

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · quart període · sèrie P · núm. 73

Ple del Parlament

Sessió 37, segona reunió, dimecres 17 de desembre de 2025

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Pregunta al president de la Generalitat sobre el balanç de les actuacions del Govern el 2025 i l'estratègia per a millorar-ne els resultats durant el 2026 317-00198/15	3
Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de complir els acords d'in- vestidura i de no renunciar ni al finançament singular ni a la resolució del conflicte polític amb Espanya 317-00196/15	5
Pregunta al president de la Generalitat sobre la manca de consideració de les conclu- sions de la Sindicatura de Comptes amb relació a les actuacions de la Direcció Gene- ral d'Atenció a la Infància i l'Adolescència 317-00199/15	6
Pregunta al president de la Generalitat sobre el col·lapse dels serveis públics, espe- cialment en l'àmbit de la salut, a causa de la immigració i del frau en els empadrona- ments 317-00197/15	8
Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat d'imposar sancions pel fraud en els lloguers i de crear un grup de treball en matèria de tarifes de transport pú- blic amb vista al 2027 317-00195/15	10
Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració de l'actuació del Govern el 2025 amb relació a la lluita contra la corrupció i a la transparència 317-00200/15	11
Pregunta al president de la Generalitat sobre la manca de resposta als discursos d'odi contra les línies ideològiques diferents de les del Govern 317-00194/15	13
Pregunta al president de la Generalitat sobre la contribució de la universalització de l'etapa educativa dels zero als tres anys a la prosperitat compartida 317-00193/15	14
Pregunta al Govern sobre el desplegament de les zones de baixes emissions 310-00321/15	15
Pregunta al Govern sobre la situació de la plantilla del Sincrotró Alba 310-00322/15	17
Pregunta al Govern sobre la garantia del dret a una vida digna 310-00329/15	19

Pregunta al Govern sobre la desatenció dels problemes dels catalans amb relació a les subvencions milionàries en cooperació internacional	21
310-00323/15	
Pregunta al Govern sobre l'ampliació de l'Hospital Verge de la Cinta, de Tortosa	23
310-00307/15	
Pregunta al Govern sobre la situació de l'economia catalana	24
310-00318/15	
Pregunta al Govern sobre la durada dels contractes predoctorals de la Generalitat	25
310-00319/15	
Pregunta al Govern sobre les mesures i les polítiques de protecció a les dones	27
310-00327/15	
Pregunta al Govern sobre els escàndols en l'acció de govern	29
310-00328/15	
Pregunta al Govern sobre les mesures de suport al teixit productiu	30
310-00324/15	
Pregunta al Govern sobre la mobilitat a Catalunya	32
310-00325/15	
Pregunta al Govern sobre el sistema de salut	33
310-00326/15	
Pregunta al Govern sobre les desigualtats territorials en l'accés als tractaments de salut	35
310-00320/15	
Compareixença del president de la Generalitat per a informar sobre l'actuació del Govern amb relació al focus de pesta porcina africana a Catalunya	37
350-00006/15	
Proposició de llei de modificació de la Llei 11/2014, de 10 d'octubre, per a garantir els drets de lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i intersexuals i per a erradicar l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia	82
202-00023/15	
Procediment per a elegir el director o directora de l'Oficina Antifrau de Catalunya	99
284-00017/15	
Interpel·lació al Govern sobre les mesures per a afrontar la crisi demogràfica a Catalunya	110
300-00218/15	
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques socials	116
300-00229/15	
Interpel·lació al Govern sobre la producció i el consum agroalimentari	122
300-00233/15	
Interpel·lació al Govern sobre les conseqüències per al sector primari de la sobreprotecció del medi natural	132
300-00234/15	

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 37.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat Jan Sarsanedas Coll.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Bon dia, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

El primer punt de l'ordre del dia són les preguntes amb resposta oral, en primera instància, al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el balanç de les actuacions del Govern el 2025 i l'estratègia per a millorar-ne els resultats durant el 2026

317-00198/15

La primera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics i per formular-la en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales i de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. Bon dia. Última sessió de control de l'any. Un bon moment per fer balanç, no de la propaganda del Govern, sinó de la realitat del país. I la realitat és que Catalunya no avança perquè vostè, president, ha renunciat a governar amb decisió i a liderar amb ambició. Promet molt i complix poc. I aquesta manera de governar té conseqüències concretes. L'economia creix, però molta gent no pot arribar a final de mes; els serveis públics estan tensionats; la crisi de l'habitatge és una emergència; el país està col·lapsat i la llengua retrocedix de manera molt preocupant.

I davant d'aquesta realitat, president, què ha aconseguit el seu Govern? Res. La seua resposta sempre és crear comissions, grups d'experts i dibuixar horitzons llunyans. Per a vostè, governar és ajornar. En finançament, cap proposta pròpia. En rodalies, cap millora tangible. En pressupost, cap novetat; estem a final d'any i ni tan sols els ha presentat. President, vostè va prometre estabilitat i descomptada la seua propaganda l'únic que ofereix és paràlisi. En definitiva, cap resultat. Perquè no vol assumir les responsabilitats de governar i espera sempre les ordres del PSOE.

Aquesta és la diferència entre el seu Govern i Junts. Mentre el seu Govern espera, Junts actua. Frenar la impunitat dels delinqüents multireincidents, ampliar l'oferta d'habitatge a jòvens amb la cobertura de l'impagament del lloguer, evitar que el Verifactu col·lapsi milers d'autònoms i pimes, retornar la gestió dels secretaris i interventors municipals a la Generalitat. No són titulars, són resultats, són de Junts i són per a Catalunya. Resultats que demostren que el país només avança quan hi ha lideratge i ambició.

President, de cara al nou any canviarà l'actitud per defensar Catalunya o hi seguirà renunciant per no molestar el PSOE? Nosaltres seguirem defensant els catalans i ara que Espanya travessa un moment de debilitat política evident, treballarem per generar una nova oportunitat per al país a través de la unitat independentista, perquè quan l'independentisme lidera, Catalunya avança. Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Molt bon dia, senyor president. Senyora Mònica Sales, l'any 2025 a Catalunya hem fet les coses bé i l'any 2026 les farem millor. Catalunya està centrada i Catalunya va pel bon camí. Parlem de la realitat, si vostè vol, del país. Més gent treballant i més

prosperitat que mai; nou rècord d'ocupació aquest mes de novembre: 3.880.302 persones treballant, la xifra més alta en tota la sèrie històrica. L'any 2024, Catalunya va créixer per sobre de la mitjana espanyola i per sobre de la Comunitat de Madrid. Ara, el gran repte és que la prosperitat sigui una prosperitat, com he dit tantes vegades, compartida i puguem reduir el cost de la vida. Fa nou mesos que l'increment de preus a Catalunya està per sota del conjunt d'Espanya. No és suficient, però aquest és el camí.

Més habitatge públic en construcció que mai. El proper any la meitat dels cinquanta mil habitatges públics estaran en construcció i també hem aconseguit tretze mil habitatges i tres-cents solars de la Sareb. Hem comprat gairebé dos mil habitatges d'InmoCaixa, estem controlant el preu de lloguer i ajudem els joves i impulsem el pla de barris.

I més seguretat que mai per a tothom: treballem per tenir 25.000 mossos als carrers l'any 2030. Mentrestant, de tota manera, estem millorant de mica en mica les dades de seguretat. Això és un treball progressiu. Estem plantejant una ofensiva policial contra la multireincidència. No tinc cap inconvenient a reconèixer que el seu partit, amb el meu també, a Madrid hem votat una iniciativa per endurir les penes de multireincidència i agraeixo aquest posicionament del seu partit. I el pla Kanpai està funcionant amb detencions a tot el territori. Com he dit sempre, a Catalunya, qui la fa la paga.

Per tant, a Catalunya l'any 2025 hem fet les coses bé i l'any 2026, aquest és el meu pronòstic, les farem encara millor.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales i de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Miri, president, «millor», amb polítiques al dictat dels Comuns i amb polítiques contra Catalunya de la mà de PP i VOX, és impossible. Nosaltres continuarem exercint d'alternativa, generant aquest lideratge que Catalunya mereix, i que el 2026 passi allò que vostè ha negat tantes vegades, que es faci realitat l'amnistia i que aquí seguim tots.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Jo també li podria dir que una bona oposició ajuda a fer un bon govern. També li podria comentar algunes coses del balanç de l'actuació del seu grup polític al 2025. Per exemple, una cosa que resoldrem, espero, en aquest plenari en matèria de lloguers de temporada, que hagués pogut estar resolta si vostès haguessin votat en sentit diferent a Madrid, o podria dir-li també que algunes votacions seves han impedit –per exemple, la votació de la senda de pressupostos– que Catalunya obtingui més recursos.

Però, miri, en una cosa coincidim. Vull, com vostè, que el 2026 es faci efectiva l'amnistia. Estic segur que passarà això, ho he demanat des del primer dia, des d'aquest faristol, des del primer dia que soc president de Catalunya i espero que el 2026 l'amnistia sigui efectiva. Si és així, haurem donat un pas endavant molt important tots plegats.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de complir els acords d'investidura i de no renunciar ni al finançament singular ni a la resolució del conflicte polític amb Espanya

317-00196/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, president. President Illa, darrera sessió de control de l'any. Moment, doncs, de fer balanç. El seu serà triomfalista, com algun que vam veure dilluns passat. El nostre serà realista i la realitat és preocupant. Perquè vostès acaben l'any igual que el van acabar l'any passat, sense pressupostos i sense l'estabilitat que tant anhelien. I no tenen pressupostos perquè no han complert encara amb el finançament que van pactar; i no tenen estabilitat perquè, entre d'altres, segueixen lligant el futur del seu Govern al del Govern espanyol. I en aquelles latituds, als seus, les coses no els van gaire bé. Continuen sent el Govern del qui dia passa any empeny. Un govern en *standby* que viu en diferit, sense ambició nacional ni social, sense un rumb clar.

Fa tot just un any li demanàvem que rectificués aquest rumb i que complís amb allò pactat. Avui li hem de tornar a demanar amb més força, perquè la urgència social i nacional, l'emergència democràtica que patim, ho exigeixen. Exigeixen garantir la justícia social i enfortir la democràcia. I a Catalunya, per garantir la justícia social –vostè ho sap molt bé– ens cal un finançament just i singular. I que aquesta no només és la condició indispensable per disposar dels recursos que necessitem i mereixem, sinó que és també la condició per negociar qualsevol pressupost.

I per enfortir la democràcia, president, calen mesures contundents que garanteixin drets i que superin un règim, el del 78, on la corrupció és inherent i on els poders econòmic, mediàtic i judicial lamine la voluntat popular. I a Catalunya aquestes mesures passen necessàriament per la resolució del conflicte polític amb l'Estat, perquè aquest és un conflicte d'arrel democràtica i no hi ha res de més democràtic que decidir conjuntament, tota la ciutadania, quin ha de ser el futur polític del seu país i fer-ho votant.

Aquests són només dos dels compromisos que va signar per la seva investidura, però és rellevant que en tots dos existeix una majoria favorable de més del vuitanta per cent d'aquesta cambra per tirar-los endavant. Per tant, president deixi de suïcidar el seu càrrec, de sacrificar el futur de Catalunya als interessos del seu partit. Lideri aquesta majoria política i social i no renunciï ni al finançament singular ni a la resolució del conflicte polític. Exigeixi allò que és just i democràtic, compleixi i faci complir allò que va signar. I faci's el propòsit de començar l'any amb l'ambició nacional i social que el país necessita.

Moltes gràcies i bones festes.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor Jové. No faig cap balanç triomfalista del 2025. No m'agraden, en general, els triomfalismes ni les eufòries, però tampoc crec que haguem d'estar constantment autoflagellant-nos i dient que tot va malament, perquè no és veritat. Penso sincerament que Catalunya el 2025 ha avançat. Veig que el país té energia. Estem en un context global molt molt complicat, amb canvis de fons, en fi, que a vegades són molt preocupants, però penso que Catalunya té els recursos, les energies i les institucions per poder-se'n sortir.

Jo compliré estrictament els acords d'investidura que vaig signar amb la seva formació política. Estem treballant en un dels acords més rellevants en matèria de

finançament. Suaré la samarreta. Treballarem, estem treballant incansablement, i crec que les coses ens aniran bé, però s'ha de seguir treballant. Jo torno a remarcar-li a vostè i li torno a reiterar el meu compromís amb complir els acords d'investidura signats amb vostès i signats amb els Comuns. La política avui és arribar a acords, així ho entenc jo. La meva formació política té el suport que té en aquesta cambra i tots sols no ho podem fer tot.

Hi insisteixo, crec que el 2025 ha sigut un bon any. S'ha generat prosperitat a Catalunya –no ho dic jo, ho diuen les xifres dels organismes econòmics més reputats. Aquesta prosperitat és suficientment compartida? No. El Govern té un enfocament i una orientació per compartir aquesta prosperitat? Sí. Quan veig que la borsa de l'IBEX 35 bat rècords històrics és una bona notícia? Sí, però no és una bona notícia que el cost de vida segueixi creixent per als ciutadans. I l'orientació del meu Govern és seguir generant prosperitat, que segueixi creixent l'economia, però que aquests beneficis i aquesta prosperitat que genera arribin al conjunt de la societat i al conjunt dels territoris. Aquest és l'enfocament. Crec que aquí ens trobem d'acord i crec que també estem d'acord en que l'habitatge és el principal repte en aquest capítol.

En aquesta via seguirem treballant, senyor Jové, i espero que el 2026 –ho he dit responnent a la senyora Sales i crec que aquí estem d'acord–, sigui l'any en què sigui efectiva l'amnistia. Ho vinc reclamant des del primer dia de la meva investidura. Crec que és el que mereix i reclama la societat catalana i crec que és el que mereix i reclama la societat espanyola. I com a president de Catalunya, estic fent i seguiré fent tot el que estigui a la meua mà. I m'agradaria que això fos un esperit i un desig compartit per tota la cambra, per tota, pels 135 diputats, perquè, tinguem el pensament que tinguem –Catalunya és un país plural–, crec que tenim dret a ser-hi tots.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta també és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la manca de consideració de les conclusions de la Sindicatura de Comptes amb relació a les actuacions de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència

317-00199/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente, ¿por qué siguen mirando hacia otro lado con las conclusiones de la Sindicatura de Comptes en relación con la DGAIA?

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

No només no mirem cap a un altre costat, sinó que s'han pres i s'estan prenent les mesures oportunes per reencarrilar la DGAIA.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. El escándalo de la DGAIA es uno de los episodios más repugnantes y nauseabundos de la historia reciente de Cataluña. A la corrupción perfectamente organizada –clientelismo, puertas giratorias, prórroga ilegal de contratos, fac-

turas falsas por doquier—, se añade lo más inmoral, sin duda: tutela deficiente de niños y adolescentes con abusos y pederastia constantes. Realmente estremecedor.

Su Gobierno, señor Illa, no es directamente responsable de estos actos, fue el Gobierno anterior apoyado y sostenido —eso sí— por ustedes, que evidentemente miraron siempre hacia otro lado, con un muy bajo nivel de exigencia a pesar de que hacía muchísimo tiempo que sonaban todas las alarmas. Ustedes no son responsables, efectivamente, pero sí que se tapan mutuamente las vergüenzas. Se trata de una reedición de aquel legendario *oasi català* sociovergente que reventó con el *tres per cent*, pero digamos que en una nueva versión tripartitos punto cero —Comuns, Esquerra, PSC— con el siempre ambiguo y extraño papel de Junts per Catalunya.

Su respuesta al escándalo, señor Illa, está siendo tímida e insuficiente desde hace demasiado tiempo. Maquillar un poco por aquí, a ver si pasa el tiempo y el asunto escampa. Por no hablar de su comisión de investigación *fake*. Ustedes se la guisan y ustedes se la comen.

Y lo más preocupante de todo, siguen renunciando a acudir a la justicia con el demoledor informe de la Sindicatura de Comptes. ¿Por qué? ¿Qué temen que ocurra? ¿Qué temen que se descubra? Así no, señor Illa, así no.

Muchas gracias.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies. El que em sorprèn és que vostè, amb el que discrepo en moltes coses, però que crec que té sòlids valors humanistes, almenys m'ho penso, faci política amb això. Això és el que em sorprèn. Jo no tapo re a ningú —no tapo res a ningú.

La política de menors —la política de menors— és de les més complicades que hi ha. És molt més senzill fer una carretera, ampliar un aeroport o fer un hospital nou. Tractar persones menors d'edat que han perdut la família i que venen aquí és molt difícil. I vull reconèixer la tasca que fan els professionals que s'hi dediquen. I alerta, un error en aquesta política pot desmuntar una vida. I Catalunya aquí està fent les coses bé.

Jo li demano que vostè exerceixi influència al seu partit, perquè el seu partit sí que ha fet política de xemeneia estreta amb menors no buscant un acord a nivell de tot Espanya per poder-los reubicar. Aquí hi han hagut errors administratius —administratius. No, jo no tinc cap evidència..., no tinc cap evidència. No tinc cap evidència —ni jo ni vostè, i si vostè la té vagi on ha d'anar— que em porti a dir lo contrari.

Hi ha hagut errors administratius, decisions que s'han pres per no deixar desateses persones menors d'edat, prorrogant contractes. Si vostè té evidència o algú d'aquesta cambra d'alguna altra cosa, que faci el que ha de fer, no dir-m'ho aquí, que és molt còmode, anar-se'n on s'ha d'anar, presentant l'evidència. Perquè ja està bé d'insinuacions.

Estem parlant d'una política molt seriosa i molt difícil de fer —i molt difícil de fer. I és veritat que s'havia de donar un enfocament nou a aquesta política i ho estem fent. I jo sé que vostè, en el fons, hi està d'acord amb això, perquè, hi insisteixo, almenys pel que jo l'he conegut i l'he tractat, té sòlids valors humanistes. Ara, el seu partit que no faci política amb això, perquè arriben per on arriben aquestes persones.

I jo justament ahir em vaig entrevistar amb un parell d'aquestes persones i m'han explicat com van arribar a Catalunya i m'han dit el bé que se'ls ha tractat aquí i s'han obert camí a Catalunya. Això és el que hauríem de fer en aquesta cambra.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el col·lapse dels serveis públics, especialment en l'àmbit de la salut, a causa de la immigració i del frau en els empadronaments

317-00197/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Gràcies, president. Señor Illa, los servicios públicos están en un estado límite y usted viene cada quince días al Parlament como si no pasara absolutamente nada. No sé si le han informado, pero el pasado lunes en el Hospital del Mar se acumularon hasta 255 personas en un mismo momento en el servicio de urgencias, doblando la capacidad del hospital. Esa misma semana, más de cincuenta personas tuvieron que esperar más de veinticuatro horas para ser atendidas por un profesional médico. Y esa misma semana hubo un paciente de setenta y seis años que tuvo que esperar más de ciento cuarenta horas.

¿Sabe lo que es esperar más de seis días a que te atienda un profesional sanitario, señor Illa? Por cierto, esto no son datos de VOX ni es alarmismo, son datos denunciados por el mismo hospital. Pero esto no es nuevo, por desgracia. Porque en agosto, quiero recordar que ya se suicidó una paciente en el Hospital de Terrassa porque tuvo que esperar más de cuarenta y ocho horas para ser atendida por el servicio de psiquiatría.

Estos datos son absolutamente desoladores, señor Illa, pero más desolador es conocer algo que llevamos mucho tiempo denunciando, que es que su Gobierno y sus alcaldes, los del Partido Socialista, llevan mucho tiempo permitiendo empadronamientos fraudulentos para repartir tarjetitas sanitarias.

Y yo le pregunto, ¿hasta cuándo va a tensionar nuestra sanidad importando inmigración masiva y descontrolada?

El president

Per respondre... Esperis un moment, president, li dono la paraula. Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Estic un punt vehement, avui, senyor president, dispensi. *Quousque tandem abutere*, Juan Ignacio Garriga, paciència nostra, ¿fins quan acabarà vostè abusant de la nostra paciència, barrejant els serveis públics amb els immigrants? El que diu vostè és mentida.

Hi ha un pic de grip. Per cert, hem augmentat molt la vacunació aquest any i, per això, el nombre d'infectats, de persones que han contret l'epidèmia de grip, si no m'equivoco quatre de cada cent mil habitants, una mica superior a la de l'any anterior, no es tradueix en ingressos hospitalaris.

Les dades que ens va donar la consellera ahir a Govern eren que hi havia 126 persones a les UCIs a Catalunya per grip, 126. No són dades massa superiors a les que hem tingut en anys anteriors. Hi han punts en els hospitals. El que vostè ha dit d'aquest pacient ho ha desmentit el mateix Hospital de Sant Pau. No digui mentides en seu parlamentària i no vinculi els serveis públics amb la immigració. No ho vinculi, perquè enganya.

I, per cert, a banda de dir que volen millorar els serveis públics, què fan vostès per resoldre-ho? Marxar dels governs quan tenen l'ocasió de ser-hi. Vaja recepta.

Gràcies.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Illa, dos aclaraciones. Uno, yo hablaba del Hospital del Mar, no de Sant Pau. Y dos, en Cataluña lo que no hay es un *pic de grip*. Lo que hay es un *pic d'incompetents*, que son toda la panda de su Gobierno.

En segundo lugar, el problema de los servicios públicos, señor Illa, es que ustedes han abierto las puertas de nuestros centros sanitarios y de nuestros hospitales a medio mundo, y esto cuesta vidas. Su buenismo, señor Illa, cuesta vidas, sí. Y no se disfrace de humanismo, porque lanzar el mensaje de que aquí tenemos médicos para quien quiera, señor Illa, es mentir a los de fuera y traicionar a los catalanes, no solo a los profesionales sanitarios, sino a quienes acudimos a los servicios públicos. (*Remor de veus.*)

Y, mire, nuestros servicios públicos están, sí, absolutamente...

El president

Silenci, si us plau. Continui, diputat.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Nuestros servicios públicos, sí, están absolutamente saturados. Y están absolutamente saturados a pesar de los grandísimos profesionales sanitarios que tenemos. Y no estamos atendiendo como deberíamos a los catalanes, entre otras cosas, insisto, porque ustedes regalan tarjetitas sanitarias al norte de África.

Pero, mire, lo que debería hacer ante esta emergencia sanitaria es dejar de quemar el dinero de los catalanes en, por ejemplo, los 37 millones de euros que reparte en subvenciones por medio mundo e invertir de verdad en sanidad, señor Illa, y dejar de convertir nuestros centros de atención primaria en un coladero de la inmigración ilegal en Cataluña, porque mientras los catalanes se mueren en los pasillos de urgencias.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Als hospitals de Catalunya no es mor ningú, se salven vides. El seu model sanitari és un model de sanitat privada. Sí, sí, el seu model és aquest. Si ja ho sabem. El que passa és que no té ni el vigor de dir-ho, el seu model és que tingui sanitat qui se la pugui pagar.

El que estan fent a la Comunitat de Madrid, el que està fent el seu patró, que es diu Donald Trump, als Estats Units. Aquest és el seu model. El nostre és un model molt diferent, és sanitat per a tothom, sanitat pública per a tothom, que atén tothom sense mirar el color de la pell, sense mirar el deu al que es resa, sense mirar el patrimoni que un té ni els ingressos econòmics que un té.

Aquest és el model que tenim a Catalunya i que tenim a Espanya i que tenim a Europa. I és un model eficient, que funciona, que cohesiona la societat, que permet que hi hagin bons professionals i que atén a tothom, a vegades amb puntes d'atenció a la ciutadania, però que no deixa ningú al carrer. Quina gran diferència entre el que vostè proposa i el que a Catalunya hem construït aquests darrers anys i alguns seguim defensant i treballant per seguir-ho millorant.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat d'imposar sancions pel frau en els lloguers i de crear un grup de treball en matèria de tarifes de transport públic amb vista al 2027

317-00195/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. President, aquesta setmana tenim dues bones notícies per a la gent treballadora del nostre país, per a tots aquells que han d'agafar un tren cada matí per anar a treballar, per anar a estudiar i també per a totes aquelles que estan patint les pujades abusives dels preus del lloguer.

I és una bona setmana perquè demà una majoria progressista d'aquest Parlament acabarà amb el frau dels lloguers de temporada d'habitacions. També prohibirem en les zones tensionades que l'habitatge protegit passe al mercat lliure. I de l'altra, perquè els Comuns hem arribat a un acord amb el Govern de la Generalitat per mantindre les rebaixes del cinquanta per cent dels abonaments del transport públic. Per tant, la T-usual i la T-jove mantindran el seu preu.

En un moment en el que el cost de la vida està absolutament embogit, és un disbarat, era una obligació, és una qüestió de justícia i també de saber a qui defensem i a qui representem.

Però, president, no ens podem quedar aquí. Les necessitats són moltes i necessitem anar a més. Per un costat, li demanem que comence a posar ja sancions a tots aquells que estan fent frau amb els lloguers, perquè és que s'estan saltant la llei pel dret a l'habitatge. I de res ens serveix tindre les millors lleis, si després no es fan complir.

I segon, li demanem un grup de treball per decidir les tarifes de l'any 2027. No podem anar sempre a última hora en els últims dies de l'any. I sobretot també per vore com ens adaptem a aquesta tarifa plana que ha anunciat el Govern de l'Estat. Catalunya hauria de ser la primera comunitat en adaptar-se, en integrar-se a aquest bitllet únic per mirar de seguir abaratint la vida.

I deixin-me que diga, que no puc acabar sense fer esment, sense denunciar el que està passant ara mateix a Badalona. Un desallotjament en hivern, sense alternativa habitacional de centenars de persones. És una vergonya i és una vulneració dels drets humans. Abans ha arribat la Policia Nacional a fer els controls d'estrangeria que serveis socials.

El que cal és aprovar d'una vegada per totes la ILP de «regularització ja», el que cal és acabar amb els problemes d'infrahabitatge que té el nostre país i, en cap cas, el camí pot ser estigmatitzar i deixar en el carrer a qui més ho necessita.

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyora Albiach. En matèria de mobilitat, el meu Govern està compromès en millorar-la i en fer-la assequible als ciutadans que en fan ús. Celebro que haguem arribat a una entesa per a la bonificació dels títols de transport públic de cara a l'any vinent. Sempre s'ha de buscar l'equilibri entre una bonificació i un preu just, i que hi hagi les adequades capacitats per poder seguir invertint en la xarxa de mobilitat.

No tinc cap inconvenient en què hi hagi un grup de treball més estable en matèria de tarifes. Crec que és un repte, efectivament, que puguem ser els primers o intentar almenys ser la primera comunitat autònoma que s'integri en aquest anunci que s'ha fet aquests darrers dies en matèria de mobilitat en el conjunt d'Espanya. Crec que també aquest grup de treball es pot obrir a aquells grups que comparteixin

el nostre enfocament i en vulguin formar part per, efectivament, com diu vostè, tenir les coses preparades per quan arribi el moment.

En lloguers de temporada, celebro també..., en fi, amb la reserva del que acabi disposant la cambra, però sap que el compromís del Govern és acabar amb els lloguers de temporada. I sap també que el compromís del Govern és ser exigent en el compliment de la llei. Això té el seu procediment, però no som dels que fem lleis per no complir-les.

En matèria de compliment de lleis, les hem de complir totes. També quan una jutgessa ens mandata fer un desnonament que no ha instat el Govern de Catalunya, que ha instat l'Ajuntament de Badalona i que el Govern de Catalunya està acompanyant amb valors, per fer les coses ben fetes i que està ajudant a atendre tothom que s'ha d'atendre. També en aquest cas s'han de complir les lleis i ho estem fent. No tenim altre camí que aquest d'aquí. D'acord?

Per tant, coincideixo amb vostè que són notícies importants i positives en matèria de mobilitat i en matèria d'habitatge, on encara queda molt per fer en ambdós àmbits, especialment en matèria d'habitatge.

Gràcies i, en fi, seguim treballant en aquesta direcció.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració de l'actuació del Govern el 2025 amb relació a la lluita contra la corrupció i a la transparència

317-00200/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer i Pareja

Bé, gràcies, president. Bon dia, diputats, diputades. Miri, senyor Illa, la setmana passada, el 9 de desembre, era el dia contra la corrupció. I, precisament, aquell mateix dilluns es commemorava el desè aniversari d'aquest pacte. Totes aquestes efemèrides es produeixen de nou en una setmana que ha estat marcada per casos de corrupció, una corrupció que nosaltres pensem que és part inherent del bipartidisme de l'Estat, del Partit Popular i Partit Socialista, que igual que s'alternen els governs de torn de l'Estat, s'alternen els «trapitxejos» i les corrupteles. Ara parlem del cas SEPI i del cas Koldo, abans parlàvem de la Gürtel, etcètera.

I ja que ens trobem en el darrer ple de l'any, senyor Illa, li volem preguntar com valora l'acció del seu Govern i del seu partit durant el 2025 contra la corrupció, en favor de la transparència i per a la fiscalització.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Miri, el meu compromís per prevenir, detectar i ser contundent quan hi hagi pràctiques que s'apartin de la llei i siguin corruptes és total i absolut. I en aquest sentit, el meu Govern hi està plenament compromès. I, efectivament, hi han casos, hi han hagut casos..., no en el meu Govern, que..., a data d'avui –en altres governs, sí–, i s'ha actuat, en la meva formació política, per part de la meva formació, amb màxima contundència. Malauradament, la naturalesa humana és la que és.

Tot el que es pugui fer en matèria de prevenció, detecció i resposta contundent tindrà el meu suport.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer i Pareja.

Xavier Pellicer i Pareja

Doncs miri, li agafarem aquesta darrera frase, però, com sempre, amb la prevenció, que el diable diuen que està en els detalls.

Qüestions concretes i propostes concretes. Escàndol de la DGAIA: el seu partit ha corregut a tapar les vergonyes votant en contra de les recomanacions del Síndic de Greuges. Nomenament del nou director de l'Oficina Antifrau, amb una proposta que fa vostè d'esquena als grups parlamentaris i de les entitats i sense el consens que marca l'esperit de la llei. Pressions a TV3 i retard del documental *Alerta inundable*; el seu partit impedeix que comparegui el director de TV3 per donar explicacions. Concerts sanitaris caducats des de fa anys i sense cap tipus d'auditoria. Comissió d'estudi de les presons i de la situació dels presos i preses, bloquejada pel seu partit. I cap mecanisme de control independent dels Mossos d'Esquadra, mentre donen barra lliure a la vulneració de drets.

Miri, senyor Illa, quan un govern decideix què es pot investigar i fins a on, això no és transparència, és control polític que facilita la corrupció. I això per nosaltres té conseqüències greus. Aquesta manera de governar alimenta la desafecció i la desconfiança, i és aquí on l'extrema dreta creix, presentant-se com l'alternativa contra les elits, mentre alhora bloqueja qualsevol canvi real.

Nosaltres pensem que el seu Govern està actuant de forma opaca, amb col·laboradors per repartir-se càrrecs i tapar allà on convé; un govern que alimenta la desafecció i que beneficia l'extrema dreta, i que sembla que fins fa poc ja els havia anat bé.

Però, miri, senyor Illa, nosaltres pensem que no només cal ser honestos, sinó semblar-ho. I vostès no ho semblen, perquè el que fan és bloquejar, tapar i controlar els mecanismes de fiscalització que proposem els diferents grups. I qui en paga el preu? Doncs tota la població, perquè la desafecció que genereu és l'oxigen de l'extrema dreta.

Així que, senyor Illa, quina transparència ens vol vendre, la dels discursos o la dels fets?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Hi han coses que no van bé, però no tot va malament. Potser això és el que genera desafecció, no? Jo entenc quin és el seu paper com a partit que està a l'oposició, però tot tot tot és tan desastre? Jo no hi estic d'acord, amb això. Potser això és el que genera desafecció.

Escolti'm, jo no encobreixo ningú –ja ho he dit abans. Qui tingui dades d'alguna cosa que està mal feta, que vagi on ha d'anar, però tampoc estenguem sospites falses. Obert a esbrinar-ho tot, però no comencem a dir que tapem. Si hi ha persones que denuncien actituds que es van fer..., coses que es van fer fa un temps, que no s'amaguin darrere tapant-se la cara, que ho vagin a denunciar, i tindran tota la protecció i la cobertura del Govern. Que vagin a denunciar-ho on s'ha de denunciar. Jo no encobreixo res ni tinc necessitat d'encobrir res. Ara, tampoc donaré pàbul a falses denúncies ni insinuacions. Qui tingui alguna cosa a denunciar que vagi denunciar-la, punt, i tindrà la protecció i la cobertura del Govern de Catalunya.

M'ha mencionat altres casos. Les presons de Catalunya. Escolti'm, a les presons de Catalunya, hi ha coses a millorar, però molts països voldrien tenir el sistema penitenciari que tenim a Catalunya. Molts, el voldrien tenir, molts. Per tant, diguin-me vostès què s'ha de fer. Ara, les persones que estan a les presons són persones que han vulnerat la legalitat, i hi són no per decisió meua ni seva, hi són perquè un jut-

ge ho ha dit, que hi han de ser-hi; les tractem amb dignitat, però estan complint una pena d'acord amb el sistema de convivència que ens hem donat entre tots. Si hi han coses a millorar, estic disposat. Però tinguem present també què són els centres penitenciaris, no?

M'ha mencionat també una altra vegada qüestions de TV3. Escolti'm, TV3 la controla aquesta cambra. I el meu grup té dret a expressar-se com s'expressa, i si hi ha alguna cosa a dir, la diuen, jo no encobreixo ningú ni tapo res a ningú.

L'Oficina Antifrau. La llei diu que el president de Catalunya té el deure de presentar una persona. He presentat una persona que és un jutge —és un jutge—; és un jutge, i els grups tindran ocasió de manifestar-se al respecte. He agafat una persona que es dedica a la justícia, que a més va accedir a la justícia pel quart torn, i que crec que compleix, des del meu punt de vista, els requisits per poder fer *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* la seva feina ben feta...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor president.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la manca de resposta als discursos d'odi contra les línies ideològiques diferents de les del Govern

317-00194/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Va concórrer a les passades eleccions prometent regeneració, seriositat, bona gestió, respecte institucional. Però un cop assolida la presidència de la Generalitat, només hem recollit silencis, ambigüitat, evasió reiterada de responsabilitats. Cap explicació pels casos de corrupció que esquitxen el seu partit i el seu passat polític més immediat. Una legislatura sense pressupostos, sense expectatives, sense rumb, supe-ditada als deliris de l'extrema esquerra i als aires de grandesa del processisme més rufianesc.

Us vanteu de ser progressista, demòcrata, garant de drets i de llibertats, però apliqueu cordons sanitaris a qui pensa diferent. Avaleu la persecució ideològica dels adversaris polítics exercida per la Comissió de l'Estatut dels Diputats, i no dieu res quan ajuntaments governats per la vostra formació, com el de Ripollet, em diuen «animal perillós» i demanen la meua extinció en cartells de Cap d'Any.

Fa unes setmanes afirmàveu que seríeu implacable contra els discursos d'odi. Digueu-me, senyor Illa, denunciareu per delictes d'odi el batlle socialista de Ripollet? En demanareu la dimissió? O per vós l'odi és unidireccional i mai no emana de la bancada esquerra? Que és que són impoluts i immaculats, tots vostès?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Jo no soc immaculat, però vostè menys. *(Rialles en un sector de l'hemicicle.)*

Escolti'm, l'Ajuntament de Ripollet no ha fet res, ho ha fet una entitat de Ripollet. Vostè és un llop amb pell de be; no vingui a victimitzar-se. Vostè que ha aplaudit

el genocidi de Gaza, vostè que s'expressa constantment en aquesta cambra amb paraules gruixudes, no es posi la pell de be, no es presenti com un xaiet. Ja som grans.

Miri, una recomanació per aquestes festes de Nadal: *Els altres catalans*, de Paco Candel. Ahir vam fer..., vam cloure el centenari de la mort..., l'any Candel, l'any Paco Candel. Llegeixi *Els altres catalans*, de Paco Candel, que crec que ens anirà bé a tots.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Vostè no persegueix els discursos d'odi, senyor Illa; el que vostè persegueix és el lliure pensament, això és el que persegueix. (*Remor de veus.*) Forma part de l'ecosistema polític que practica la corrupció sense avergonyir-se, que no assumeix responsabilitats, que incompleix compromisos i que obvia la voluntat popular; d'un ecosistema polític que ara veu trontollar els seus fonaments i els seus privilegis.

Quan vostè, en aquest hemicicle, em diu que fracassaré, no ho fa perquè ho profetitzi ho o pressenti, no, ho fa perquè ho necessita; necessiten que Aliança Catalana fracassi per poder mantenir la divina comèdia que tenen muntada aquí.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

No és que fracassarà, ja està fracassant.

Gràcies.

El president

L'última pregunta al president de la Generalitat és sobre la situació política actual.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la contribució de la universalització de l'etapa educativa dels zero als tres anys a la prosperitat compartida

317-00193/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Bon dia a tothom. President, el Govern que vostè encapçala i al qual el nostre grup parlamentari dona suport ha desenvolupat una sèrie de polítiques públiques al llarg d'aquest darrer any de les quals és molt difícil fer balanç en una pregunta parlamentària, però crec que podríem resumir tot el que el Govern està intentant fer en la idea de la prosperitat compartida, efectivament, la idea de que cadascun dels nostres conciutadans i conciutadanes gaudeixi al llarg de la seva vida d'iguals oportunitats de ser lliure, de viure una vida plena, de desenvolupar un projecte autònom i de fer-ho a través de les infraestructures, els serveis públics, les polítiques públiques que els poders públics han de desenvolupar, i la Generalitat de Catalunya al capdavant de tot.

En aquest sentit, i per combatre les desigualtats, per combatre'n els efectes i combatre'n també les causes, efectivament, tenim alguns exemples recents, com que, en aquest Ple, previsiblement, s'aprovarà una sèrie de mesures en matèria d'habitatge que són molt necessàries i que completen, ajuden a completar les polítiques en ma-

tèria d'habitatge que el seu Govern està desenvolupant; una qüestió central per la igualtat d'oportunitats.

També hi ha bones notícies en matèria de transport, una qüestió que afecta la butxaca dels ciutadans i les ciutadanes, la quotidianitat, i també té un impacte: contribuir a la descarbonització de la mobilitat.

I, finalment, hi ha un acord recent, que deriva dels acords d'investidura, amb relació a l'educació de la primera infància, en l'etapa zero-tres.

Voldríem, en aquest sentit, preguntar-li sobre quina és la seva visió respecte a la contribució a la igualtat efectiva entre ciutadans i ciutadanes, a la igualtat socioeducativa, del desenvolupament de la universalització i gratuïtat d'aquesta etapa zero-tres.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor Pedret. Efectivament, crec que l'any 2025, sense ni molt menys ser triomfalistes –ni molt menys, eh?–, hi ha moltes coses a fer, però crec que ha estat un any positiu per Catalunya i crec que el 2026 serà encara un any més positiu, que podem fer les coses millor.

Crec que hem de seguir generant prosperitat i crec que hem de prendre mesures per assegurar que aquesta prosperitat és compartida, i una de les mesures més acreditades des d'un punt de vista acadèmic, i més..., o que reuneix un consens més ampli en relació a la seva efectivitat, és l'educació de zero a tres anys, són estadis molt prematurs de la vida d'una persona, on es conformen trets essencials del caràcter i de les persones i, diguem-ne, assegurar que tinguin una formació adequada és essencial.

En aquest sentit, els darrers anys a Catalunya –parlo d'un horitzó de quinze anys– hi han hagut anades i vingudes en aquesta qüestió. Crec que és important treballar conjuntament amb les diferents formacions polítiques que comparteixen aquesta idea per poder desplegar una universalització d'aquesta educació de zero a tres anys. Ara, s'ha de fer amb realisme, assegurant que hi han els recursos pertinents, en diàleg amb el sector en particular, amb els ajuntaments, però, hi insisteixo, és una de les mesures més acreditades per assegurar que en estadis molt primerencs de la vida d'una persona, doncs, es tenen tots els recursos per poder garantir un futur pròsper per cada persona i que tothom pugui desenvolupar les seves capacitats al màxim nivell al conjunt de la societat catalana.

Hi dono la màxima importància, i hi han converses obertes amb diferents grups per veure com podem –amb realisme i garantint que disposem dels recursos per fer-ho– traçar una línia, un camí, en aquest àmbit de l'educació de zero a tres anys.

Moltes gràcies.

El president

Obrim ara el capítol de preguntes al Govern.

Pregunta al Govern sobre el desplegament de les zones de baixes emissions

310-00321/15

La primera és sobre el desplegament de les zones de baixes emissions, i per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Juli Fernández Olivares.

Juli Fernández Olivares

Gràcies, president. Consellera, quina valoració fa de la gestió del Govern en el desplegament de les zones de baixes emissions en els municipis d'entre vint mil i cinquanta mil habitants?

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Diputat, doncs en fem una bona valoració. Crec que, a més, aquesta és una política que compartim. Com bé saben, la Direcció General de Canvi Climàtic..., de Qualitat Ambiental i Canvi Climàtic va publicar el juliol del 25 la llista revisada d'aquells municipis que tenien l'obligació de tenir aquesta zona de baixes emissions, tant per compliment de la llei estatal de canvi climàtic com per la pròpia normativa catalana, del decret de juliol de 2024, que aprovà la qualitat de l'aire.

Tinc constància que aquesta és una qüestió que ocupa i preocupa el seu grup parlamentari, que compartim, i per tant continuarem treballant en aquesta direcció revisant de manera periòdica aquestes llistes per tal de revisar la qualitat de l'aire i veure quins són els municipis que han de continuar amb aquestes zones de baixes emissions o quins, per tenir una bona qualitat de l'aire, no tenen l'obligació d'aquestes.

El president

Per repreguntar, té la paraula l'honorable diputat senyor Juli Fernández Olivares.

Juli Fernández Olivares

Consellera, quan parlem de qualitat de l'aire parlem de la salut de les persones. Com vostè sap, la contaminació mata. Per això cal que ens donem eines, normatives i regulació, i les zones de baixes emissions és una d'aquestes eines que, si s'implementa de manera adequada, clara i facilitant els recursos necessaris al món local, ha de servir per salvar vides.

Ara bé, en un context de populisme negacionista creixent, la demagògia i la mentida..., perquè utilitzen la demagògia i la mentida perquè els treballadors i treballadores ens tirem pedres a la nostra pròpia teulada. Les administracions no poden contribuir a generar més descrèdit i incertesa, han de ser impecables, i en aquest cas –em sap greu–, el Govern no ho ha estat; la seva mala gestió i els errors que han comès en la direcció de la implantació de les zones de baixes emissions no han ajudat gens a ningú. El seu Govern ha estat incapaç de dirigir sense incerteses i de manera solvent el desplegament de les zones de baixes emissions, i com a mínim el que ha de fer és compensar aquells municipis que, tot i no haver d'implementar les mesures, ho han fet assumint un desgast de govern que els pertocava a vostès.

I m'explico. Fa unes dues setmanes *El Periódico* publicava una llista d'ajuntaments exclosos de l'obligació de desplegar zones de baixes emissions. Va ser la primera notícia que van rebre aquests ajuntaments, per la premsa. Cap comunicació oficial als ajuntaments que havien canviat, cap resolució. Un exemple: l'Ajuntament de Santa Perpètua, un dels perjudicats pels errors del Govern del PSC al no publicar oficialment la revisió d'aquests criteris de desplegar les zones de baixes emissions, provocant incertesa, polèmica i inversions innecessàries.

Consellera, quines responsabilitats assumiran al seu departament?, demanaran disculpes públicament? –avui en tenen una molt bona ocasió–, compensaran el desgast econòmic i de gestió que els han causat?

Consellera, si el Govern no és capaç de ser resolutiu i de gestionar bé, posa en perill la salut i contribueix a donar ales als negacionistes. Prengui decisions, depuri responsabilitats i demani disculpes; té una gran ocasió. Els i les ciutadanes ho volen

fer bé, els ajuntaments ho volen fer bé i necessiten un govern que no els hi faci més difícil.

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula a consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, diputat. Coincidim que, efectivament, Catalunya ha de ser referent en tenir una bona qualitat de l'aire. Em consta que Esquerra Republicana ho comparteix també i, efectivament, és una política de salut pública de primer ordre.

Però hi insisteixo: miri, per normativa europea els municipis que superaven els nivells establerts al pla de qualitat de l'aire aprovat al juliol del 2024..., va ser publicada el juliol del 2025; juntament amb aquesta llista, també tots els estudis que eren accessibles per tots i totes i que els tècnics municipals consulten habitualment.

Els ajuntaments –i algun ajuntament pot dir, sense falta de raó– que haurien trobat convenient haver afegit una comunicació directa. Hi estem d'acord i procedirem d'aquesta manera a futur per tenir una gestió de més proximitat i d'un treball colze a colze amb el món municipal, però insisteixo que aquesta informació era accessible des del juliol del 2025.

Estem convençuts també que el món municipal està àmpliament compromès amb aquesta política de guanyar qualitat de l'aire. També és veritat que la direcció general ha d'estar a disposició dels alcaldes i alcaldesses. Per tant, jo crec que aquests són propòsits i coincidències que ens han de fer avançar conjuntament.

El 2026 començarem el disseny del pla de qualitat de l'aire 2030 i estic convençuda que aquí, juntament amb el món municipal i el seu grup parlamentari, tindrem l'oportunitat de treballar conjuntament i avançar efectivament amb una política de salut pública de primer ordre.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació de la plantilla del Sincrotró Alba.

Pregunta al Govern sobre la situació de la plantilla del Sincrotró Alba

310-00322/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, president. Bon dia a tots i a totes. Consellera... El Consorci per a l'Explotació del Laboratori de Llum Sincrotró, el conegut com a Sincrotró Alba, és un centre de referència científic, estratègic i singular i, a més, amb un reconegut prestigi tant a Europa com a nivell internacional. Això és gràcies als treballadors i les treballadores i al seu compromís i al seu talent. I ho sabem perfectament.

Ara hi haurà una inversió de 926 milions d'euros en aquest centre per passar del Sincrotró Alba a l'Alba II, però aquesta inversió no tindrà cap sentit si es fa d'esquena a la plantilla, si es fa d'esquena als treballadors.

Vostè ho sap: el 24 de novembre hi va haver una vaga i aquesta vaga era per denunciar que els treballadors i treballadores del sincrotró cobren entre un dotze i un seixanta per cent menys del que cobren els seus col·legues a Itàlia, al Regne Unit, a França o a Alemanya. Això és insostenible i vostè ho sap. Per això van fer una vaga, per reclamar millors salarials.

Consellera, davant el Ministeri d'Hisenda, que constantment està bloquejant les millores salarials d'aquests treballadors, quines són les gestions que vostè ha fet?
Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula la senyora Núria Montserrat Pulido, consellera de Recerca i Universitats.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

Moltes gràcies, president. Diputat, som conscients de la situació de disconformitat existent en l'àmbit laboral del sincrotró. De fet, jo mateixa em vaig poder reunir amb els representants dels treballadors el dia 9 de setembre i vaig poder conèixer de primera mà les seves inquietuds; també en aquella reunió, els representants van agrair aquest espai de conversa i van reconèixer que l'abast de les nostres competències no permet resoldre aquest problema.

El complement que es qüestiona és aquest complement de promoció professional que, d'acord amb la redacció del conveni col·lectiu del CELLS, implica un increment de la massa salarial per sobre del que permeten les lleis pressupostàries. Per aquest motiu, CELLS va deixar d'abonar aquests nous trams del complement de promoció professional, i el comitè d'empresa va interposar un conflicte col·lectiu que va ser desestimat a l'abril del 25 pel Jutjat Social número 2 de Sabadell.

També deixi'm que digui que contra aquesta sentència el comitè d'empresa ha interposat recurs de suplicació davant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que actualment es troba pendent de resolució; i, per tant, i precisament per això, atès que el procediment es troba *sub iudice*, cal actuar amb el màxim rigor i cautela i amb ple respecte al procediment en curs i esperar la resolució corresponent.

També quan vostè fa referència a les comparatives salarials, aquí deixi'm que discrepi. Pot ser també a vegades enganyós fixar-se només en una xifra, en una moneda. És essencial també que la puguem ajustar al poder adquisitiu per obtenir aquesta visió precisa del valor del treball i de la qualitat de vida.

Dit això, comparteixo plenament la idea de fons que el sincrotró és una infraestructura pionera, prioritària per a aquest Govern; una infraestructura amb vint-i-tres nacionalitats diferents –amb treballadors i treballadores de vint-i-tres nacionalitats diferents–, que ha tingut aquesta captació de talent durant els últims cinc anys, i també que la nostra prioritat és clara i per això hem fet aquesta inversió de prop de 1.000 milions d'euros per al desplegament de l'Alba II.

En definitiva, treballem amb una convicció clara, escoltant també els treballadors i intentant també tenir aquest espai de conversa. Tenim clar el model de ciència que volem: una ciència d'excel·lència, una ciència que estigui connectada amb Europa i al servei del bé comú.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Consellera, necessitem compromís; Esquerra hi serà i vostè hi ha de ser: hem d'anar davant del ministeri i exigir el compliment. Aquest complement de què vostè ha fet menció, de progressió professional i salarial, està reconegut en el conveni. Per tant, aquest complement s'ha d'aplicar.

Però més enllà d'aquest complement, estem parlant de l'equiparació salarial respecte als altres centres europeus; estem parlant de, també, corregir les desigualtats salarials que existeixen en el propi sincrotró –pensi que des del 2022 no hi ha millores salarials–; estem parlant d'evitar la fuga del nostre talent i de ser generadors de talent que es quedi al nostre país. Tenim una gran infraestructura, li hem de treure el

màxim profit; hem de donar el millor del que tenim per aconseguir que els treballadors i les treballadores i els seus drets estiguin ben defensats.

Per tant, vostè té aquest compromís. No és un tema competencial, és un tema de posar-s'hi, d'arremangar-se i de saber on està: si està al costat del Ministeri d'Hisenda i del seu bloqueig o al costat dels treballadors i treballadores del Sincrotró Alba i del talent que tenim en aquest país.

Esquerra Republicana, al costat dels treballadors i les treballadores. Vostè espero que també. I, si us plau, confirmi-m'ho, perquè aquesta...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat...

Jordi Albert i Caballero

...resposta és rellevant.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Recerca i Universitats.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

Miri, diputat, estem d'acord en moltíssimes coses en matèria de recerca i universitats. La sentència s'espera en unes setmanes i crec que hem de ser molt cautelosos i actuar amb rigor enfront d'aquesta sentència.

I permeti'm també dir-li que estem al costat dels treballadors i treballadores i que per això els hem escoltat i les escoltarem les vegades que faci falta.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la garantia del dret a una vida digna.

Pregunta al Govern sobre la garantia del dret a una vida digna

310-00329/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina, que té la paraula.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bon dia, consellera. Ara mateix arribo del B9, del desallotjament que estan fent a les quatre-centes veïnes que viuen allà; un desallotjament que s'ha fet a instàncies de l'alcalde Albiol i sense cap garantia d'habitatge al davant. No hi ha cap alternativa habitacional per a aquestes quatre-centes persones que avui, ara mateix, ja estan dormint al ras. L'únic espai que tenen és el carrer.

La nau on estaven no recull les condicions, és evident; ningú no vol viure en una nau com aquesta, però no tenen una altra alternativa. Se'ls ha deixat al carrer, que és molt pitjor. Per què? Una raó, que l'habitatge ara mateix no és un dret sinó un negoci –està en mans del mercat–; també es troben en situació irregular i no tenen accés al mercat de treball, i a més a més, existeix un racisme immobiliari que no els permet accedir a l'habitatge.

És cruel que això s'hagi fet en ple hivern, però a més a més, és illegal que s'hagi fet sense alternativa habitacional; és illegal i així ho diuen les lleis catalanes i el dret internacional. A serveis socials no els hem vist allà.

Quina alternativa pot fer des de benestar social, consellera?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Mónica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Gràcies, diputada. Sí, som conscients que avui és un dia complicat, perquè s'està produint aquesta operació a Badalona, però hem de recordar que hi ha una ordre judicial que autoritza aquest desnonament, que ha estat una ordre judicial feta arran d'una petició de l'Ajuntament de Barcelona, en unes instal·lacions molt delicades, on som plenament conscients..., que no reuneixen les garanties i no és lloc per a aquelles persones.

Les diferents interlocutòries de la decisió judicial estipulaven que és competència de l'ajuntament trobar una solució habitacional per a aquestes persones i recordem que la competència és municipal. Tot i així, s'han fet totes les gestions pertinents per gestionar aquesta delicada situació de la millor manera possible: hi han hagut reunions amb l'ajuntament i amb serveis socials, on la Generalitat –el Departament de Drets Socials, també Salut, també Interior– hi ha participat per gestionar aquesta delicada situació de la millor manera possible.

Serveis socials sí que hi és; el Departament de Drets Socials sí que hi és, i, de fet, ja s'han fet gestions prèviament per derivar els casos de més extrema vulnerabilitat cap a uns recursos adients i s'han derivat cinquanta-nou persones.

Som conscients que aquest és un tema molt delicat que té molt a veure, com vostè feia referència, diputada, amb la crisi de l'habitatge i per aquest motiu el Govern ha fet una de les seves màximes prioritats solucionar la crisi de l'habitatge en aquest país, perquè la seva part més crua afecta les persones que malauradament no tenen pràcticament res i no tenen un sostre on dormir.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

El departament ha d'actuar en el cas del B9 perquè és una emergència i ha de trobar una solució habitacional a aquestes persones que avui han passat d'una nau a dormir al carrer. Però el problema no és només el B9, el problema són tots els B9 invisibles que no surten als titulars; el problema és la pluja fina i constant de desnonaments diaris; el problema és que un de cada quatre nens està en situació de pobresa.

Vostès repeteixen que són el Govern de tothom i això és una fallàcia. No governen per a la gent amb sous de misèria que no arriba a final de mes, perquè les seves polítiques no els ajuden; al contrari, amb les seves polítiques el que estan fent és cronificant la pobresa.

No ens serveix el Gran Recapte per sortir de la pobresa ni ens serveix La Marató de TV3 per finançar la sanitat, ni ens serveix pagar els pisos a la Sareb –uns pisos que ja són nostres– per solucionar el problema de l'habitatge; el que cal són polítiques valentes i polítiques d'esquerres. El que cal és pa, és sostre i és treball.

I sabem que vostès això no ho faran, perquè vostès ara mateix estan pendants de la veu del seu amo a Madrid, que està perdut entre la misogínia i la corrupció, anunciant mesures cosmètiques per no perdre punts a les enquestes.

Més control de preus, consellera; més control de la cistella i de l'habitatge, més regularització, perquè no volem mà d'obra esclava. «Qui sembla misèria, recull la ràbia» –cridaven els joves avui al B9.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Diputada, aquest Govern està prioritzant totes les polítiques efectives per donar les solucions que Catalunya necessita, però molt especialment a aquelles més vulnerables.

I per això, com deia, hem prioritzat un abordatge integral per expandir el parc públic d'habitatge de manera molt ambiciosa, com no s'havia vist mai en les darreres dècades, reformant el sistema de prestacions perquè tothom tingui les capacitats, les seves necessitats mínimes cobertes, i més recentment, posant en marxa un pla d'abordatge del sensellarisme per tota Catalunya..., perquè estem en converses avançades amb diferents alcaldes i fem molt més del que comuniquem. Estem més per la tasca de fer...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera...

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

...i no de comunicar.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la desatenció dels problemes dels catalans amb relació a les subvencions milionàries en cooperació internacional.

Pregunta al Govern sobre la desatenció dels problemes dels catalans amb relació a les subvencions milionàries en cooperació internacional

310-00323/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Ochocientos cincuenta y dos mil euros para mujeres lesbianas, bisexuales i personas trans colombianas y migradas venezolanas; casi 1 millón de euros para las economías sociales en el norte occidente colombiano, no en el otro; 1 millón de euros para resistencias feministas en Senegal; 953.000 euros para pueblos originarios, en este caso, de Guatemala y México; 942.000 euros para el fomento de la agroecología de la región de Kolda, en Senegal, y 1 millón de euros para Wassati 2 –se entiende que hubo un Wassati 1–, *dones apoderades, organitzades i enfortides a Moçambic*. I así podríamos seguir durante toda la mañana.

Lluvia de millones, ni un proyecto extranjero sin subvenciones. Desenes de milions dels catalans per a projectes estrafolaris a l'estranger que tenen com a base les seves obsessions ideològiques. Li sembla bé, senyor conseller, tot plegat?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Jaume Duch i Guillot, conseller d'Unió Europea i Acció Exterior.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

Gràcies, president. Em sembla, senyor diputat, que sí, que la cooperació al desenvolupament és una política pública consolidada a Catalunya i, contràriament al que vostès afirmen, aquests recursos que es destinen a cooperació són una despesa útil que no només beneficia les persones a les quals estem intentant ajudar, sinó també a nosaltres mateixos.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Señores socialistas, se equivocan gravemente. Son unos irresponsables. Sus proyectos de ayudas en el extranjero son un escándalo y un insulto a los catalanes. Es inadmisible que destinen centenares de millones al extranjero para fe-

minismos, proyectos trans, economías circulares y proyectos de chichinabo. Y mientras hay 1,3 millones de catalanes atrapados en la precariedad: uno de cada tres niños en riesgo de pobreza; abuelos a quien no les alcanza la pensión porque el cuarenta por ciento cobra menos de mil euros y a veces no tienen ni para medicamentos; familias sin llegar a fin de mes, sin vivienda, incluso teniendo trabajo sus padres.

Las administraciones, señores socialistas, y progres en general, se deben a sus administrados. El Ayuntamiento de Matadepera, a los de Matadepera; la Generalitat de Catalunya, *als catalans*; y España, a los españoles. Mientras un catalán, un español, pase hambre, no pueda pagar su vivienda o no llegue a fin de mes incluso trabajando, es un robo destinar dinero fuera.

Des de VOX, ho tenim molt clar. Primer els de casa..., primero nuestros vecinos.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

Miri, diputat, hi ha crítiques que neixen del debat legítim i n'hi ha que neixen de la indiferència. I em sembla que les seves són d'aquesta segona categoria.

La cooperació és molt més que una línia pressupostària. La cooperació són persones. I parlar de cooperació és parlar de valors, parlar de solidaritat, de justícia, de compromís. Vostè no qüestiona un programa o un pressupost, vostè el que està qüestionant és la idea d'humanitat.

Ens diuen «primer els d'aquí», com si la solidaritat fos incompatible amb les polítiques socials, com si la dignitat s'aturés a les fronteres, com si l'empatia fos un luxe i no una obligació moral. De debò vostè pensa que ajudar una dona víctima de violència a l'Àfrica, un infant desnodrit al Líban o una comunitat desplaçada a l'Amèrica Llatina ens fa més pobres? No, el que ens empobreix és mirar cap a una altra banda, és aixecar murs morals, és acceptar que hi ha éssers humans prescindibles, que hi ha vides que valen menys que la seva o que la meua. Catalunya no es pot permetre aquest discurs perquè no és la manera de ser del nostre país.

La cooperació no és caritat, és justícia, és entendre que moltes de les desigualtats que avui existeixen al món no són fruit de l'atzar, sinó de segles de desequilibris econòmics, conflictes, colonialisme, explotació de recursos. Cooperar és assumir la nostra part de responsabilitat i actuar en conseqüència.

I no ens enganyem, la cooperació també és una inversió en un món més segur i més estable, perquè on hi ha desenvolupament, hi ha menys conflictes. Allà on hi ha drets, hi ha menys migracions forçades. Allà on hi ha oportunitats, hi ha menys desesperació.

Però és que fins i tot, si no ens beneficiés en res, continuaria sent el que és correcte, perquè hi ha moments en què una societat es defineix no pel que té, sinó pel que està disposada a compartir.

No ens demanin que rebaixem els nostres valors, no ens demanin que acceptem la desigualtat com a destí, no ens demanin que normalitzem el patiment dels altres. Catalunya coopera perquè creu que el món pot ser un lloc una mica més just. I això no és feblesa, això és una enorme fortalesa, senyor diputat.

El president

Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

Pregunta al Govern sobre l'ampliació de l'Hospital Verge de la Cinta, de Tortosa

310-00307/15

La següent pregunta és sobre l'ampliació de l'Hospital Verge de la Cinta, de Tortosa, i per formular-la en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar té la paraula el diputat senyor Joaquim Paladella Curto.

Joaquim Paladella Curto

Gràcies, president. Consellera, com tots sabem, la necessitat de construir un hospital nou de referència a Terres de l'Ebre és un projecte que, a més de necessari, té un ampli consens i unanimitat al territori. Tots sabem també que aquest projecte necessita temps i que les necessitats assistencials de la gent de l'Ebre són creixents i requereixen una resposta urgent mentrestant no es fa realitat.

És per això que el Govern, al seu dia, va dissenyar un projecte d'ampliació i adequació de l'actual Hospital Verge de la Cinta, a Tortosa, projecte que es va veure paralitzat per la troballa de les restes arqueològiques del segle XVI, fet aquest que va comportar l'aturada de les obres i la necessitat de modificar el projecte i adequar-lo a una realitat que probablement s'hagués hagut de preveure amb anterioritat. Tot un problema a què calia donar una solució el més ràpid i urgent possible.

Sabem que el Govern està treballant intensament en el que serà el nou hospital, però també en solucionar aquest problema que repercuteix directament en el present de l'assistència sanitària a la gent de les Terres de l'Ebre.

Darrerament hem tingut bones i esperançadores notícies, com la que l'Hospital Verge de la Cinta ja tenia l'acreditació d'hospital universitari, fet aquest importantíssim i de futur en un territori on es necessita aportar garantia i estabilitat per als professionals. També és molt rellevant que el passat dia 17 de novembre van començar les obres dels blocs d'ascensors que donen resposta a l'accessibilitat a l'hospital de la ciutat, permetent que la ciutadania hi pugui accedir caminant, un dels problemes greus i endèmics de l'actual Verge de la Cinta, fets aquests que són mostra clara que el treball està donant els seus fruits i que fan pensar que tot es comença a encaminar i que aquesta resposta de futur i també la urgent –necessària–, de present, que mereix la gent de les Terres de l'Ebre comença a ser una evident realitat.

És per això que li voldria preguntar en quina situació es troba la modificació del projecte i quina previsió tenen de reprendre aquestes obres d'ampliació. També interessaria saber la intenció que té el Govern pel que fa al projecte del nou Hospital Universitari de les Terres de l'Ebre.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Olga Pané i Mena, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Bon dia, diputat. Moltes gràcies per la pregunta. Em permet compartir una mica quins són els avenços que hem obtingut. Vostè sap que per a nosaltres, per a aquest Govern, és una prioritat, l'Hospital Verge de la Cinta, el nou hospital de Terres de l'Ebre, que segueix el seu curs –ja m'anticipo– i per tant ja hem identificat els terrenys i estem amb tots els tràmits per fer les qualificacions urbanístiques respectives i la cessió corresponent. I per fer de l'actual hospital un hospital ja de referència i universitari.

En aquest sentit, durant els darrers dotze mesos hem treballat molt intensament. Vull agrair també la cooperació de l'ajuntament i de la conselleria de Cultura per poder desbloquejar l'estop que teníem per les troballes arqueològiques que hi havien. Efectivament, des del mes de novembre ja s'han iniciat les obres per resoldre la comunicació amb l'ascensor per donar accés des del centre de Tortosa a l'Hospital Verge de la Cinta. Són 5,9 milions d'euros i una durada prevista de vuit mesos. I és

imprescindible perquè l'accés a aquest hospital era molt complex des de feia molt de temps i ja sap vostè que havíem hagut de fer molts equilibris.

També anunciar que reprenem les obres, afortunadament, després de desbloquejar el tema de les troballes arqueològiques, que això ho podrem fer ja entre el mes de gener i febrer, que afortunadament no ha calgut un nou concurs i, per tant, s'ha pogut renegociar tot el tema. És una inversió de 45 milions d'euros, en aquest cas. És una inversió que ens permet fer un nou bloc quirúrgic amb 7 quiròfans nous, amb 20 places de reanimació, 3 quiròfans més en l'actual bloc, 32 consultes externes noves i 28 places d'hospital de dia, entre altres millores assistencials.

Vull agrair de debò la paciència a tothom, perquè ha sigut un inconvenient que no ens esperàvem, però crec que, de debò, amb l'ajuda de tots –totes les institucions i tots els tècnics– l'hem aconseguit solucionar. I espero que en un any i mig això estigui ja oblidat i el nou hospital sigui una realitat.

El president

La següent pregunta és sobre la situació de l'economia catalana.

Pregunta al Govern sobre la situació de l'economia catalana

310-00318/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Christian Soriano García.

Christian Soriano García

Gràcies, president. Consellera Romero, el Baix Penedès viu avui un moment clau per al seu creixement i la seva consolidació com a punt estratègic del país. Segons l'Idescat, aquesta serà la comarca que més augmentarà la seva població en el futur i aquest creixement demogràfic sostingut requereix avui una adaptació urgent dels serveis públics i les inversions al territori.

Els i les socialistes sempre hem tingut clar què és el què volem pel Baix Penedès. Volem més llocs de treball per a la comarca que ha concentrat l'índex de més atur del país, volem més inversions per a la comarca que també ha concentrat el menor índex d'inversió en la darrera dècada a Catalunya, i volem també més indústria per a una comarca que viu d'un sector turístic i de serveis cada vegada més estacionalitat.

Amb aquests objectius ben clars, els socialistes i el Govern Aragonès vam arribar a un acord de pressupostos l'any 2023 que establia avançar en la reindustrialització del Baix Penedès per dotar el territori del sòl ordenat per a l'activitat industrial i logística, i aquest projecte avui es diu Idiada 2. Un projecte que comportarà una triple transformació per al Baix Penedès: una transformació econòmica, ja que ens dotarà d'una gran inversió que comportarà també la creació de nous llocs de treball; una transformació estratègica, que situarà el Baix Penedès com un punt clau per al futur automobilístic i logístic del país; i una transformació verda a través de la qual es podrà demostrar que el creixement econòmic i el respecte mediambiental és..., i han d'anar de la mà.

També és important, consellera, que aquesta inversió no només arribi a la comarca, sinó que també es dissenyi, s'apliqui i s'executi de la mà del territori. Per això és important mantenir un diàleg constant i obert amb els catorze municipis de la comarca, tal com s'està fent, i també enfocar el projecte perquè aquesta inversió tingui un retorn real al Baix Penedès en forma de nous llocs de treball, atracció d'inversions i retorn social a la comarca.

En base a això, consellera Romero, li pregunto: quines són les mesures aplicades pel Govern per al desenvolupament del projecte d'Idiada 2 al Baix Penedès? I com es podrà garantir que aquestes inversions tinguin retorn econòmic i social per a la comarca?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Alícia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Moltes gràcies, president. Bon dia, diputat. Doncs la veritat és que Idiada 2 és un projecte estratègic per al nostre país... –ara, ara, no el veia–. És una decisió estratègica que ja va prendre aquest Govern, que és veritat que ja havia estat en acords de pressupostos de fa alguns anys i crec que ens hem de felicitar perquè justament el dilluns vaig tenir oportunitat de reunir-me amb tots els alcaldes del Baix Penedès per anunciar-los que justament aquest dilluns havien publicat la licitació dels treballs tècnics que han d'assessorar la redacció del PDU, del nou PDU, on ha d'instal·lar-se aquesta Idiada 2.

Ha de ser un centre de recerca i desenvolupament per al vehicle autònom i connectat. És una evolució de l'actual Idiada 1, que està servint en aquests moments per ser laboratori i assajos d'empreses de tot el món que venen al Baix Penedès a provar els seus vehicles, i ara hem de fer un pas més endavant. Hem d'aconseguir que aquest també sigui un *hub* europeu de recerca i desenvolupament del vehicle autònom i connectat. Justament en aquests moments que tenim tants reptes en l'àmbit del vehicle, sobretot pel que fa a la descarbonització.

I no podem oblidar –i això ho sap molt bé el conseller Sàmper, amb qui estem treballant, tant amb Empresa com amb Territori, per tirar endavant aquest projecte, i ho fem amb la coordinació dels tres–, com molt bé sap, que és un sector clau per a Catalunya. Genera el deu per cent del PIB, més de 150.000 llocs de treball directes i, per tant, ens interessa que justament el Baix Penedès, Catalunya, sigui referent també en la descarbonització i en el que ha de ser el futur del vehicle, en aquest cas, connectat i autònom.

És un projecte molt rellevant per a nosaltres. Com dic, dilluns es va publicar aquesta licitació; al gener, febrer l'adjudicarem i esperem que en dos anys puguem tenir aprovat el PDU definitivament i, per tant, comencin a haver-hi inversions al Baix Penedès. Hi haurà una inversió molt important, 1.500 llocs de treball directes, 4.500 indirectes, llocs de treball d'alt valor afegit, que és el que volem per Catalunya i volem pel Baix Penedès.

I crec que és molt important dir que aquest és un projecte de país i que també ha d'haver-hi projectes de país a tot arreu del territori. I em sembla que el fet de que aquest projecte estigui al Baix Penedès, doncs, recolza aquesta mirada del Govern que a tot Catalunya passin coses i hi hagin projectes importants com és aquest.

Per tant, vam iniciar dilluns un camí, esperem poder fer i accelerar els treballs al màxim per complir els terminis i perquè ben aviat Idiada 2, aquest centre d'innovació per al vehicle autònom i connectat, sigui una realitat.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la durada dels contractes predoctorals de la Generalitat.

Pregunta al Govern sobre la durada dels contractes predoctorals de la Generalitat

310-00319/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Núria Navarro Hurtado.

Núria Navarro Hurtado

Gràcies, president. El PSC reafirma el seu compromís amb els seus pilars fonamentals: la justícia, la cohesió i l'ascensió social. Dins d'aquests pilars, som plenament conscients que l'educació és un element essencial que ha de ser accessible a tothom, sense excepció. Només així s'aconseguirà l'excel·lència.

Considerem que qualsevol persona ha de tenir l'oportunitat de formar-se, de promocionar-se i de desenvolupar plenament les seves aspiracions acadèmiques i professionals en l'especialitat que desitgi. És responsabilitat de les institucions garantir que aquest camí es pugui recórrer en les millors condicions possibles, amb recursos adequats, amb suport institucional i amb un sistema que reconegui el talent i l'esforç. Només així podrem assegurar que l'educació es manté com un veritable motor de cohesió social, de justícia i de progrés per al conjunt de la ciutadania.

Fa uns dies hem conegut que la seva conselleria ha fet un pas endavant que reforçarà el sistema de recerca i d'universitats situant Catalunya al nivell dels millors sistemes europeus. El Govern ha anunciat que donarà resposta a una demanda històrica de la comunitat universitària, l'equiparació de les beques predoctorals de Catalunya amb les del *ministerio*, amb una durada de quatre anys de contracte.

Aquest canvi comportarà més estabilitat per a la investigació, ja que els doctorands disposaran d'un any addicional per completar les seves tesis amb plenes garanties, reduint així la pressió dels terminis ajustats i permetent projectes més ambiciosos, menys precarietat i la millora de les condicions laborals i acadèmiques amb un reconeixement més sòlid del treball dels investigadors; una major capacitat de retenció de talent i de generació de coneixement al nostre país, evitant així la fuga dels investigadors, i finalment una major competitivitat internacional, situant el sistema universitari català a nivells europeus de formació doctoral i reforçant la seva posició com a referent en recerca i atracció de talent.

El nostre Grup Parlamentari PSC - Units per Avançar considera que amb aquest anunci es fa un pas endavant per donar continuïtat a les polítiques que fomenten la igualtat d'oportunitats entre tots aquells estudiants que desitgin aprofundir en la seva especialitat acadèmica.

És per això, consellera, que voldríem conèixer amb precisió quina serà l'execució concreta d'aquest compromís i de quina manera aquesta mesura incidirà directament en el col·lectiu de formadors en recerca.

Gràcies, consellera.

El president

Per respondre té la paraula la senyora Núria Montserrat Pulido, consellera de Recerca i Universitats.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

Gràcies, president. A partir d'ara, els investigadors predoctorals disposaran de quatre anys de contracte. Això ho hem anunciat aquest mateix dilluns, quan hem publicat les bases dels ajuts Joan Oró FI 2026 per a poder contractar personal investigador en formació que, per primer cop en gairebé dues dècades, preveuen l'extensió del període de contractació dels tres fins als quatre anys.

En aquest sentit, la convocatòria contempla una inversió de 21,1 milions d'euros i tindrà un impacte en un mínim de 775 investigadores i investigadors, permetent també la incorporació de noves..., 243 investigadores i investigadors que iniciaran el seu doctorat.

L'ampliació del quart any dels ajuts està en sintonia amb l'estratègia del Govern per millorar la retenció de talent i consolidar les carreres científiques a Catalunya i també de posar Catalunya en el circuit internacional del talent, millorant les condicions de la pedrera d'investigadors i investigadores joves del nostre país.

De fet, en la meua primera compareixença, el 24, vaig posar de manifest el compromís del Govern amb el finançament del quart any dels contractes predoctorals.

I vull també subratllar que això no era únicament una declaració d'intencions, sinó una decisió estratègica que està recollida en el pla de govern, en el pla «Catalunya lídera» i en el nostre pla departamental.

Aquests ajuts estan gestionats per l'Agència de Gestió d'Ajuts Universitaris i de Recerca i impactaran a universitats públiques i privades del sistema universitari de Catalunya, centres de recerca, fundacions hospitalàries i infraestructures científicotecnològiques singulars.

En definitiva, aquest quart any de contractes predoctorals és un assoliment que diem que és col·lectiu, per als doctorands i les doctorandes, per a les universitats, centres de recerca i també per al conjunt del país. És una mesura que, igual que estableix l'estatut del personal investigador en formació, avança cap a la dignificació de les condicions laborals i salarials dels investigadors predoctorals en formació i permet així que es puguin completar les tesis doctorals amb garanties, especialment en un context de recerca cada cop més excel·lent i cada cop més competitiu.

Aquest és el model que defensa aquest Govern, un model de rigor, responsabilitat i apostant de forma clara pel coneixement com a motor de progrés social per al país. Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les mesures i les polítiques de protecció de les dones.

Pregunta al Govern sobre les mesures i les polítiques de protecció a les dones

310-00327/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gracias, presidente. Consejera, ¿qué opina de los casos de acoso sexual que están saliendo dentro del Partido Socialista?

El president

Per respondre té la paraula la senyora Eva Menor Cantador, consellera d'Igualtat i Feminisme.

La consellera d'Igualtat i Feminisme (Eva Menor Cantador)

Moltes gràcies, president. Molt bon dia a tothom. Em sembla que són uns casos intolerables, condemnables i que no tenen cap tipus de justificació.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí, gracias. Mire, si lo de Salazar con la bragueta bajada haciendo comentarios propios de un guion de Torrente era vomitivo, lo del alcalde de Belalcázar es de película casposa de los ochenta con un tipo hablando de la frescura de la almeja. Es que es asqueroso y eso estaba pasando en sus filas, señora Menor.

En las últimas semanas, además, les han salido acosadores hasta debajo de las piedras gracias a dos valientes que se atrevieron a denunciar a Salazar. ¿Por qué no lo hicieron antes? Bueno, la respuesta es evidente, porque se veían venir lo que iba a hacer el partido, tomar represalias. Mucho «hermana, yo sí te creo», pero cuando el caso les toca de cerca, ni hermana ni ocho cuartos.

Señora Menor, no se puede pedir confianza en el partido mientras se duda de las víctimas y se hacen desaparecer las denuncias. ¿Dónde estaban? ¿Es que todo el mundo tuvo amnesia de repente? ¿Tan normalizadas tienen esas conductas dentro

del partido que aparecen dos denuncias donde hablan de un individuo que se dedica a exhibir a sus compañeras como si fueran ganado ante otros hombres y resulta que se pierden las denuncias y que nadie se acuerda de ellas? Desde luego, con feministas como los del PSOE, las mujeres estamos apañadas.

Pero claro, ¿qué se puede esperar de ustedes –tanto hablar de abolir la prostitución– cuando su jefe ha vivido de ella? Llevan años sentando cátedra sobre el feminismo mientras estos señores iban por ahí acosando a sus compañeras y repartiéndose prostitutas como si fueran cromos. Y, miren, sí, presunción de inocencia, pero es que los mensajes los hemos visto todos y son de depravado nivel prémium.

Por cierto, le vuelvo a preguntar si han tenido a Paco Salazar en nómina, porque hay informaciones que apuntan a que sí. Y comprenda que dude de su palabra, tampoco conocían de nada a Leire «la fontanera» y, sin embargo, la tenían colocada en la mesa de Hacienda.

Miren, mucho cántico en las manifestaciones y mucho mitin en las instituciones, pero cuando los pervertidos son de su partido, todos han hecho mutis por el foro. Cuando el próximo 8 de marzo salgan a las calles a alzar el puño, recuerden que con sus compañeras acosadas tuvieron la cabeza agachada.

Gracias.

El president

Per respondre té la paraula la consellera d'Igualtat i Feminisme.

La consellera d'Igualtat i Feminisme (Eva Menor Cantador)

Moltes gràcies, president. Miri, senyora Roldán, el PP que no ens doni lliçons de re. Primer, perquè per posar fi a un problema, el primer que s'ha de fer és saber quina és la causa. I sap quina és la causa dels assetjaments sexuals? El masclisme. I davant el masclisme, tolerància zero. I no es nega i no es demana l'eliminació d'aquesta conselleria cada cop que té oportunitat de fer qualsevol tipus d'aportació al feminisme. (*Alguns aplaudiments.*)

El que no ajuda a l'eliminació del problema és parlar de divorcis durs, de denúncies falses i de qüestionar el feminisme cada cop que poden. El feminisme ens ha donat lliçons sempre. I, miri, cada cop que el feminisme ha donat una lliçó al Partit Socialista, el Partit Socialista ha avançat. Sí, regulant, obligant els partits polítics, no només el nostre, sinó també el seu, a tenir protocols d'assetjament, a tenir normativa que regula l'avortament, a la que vostès voten sempre en contra, llei de paritat, pla Corresponsables, permisos iguals i intransferibles, drets de les *empleadas del hogar*, complements de bretxa de gènere en pensions, increment del salari mínim interprofessional, renovació del *pacto de estado* contra la violència de gènere.

Humilment, vostès no poden donar lliçons de res. Vostès no poden dir el mateix. Han votat sistemàticament les lleis claus de la igualtat; neguen i menyspreen el feminisme; quan governen retallen en polítiques feministes i utilitzen les víctimes com a arma política sense aportar cap tipus de solució. El feminisme no és oportunisme ni és un eslògan. El dia que vostès acreditin tenir un full de ruta que representi només el deu per cent del que ha representat aquest partit pels drets de les dones, vinguin a donar lliçons. (*Alguns aplaudiments.*)

I senyora Roldán, vigili perquè en el seu viratge cap a la dreta potser ha agafat massa embranzida, i se surti del perímetre del Partit Popular.

El president

La següent pregunta és sobre els escàndols en l'acció de govern.

Pregunta al Govern sobre els escàndols en l'acció de govern

310-00328/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. *Conseller*, ¿qué medidas tomar su Gobierno para que no se produzcan más situaciones de fraude en los servicios públicos de Cataluña?

El president

Per respondre té la paraula el senyor Albert Dalmau i Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Senyor diputat, el nostre Govern segueix compromès sempre amb la bona gestió i, ho hem dit, sempre que s'han detectat casos d'errors administratius i d'irregularitats, el nostre Govern ha sigut molt contundent.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Conseller, el Gobierno de Salvador Illa tiene un problema grave, un problema político y un problema moral. Y ese problema se llama tolerancia con el fraude. No hablamos de casos aislados, hablamos de un patrón, hablamos de una forma de gobernar. Fraude en las tarjetas sanitarias mediante falsos empadronamientos, fraude que satura el sistema, fraude que pagan quienes cumplen, quienes cotizan y quienes esperan una cita médica durante meses.

Mientras miles de catalanes hacen cola para ser atendidos, el Gobierno de Salvador Illa ha permitido que se utilice el sistema sanitario sin derecho y sin control suficiente. Esto no es solidaridad, tampoco progresismo, eso es irresponsabilidad política.

Y lo mismo ocurre con las ayudas sociales. Más de 100 millones de euros de ayudas cobradas indebidamente. Y lo más grave, fraude que su Gobierno ha decidido perdonar. Perdonar el fraude no protege a los vulnerables, los perjudica, porque cada euro que se perdona a quien engaña es un euro que se le quita a quien realmente lo necesita. El mensaje que lanza el Gobierno de Illa es devastador: engañar sale gratis, cumplir es opcional. Y cuando un gobierno normaliza el fraude, lo que hace es socavar la confianza en las instituciones.

Pero no nos engañemos, nada de esto es casual. Es un gobierno sin presupuestos, sin rumbo y sin autoridad política. Un gobierno del Partido Socialista que engañó a sus votantes constitucionalistas prometiendo una cosa en campaña y haciendo otra cuando llegó al poder. Renunciaron a sus compromisos y se pusieron al servicio de una estrategia que no piensa en Cataluña, sino en mantener en el poder a un Gobierno de España, de Pedro Sánchez, débil, acorralado y rodeado de corrupción.

Por eso no nos sorprende su tolerancia al fraude, porque un gobierno que nace del engaño acaba gobernando desde el engaño. Y Cataluña merece algo mucho mejor que un gobierno que tolera el fraude, sin presupuestos y sin respeto por quienes incumplen la ley.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Senyor Fernández, que el seu grup, venint d'on venim, dels casos que tenen a València, amb el que ha passat amb la gestió de les emergèn-

cies, o amb el cas de l'Hospital Torrejón de Madrid, en el que s'han dedicat a expulsar les persones dels hospitals i de la sanitat pública fruit d'aquestes coses que no sabem ben bé que tenen vostès a la Comunitat de Madrid, entre la sanitat pública i la privada, lliçons ninguna (*aplaudiments*) –lliçons ninguna.

Però a més, és que li he de dir: aquest Govern el que es dedica a fer, sap què és? És governar, perquè sembla que vostès no se n'hagin adonat que Catalunya ha obert una nova etapa, que intentem valorar l'estabilitat en el país..., que estem, en l'àmbit sanitari –vostè parlava abans de l'àmbit sanitari–, ho estem parlant, estem en ple procés d'ampliació de l'Hospital Verge de la Cinta, de les obres d'ampliació de l'Hospital Joan XXIII a Tarragona, del nou bloc quirúrgic de l'Hospital Arnau de Vilanova a Lleida, del trasllat del nou Hospital Clínic, en breu saltarem a l'altre cantó de la ronda amb les ampliacions de les consultes externes de l'Hospital de la Vall d'Hebron..., a l'Hospital Trueta de Girona. Li podria parlar de les més de dos mil places de residències que aquest Govern està tirant endavant a ciutats com Lloret, Reus, Manresa, o de les polítiques que estem fent en matèria d'infraestructures amb el Tramcamp a Tarragona o el desdoblament de la C-55. Aquestes són les qüestions a les que es dedica aquest Govern.

I si em permet –ja que estem arribant i encara em sobra una mica de temps– en aquestes dates li tinc un consell per vostè. Veient les preguntes que el seu grup ha fet, jo li demanaria una cosa: que el 2026, si pot ser que el Nadal i que l'Any Nou ens portin, només, ni que sigui una proposta en positiu per al país del seu grup. Li agrairem el Govern, l'hi agrairà aquesta cambra i crec que l'hi agrairan els ciutadans de Catalunya i també els seus electors.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les mesures de suport al teixit productiu.

Pregunta al Govern sobre les mesures de suport al teixit productiu

310-00324/15

I per formular-la, en nom del grup parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Gràcies, president. Conseller Sàmpel, som en un moment de la legislatura en el qual ja més que promeses i voluntats, el que toca són fets i resultats. I les empreses catalanes, majoritàriament pimes i autònoms, estan completament desesperades amb l'absentisme, amb la manca de personal qualificat i amb la burocràcia. Vostè considera objectivament que ha aconseguit millorar algun d'aquests aspectes?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Miquel Sàmpel Rodríguez, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmpel Rodríguez)

Moltes gràcies, president. Gràcies, diputat Vergés. Crec que, no jo, sinó que aquest Govern efectivament ha millorat moltes coses: lideratge en exportacions, vint-i-sis per cent de tot l'Estat espanyol, segon any que se superen els 7.000 milions d'euros d'exportacions; un PIB que creix més que a Espanya, però sobretot més que a la resta de la Unió Europea, de la mitjana; un rècord d'ocupació, 3,85 milions de persones que treballen –mai tantes persones havien treballat a Catalunya–; un reconeixement per part d'Europa que Catalunya és referent en R+D+i i, sobretot, unes inversions estrangeres que a Europa cauen un quaranta-cinc per cent i que a Catalunya només cauen un 1,4 per cent, la qual cosa vol dir que tenim ni més ni menys que més

de 9.600 empreses estables estrangeres a Catalunya; tot això, a més, també, amb un turisme que és líder a nivell europeu i mundial i que, a més, treballa per transformar-se i ser més sostenible.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Salvadó Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Conseller, creix l'economia macro, però no pas el nivell de vida de les classes mitjanes i treballadores, i les pimes i autònoms són majoritàriament classes mitjanes.

Vostès segueixen promeses i voluntats, jo li detallaré els fets i els resultats. U, absentisme. La taxa a Catalunya és del 7,1 per cent, que és superior a la mitjana catalana, això són 280.000 persones cada dia que per algun motiu no van a treballar, i això amb un fort increment en els seus darrers dos anys. I aquí hi ha, per una banda, els nous permisos retribuïts, que acaben en gran mesura a càrrec de les empreses; hi ha les baixes mèdiques per incapacitat temporal professional, que cal revertir amb una millor prevenció de riscos laborals, i les comunes, que estan disparades, i que es deuen sobretot a l'empitjorament de la salut mental, però també n'hi ha algunes de fraudulentos per manca de cultura de l'esforç i que cal combatre. Les comunes representen 2.700 milions d'euros perduts directes cada any i això en absolut no és culpa dels metges, que són víctimes d'un sistema de salut saturat per l'infrafinançament que provoca l'espoli fiscal espanyol.

Dos, manca de personal qualificat. Vostès han anunciat 7.600 noves places de formació professional, però hi ha un trenta-set per cent d'empreses que diuen que no poden créixer perquè els manca personal adequat. Això són segurs, com a mínim, 200.000 llocs de treball per ocupar i tenim, avui dia, 321.000 aturats. Per tant, conseller, alguna cosa els falla. On és el SOC? On és la col·laboració publicoprivada?

Tres, la burocràcia. Catalunya té un quaranta-un per cent més de normes que la comunitat autònoma espanyola que en té més. Fixi's la dada, eh? Vostès no n'han reduït cap, nosaltres hem aturat el Verifactu. Resoldre aquests tres problemes ajudaria les empreses a ser més productives i, per tant, els ajudaria a poder pagar salaris més alts i a poder pagar uns salaris adequats al cost de vida dels catalans, que és urgent. Nosaltres, Junts per Catalunya, els diputats Canadell, Nieto, li hem fet propostes constructives constantment en aquest àmbit de la relació laboral.

Conseller, retorni a la manera de fer de Junts per Catalunya: fets...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat...

Salvador Vergés i Tejero

...i no paraules.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Gràcies, president. Gràcies diputat, Vergés. Tema de la desburocratització. Efectivament, hi ha una política transversal que està fent el conseller Dalmau i hi estem del tot d'acord, és imprescindible, és necessària i és evident que, perquè l'economia rutlli i funcioni, hem de tenir uns processos àgils –hi estem totalment d'acord.

Formació professional. La consellera d'Educació ja l'any passat va posar a disposició –feia molts anys que això no passava– set mil places més de formació professional. La pretensió és no només mantenir-les, sinó incrementar-les. Per tant, hi ha hagut una feina –positiva no, lo següent– per intentar tenir més places de formació professional.

L'absentisme. Miri, l'absentisme –com d'altres problemes que tenen les empreses, que té l'economia catalana– s'ha de resoldre i té vostè raó, i per tant així l'hi reconec. Tenim la intenció de fer una cosa que també fa molts anys que no es produeix, que és l'AIC, l'acord interprofessional de Catalunya, un instrument imprescindible perquè els agents socials, que són els que hi entenen i els que ens han de dir quins són els marges, ens diguin quin és el camí que hem de tenir; estem parlant de patronals i sindicats.

I vull acabar dient que tota aquesta política econòmica –ahir feia una interpellació a la consellera Romero, el senyor David Cid– requereix també un compromís per part d'aquest Govern que sigui repartida i que arribi a tots els treballadors, i per tant, aprofito l'avinentsa per contestar-li.

El president

La següent pregunta és sobre la mobilitat a Catalunya.

Pregunta al Govern sobre la mobilitat a Catalunya

310-00325/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Jordi Bertran i Luengo.

Jordi Bertran i Luengo

Moltes gràcies, president. Bon dia, senyora Paneque. Quin capteniment té el Govern per a la línia ferroviària R13?

El president

Per respondre té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí, gràcies, president. Diputat, no només per a l'R13, però també saben que estem finalitzant el pla de Rodalies, que donarem a conèixer les properes setmanes les millores en els serveis, i per tant serà en aquest moment on veurem quines millores podem fer en tot el Camp de Tarragona i també a l'R13.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Jordi Bertran i Luengo.

Jordi Bertran i Luengo

Gràcies, president. Bé, fa uns quants mesos que la plataforma Propera Parada Valls i els diferents ajuntaments que estan afectats per aquesta línia –aproximadament unes vuitanta mil persones–, liderats per l'alcalde de Valls, han constatat dèficits molt greus que afecten municipis de l'Alt Camp, la Conca de Barberà i part del Tarragonès. Un cop més, el sud del país; un cop més, el Camp de Tarragona.

Què demanen aquestes plataformes i aquests ajuntaments? La millora real dels horaris i les freqüències el 2026 –això en sentit propositiu–, garantir la mobilitat laboral i educativa cap a Barcelona. Saben que no poden arribar abans de les vuit del matí, tampoc res de nou respecte al que passa a la resta d'usuaris del Camp de Tarragona, es veu que a les vuit del matí és un horari, doncs, com a molt tardà. Com es pot fer això? Què proposen? Doncs la conversió de l'estació de Vinaixa en el que es denomina una «estació capçalera», és a dir, que es pugui crear un nou trajecte entre Barcelona i Vinaixa que permeti que els combois dormin en aquesta estació. Adequar els horaris i freqüències a les necessitats del territori i intentar que els combois arribin a Barcelona a les 7:30, que és una hora més raonable, i que el darrer surti cap al Camp de Tarragona a les 21 hores. Com es pot fer també, això? Doncs canviant el

manteniment, que actualment es fa en horari diürn, quan a la resta de Catalunya es fa en horari nocturn. Això permetria augmentar el nombre de freqüències i aconseguir un tracte equitatiu entre les diferents capitals de comarca per acabar amb aquesta discriminació que pateix Valls i les poblacions «colindants».

Avui en dia només hi ha quatre trens per anar de Valls i tota la línia fins a Barcelona, i quatre de tornada; i, en canvi, vostès això ho han anunciat com si fos el paradís, amb anuncis a tota pàgina als mitjans nacionals. Capitals de comarca amb menor població en tenen set, de trens per sentit, amb poblacions de 9.500 habitants; i setze, amb poblacions de 10.700 habitants. Valls –només Valls– en té 25.000. Addicionalment, també demanen la implementació urgent de mesures de seguretat, accessibilitat i informació.

Per tant, consellera, esperem que es posin a la feina i que acabin aquesta campanya de propaganda i es posin a actuar d'una manera raonable.

El president

Per respondre té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Veig que els temes varien, però el mantra del seu grup parlamentari és el mateix. Vostè em diu «fets», doncs fets, i n'hi dono alguns. Sabent que, efectivament, hi ha recorregut de millora –això no ho hem ocultat–, de la mateixa manera que també hem denunciat que la situació en la qual ens trobem actualment també és causa de la desinversió durant molts anys.

Jo li assenyalava el pla de Rodalies 2025-2030, també hem constituït l'oficina tècnica que ha de coordinar de millor manera les obres que estan afectant tot el sistema de Rodalies; millores en les tecnologies d'informació; compra de material rodant –aquí notaran, especialment en el corredor del sud–, millores evidents quan aquest material rodant es vagi integrant; estacions amb major accessibilitat –aquí hem de dir que hem pogut avançar en l'accessibilitat amb la renovació d'elevadors en pràcticament totes les estacions ja finalitzades i les que no finalitzaran el primer trimestre del 2026–; aconseguir un traspàs històric, l'empresa operadora catalana mixta. Tot això són qüestions que han de venir a millorar i complementar algunes millores que vostè assenyalava també de freqüències en el corredor del sud.

Però miri, per acabar, algunes xifres, perquè també la ciutadania entengui la dimensió de la inversió que en aquests moments s'està fent i que ens ha de portar a les millores al Camp de Tarragona i arreu del sistema ferroviari. A Rodalies cada any s'hi desplacen 127 milions de viatgers; el transport públic a Catalunya, en el seu global, són 1.215 milions de validacions cada any, que implica una inversió propera als 2.500 milions d'euros –2.500 milions d'euros en tot el transport públic de Catalunya–; en aquests moments, la inversió que s'està fent a tot el sistema de Rodalies és de 6.300 milions d'euros. Ho dic perquè també se n'adonin de la dimensió i de l'esforç que s'està fent per, efectivament, tenir en els propers anys, transport públic a tot Catalunya de qualitat i en l'eix de rodalies i ferroviari en especial.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre el sistema de salut.

Pregunta al Govern sobre el sistema de salut

310-00326/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Consellera Pané, segon hivern com a consellera i segon hivern molt complicat a salut. La grip collapsant en un sistema infr finançat infradotat de professionals i de recursos dimensionats per 6 milions de catalans i atenent-ne 8, mentre continua l'espòli de 22.000 milions cada any. I vostè fent declaracions incendiàries, la grip només tensiona urgències? Professionals d'arreu la van contradir. Pressió als CAPs, a les residències, als hospitals, amb passadissos plens de malalts.

No podem incrementar els cribratges de càncer de còlon per falta de professionals i de recursos? A La Marató, els experts ens van dir, ens van explicar, que era imprescindible, així com incloure el de pulmó. I segur que no cal oferir trombectomia vint-i-quatre hores al dia a Lleida i a Tarragona? I tot això coincidint amb una vaga de metges als quals vostè i la ministra ignoren.

I amb això Salut reconeix empadronaments fraudulents per aconseguir targetes sanitàries, situacions detectades molts cops al rebre a casa targetes sanitàries d'algué que sorprenentment no coneixem però està empadronat a casa. Rep la targeta, però ja fa dies que consta al registre central d'assegurats.

Consellera, hi ha màfies que viuen d'empadronar gent fraudulentament, enganyant gent i enganyant el sistema. Quants casos han detectat, a on, i què està fent el Govern per solucionar-ho?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Per respondre, té la paraula la senyora Olga Pané i Mena, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Bé, moltes coses; començo pel final. N'hem detectat trenta casos, efectivament. De 300.000 targetes sanitàries que hem donat, trenta sembla que són fraudulentas, perquè s'han empadronat en els ajuntaments persones inadequadament. Què hem fet? Hem avisat els ajuntaments i els hem dit: «Escoltin, vigilin.» Per cert, alguns els governen vostès. *(Rialles.)* Li haurà dit l'alcalde.

En tot cas, el tema de la grip, efectivament, estem davant d'una epidèmia de grip sense precedents en els darrers anys, que està donant una casuística molt elevada a les urgències tant d'atenció primària, com de CUAPs, com d'hospitals, però afortunadament no està donant molts ingressos. Per què? Perquè de moment ens està afectant la gent jove, fonamentalment la gent jove, i no fan tants ingressos. Abans ho hem explicat, els ingressos per grip –els acabo de consultar– no arriben a cent cinquanta en tot el sistema. A l'UCI, per grip –per grip–, nou casos. Perdó, eren sis ahir, nou casos avui.

En tot cas, dir que esperem que això encara anirà creixent. Vacunin-se tots els que puguin, per favor, i molt bé la senyora de la mascareta, perquè quan es tenen símptomes ens hem de posar la mascareta. *(Remor de veus.)*

Respecte del càncer, ja ho vam explicar, ja ho vam explicar durant la jornada de La Marató. Hem ampliat la cobertura de càncer al càncer de còlon, el cribratge. Efectivament, s'ha fet amb el consens en la ponència junt amb el ministeri, quan tots els experts ens ho han dit. I estem esperant exactament el mateix respecte del càncer de mama. En el seu moment, això ho posarem en marxa.

El president

Per preguntar, té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Cugat, Figueres, Terrassa, Lleida, Olot, Castellbisbal, El Prat, Barberà del Vallés, avui mateix Premià de Mar, alcaldies de tots els colors ho denuncien, també del seu. No són casos aïllats i, si vol, pot parlar dels ciutadans d'arreu del món que

aterren, ja empadronats, a l'aeroport del Prat i van directes a les urgències de l'hospital a tractar-se a càrrec de la sanitat catalana. Salut no ha de fer de policia, però és un símptoma que els ajuntaments denuncien –també els socialistes– i no tenen eines per solucionar-ho. Per tant, drets tots, però deures també.

Però és que això es suma a un sistema que ja fa aigües. Catalunya podem ampliar els cribratges sense necessitat de la Comissió Interterritorial de Salut. Ho ha fet a Euskadi, ho ha fet Galícia, ho ha fet altra gent. Tenim competències plenes per fer-ho. Sap que sense trombectomia els ictus van pitjor i això ara mateix està passant tant a Lleida com a Tarragona.

I la grip, és veritat, ha vingut abans i ens hem de vacunar i la diputada Toronjo ho fa molt bé, però ja pujaran els ingressos. Ja ho sap. He estat el cap de setmana de guàrdia, ja ho he vist. Els ingressos pujaran i pujaran i hem de reforçar els hospitals.

Consellera, per desgràcia, ens estem acostumant a males notícies, a una gestió que no està a l'alçada: metges manifestant-se, una grip desbocada en professionals, i població preocupada. Una ciutadania enfadada per unes llistes d'espera interminables a la que no volen ampliar els cribratges i que han de calcular quan no tenir un ictus a Lleida i a Tarragona.

Té molts deures aquest Nadal. Li exigim un canvi de rumb ja, consellera.

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat. Per respondre, té la paraula la consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Gràcies. Sobre les trombectomies, em sembla que després em pregunta el senyor, d'això, però li recordo que els qui van treure la resolució van ser vostès. L'hi dic perquè és de l'any 2022, la resolució que reparteix el sistema actual de l'ictus, d'acord?, i que nosaltres ens proposem millorar allargant les hores de prestació a cada un d'aquests territoris. Ja l'hi vaig explicar l'altre dia, però sembla que no se'n recorda de re.

Respecte del tema de la grip –respecte del tema de la grip–, també, lo mateix. Nosaltres ja ens vam anticipar. Hem posat, a diferència d'altres comunitats autònomes, hem imposat la mascareta en els centres assistencials, en els centres residencials i en els centres de discapacitats. Per què? Per protegir els vulnerables i que realment lo que és una epidèmia que no és..., no té una severitat... *(El president retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

Pregunta al Govern sobre les desigualtats territorials en l'accés als tractaments de salut

310-00320/15

I la darrera pregunta és sobre les desigualtats territorials en l'accés als tractaments de salut i, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Bon dia, consellera. Trenta minuts són clau. Ho sap segurament vostè millor que jo. En els tractaments per ictus cada trenta minuts que passen suposen un risc que augmenta el deu per cent la possibilitat de que les persones puguin conservar la seva pròpia autonomia.

I, per això, li volíem formular bàsicament dues preguntes: quina valoració fa la seva conselleria i vostè mateixa que la síndica de greuges hagi obert una investiga-

ció sobre els tractaments de pacients amb ictus, en aquest cas, tant a Tarragona com a Lleida? I la segona pregunta que li volíem fer és: quina atenció disposa en els pacients amb ictus, per exemple, de la Catalunya central, a Manresa?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Olga Pané i Mena, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Bé, doncs, a la seva pregunta, la síndica, efectivament –jo vaig parlar amb ella–, ens ha enviat una *pregunta* –no una investigació– sobre com estem tractant aquest tema. Ens n'envien moltes, eh?, no només és aquesta i l'estem contestant. I com l'estem contestant? Com contestem el tema de les trombectomies, amb l'ajuda del pla director de l'ictus, que té un director que és un professional del nostre país, independent de nosaltres, i que són els que ens diuen de quina manera és la millor forma, amb els recursos disponibles, d'atendre aquest tipus de problemes. De cara a què? De cara a que visquis on visquis les probabilitats de sobreviure o de tenir un problema secundari a l'ictus siguin les mateixes i, d'acord amb les dades que estem tenint –i les monitoritzem; es monitoritza el codi Ictus i es monitoritza el pla director–, els resultats són els mateixos.

Perquè, miri, és molt important l'equitat territorial i la promovem tot lo que podem i ampliem en la mesura que podem, però és fonamental l'equitat de resultats. De vegades, aquesta equitat, quan dispersem molt els recursos, queda compromesa. Per què? Perquè els professionals fan tan poca casuística que no tenen l'experiència suficient per resoldre els casos complexos. I això és lo que fa que el pla director de l'ictus ens aconselli que concentrem casuístiques. Estem constantment monitoritzant-ho per veure en quin moment podem donar el salt, amb seguretat, per estendre aquests tractaments.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Miri, consellera, les seves explicacions d'aquests dies sonen poderosament a «no surt a compte», «no val la pena», «són quatre gats» i, en definitiva, «és massa car». Perquè la meua pregunta és: per què és tan important tenir el servei vint-i-quatre hores a Girona, però no a Lleida o a Tarragona i sí a Barcelona? Els ciutadans de Tarragona i de Lleida són menys que els de Girona i, en aquest cas, els de Barcelona? Per què no hi pot haver servei vint-i-quatre hores a Lleida o a Tarragona?

I la pregunta també és: i a Manresa, els ciutadans de la Catalunya central? Perquè aquest servei no existeix. Els ciutadans de Manresa són menys que els de Barcelona i els de Girona, o fins i tot menys que els de Tarragona? Perquè la població, en aquest cas, que gestiona l'hospital Joan XXIII a Tarragona, és la mateixa que l'Althaia a Manresa, perquè a Manresa és zero –és zero. Per tant, les excuses són, hi insisteixo, de mal pagadora.

I, miri, vostè parla de mortalitat, n'ha parlat aquests dies, però també de seqüeles. La síndica li ha demanat també quin és l'impacte de les seqüeles. Nosaltres també li reclamarem per escrit. I nosaltres el que li proposem i li reclamem –li estenem la mà, però també li reclamem i li exigim–..., miri, nosaltres creiem que hi ha d'haver un pla de la conselleria perquè durant el 2026 hi hagi aquest servei d'urgències als ictus vint-i-quatre hores a Lleida, sí, a Tarragona i també a Manresa, perquè si no, al final vostè farà bones aquelles paraules, que sembla que vostè creu, que fins i tot la intel·ligència artificial és millor que tindre professionals.

El president

I per respondre, té la paraula la consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Primer, el tema de que no val la pena, jo no ho he dit mai a la vida. És un titular que em va atribuir l'Agència Catalana de Notícies, que es va disculpar i rectificar. Això per començar. Número dos, es monitoritzen les discapacitats residuals amb l'índex rànquing zero a dos. I efectivament, són equiparables. Ja ho estem contestant també a la síndica de greuges.

Em pregunta per què a uns llocs sí i a uns altres no. Perquè tenim professionals disponibles a uns llocs i a uns altres no hi són. Però el problema és la formació d'aquests professionals. Per formar-se, un professional, amb tot lo que és la neuroradiologia, necessita almenys haver fet més de cent casos; més de cent casos acompanyat d'altres. A l'any, en fem uns mil cent entre tots els centres; si es va abans a un territori sense tenir aquesta experiència, es pot complicar la casuística.

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

El president

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Compareixença del president de la Generalitat per a informar sobre l'actuació del Govern amb relació al focus de pesta porcina africana a Catalunya

350-00006/15

El segon punt de l'ordre del dia és la compareixença del president de la Generalitat davant del Ple per tal d'informar sobre l'actuació del Govern amb relació al focus de pesta porcina africana a Catalunya. D'acord amb l'article 172 del Reglament, i atès que el president de la Generalitat ha sol·licitat de comparèixer davant del Ple del Parlament per informar sobre l'actuació del Govern en relació al focus de pesta porcina africana a Catalunya, té la paraula el president de la Generalitat, el molt honorable senyor Salvador Illa i Roca.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Molt bon dia, senyor president. Senyores i senyors diputats, consellers... Comparec per –si no m'he confós– novena vegada, en aquesta ocasió a petició pròpia, davant d'aquesta cambra, en aquest cas per donar compte del brot de pesta porcina africana produït a Catalunya, a la zona de Cerdanyola del Vallès. És un brot complex que no afecta, afortunadament, la salut humana. El Govern hi està esmerçant tots els recursos necessaris i l'actuació del Govern es guia i es seguirà guiant per quatre criteris. Totes les decisions que s'han pres, que es prenen i es prendran estaran orientades, guiades per aquests quatre criteris.

En primer lloc, el respecte al seguiment de la ciència, dels tècnics, dels experts, dels experts en pesta porcina africana, els experts veterinaris de casa nostra, d'Espanya i d'Europa. Ciència, ciència i ciència. En segon lloc, un criteri de transparència. Explicació, en aquesta cambra –avui mateix ho faig, ho han fet amb anterioritat el conseller Ordeig i la consellera Parlon–, al conjunt de la ciutadania, al sector, de les decisions que es prenen i les raons per les que es prenen aquestes decisions. En tercer lloc, un criteri de col·laboració amb altres administracions, en particular el Ministeri d'Agricultura del Govern d'Espanya i les institucions europees. També el propi sector i també altres grups polítics i representants de la societat civil que vulguin col·laborar i que col·laboren en fer front a aquest brot de pesta porcina africana. I en quart lloc, un criteri d'ajuda, de suport al sector, un sector molt rellevant per a l'economia catalana.

Quina és la situació, resumidament? Llavors ho detallaré en el curs de la meva intervenció. Quina és la situació avui? Bé, com he dit, és una malaltia altament con-

tagiosa, d'evolució complexa que, en aquest moment, està sent controlada o està entrant en camí de ser controlada a Catalunya. S'està actuant d'acord amb aquests quatre criteris que els hi he esmentat i fent tot el que ens recomanen els tècnics que s'ha de fer en aquestes situacions. Tots els animals que han donat positiu són porcs senglars, salvatges. Tots estan dins de la zona controlada. Cap granja ha donat resultat positiu en cap dels seus animals i el treball que s'està fent, com he dit, és un treball satisfactori, presidit pel criteri de col·laboració amb la resta d'administracions i amb el sector. I l'objectiu, a data d'avui, segueix sent el mateix, de seguir controlant la malaltia en el radi de vint quilòmetres, de sis quilòmetres que he mencionat.

Permetin-me estendre'm sobre els antecedents i la cronologia del brot. Catalunya s'ha mantingut lliure de pesta porcina africana des de l'any 1994, fins fa uns dies que vam detectar dos casos. El 2018 es va detectar un brot de pesta porcina africana a Bèlgica. En aquest moment, si no em confonc, a Europa hi ha dotze països amb brots de pesta porcina africana. El 2018 es va detectar un brot a Bèlgica. Arran de la detecció, l'any 2018, d'aquest brot a Bèlgica es van reforçar les mesures de vigilància i prevenció a Catalunya, tenint en compte la importància estratègica del sector porcí català que concentra, com vostès saben, gairebé el quaranta per cent dels cens possible a tot Espanya. I també atenent la densitat i distribució dels porcs senglars que hi ha a Catalunya.

Les mesures que en aquell moment es van adoptar van ser les següents. En primer lloc, es va reforçar la vigilància activa en porcs senglars, que ja funcionava des de l'any 2012, i es va reforçar incrementant el nombre de mostres analitzades. En segon lloc, es va reforçar la vigilància activa en porcí domèstic mitjançant controls a les entrades d'animals a granges. En tercer lloc, es van reforçar les inspeccions a escorxadors com una eina fonamental per detectar de forma precoç els signes clínics o lesions compatibles amb pesta porcina africana. I en quart lloc, es va reforçar el programa de bioseguretat en explotacions porcines.

D'aquestes actuacions cal destacar i subratllar la que va ser la principal novetat d'aquell any 2018, que va ser la posada en marxa d'un programa de vigilància passiva en porcs senglars, orientat justament a la detecció precoç de la malaltia a partir de notificació, recollida i anàlisi de porcs senglars trobats, morts, accidentats o amb signes compatibles amb la malaltia. En aquest programa de vigilància passiva hi van participar el Cos d'Agents Rurals, personal del Servei de Fauna Salvatge de la Universitat Autònoma de Barcelona, el Sefas, que era l'encarregat de l'extracció de mostres sanguínies de forma biosegura, i naturalment també personal de guàrdia del Cresa.

Justament en el marc d'aquest programa de vigilància passiva, i aplicant aquest programa, és quan es van detectar els dos primers casos que vam tenir enguany. Quan es van detectar? El 26 de novembre. El Cresa va informar de la detecció d'una mostra positiva de pesta porcina africana procedent d'un porc senglar localitzat a la zona de Cerdanyola del Vallès, i va comunicar també al cap de poques hores que havia de rebre en les properes hores una altra mostra d'un altre porc senglar trobat mort a l'entorn del campus universitari, que també va resultar ser positiva. En funció i seguint amb els protocols establerts, es va informar de forma immediata el Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació i a primera hora del dia següent es van remetre aquestes mostres al laboratori nacional de referència, que està a Algete. I el mateix dia 27, dijous, ja es va activar de forma preventiva, per part del Departament d'Agricultura, el Cos d'Agents Rurals a fi de que tinguessin preparats els operatius en cas de que el laboratori de referència confirmés la positivitat d'aquests dos casos..., com així va succeir efectivament el divendres dia 28, que es van fer públics i es van notificar oficialment a les institucions europees, i ens va donar la confirmació d'aquests dos primers casos.

A data d'avui hi ha 26 casos confirmats, tots en porcs senglars –com he dit abans– i tots en el perímetre de zona d'alt risc, de zona infectada d'alt risc, de 284

porcs senglars analitzats. Per tant, 258 han donat negatiu; 26 a data d'avui, a primera hora d'aquest matí, havien donat positiu tal com va comunicar ahir el conseller Ordeig. Tots exclusivament dins de la zona infectada d'alt risc i, de forma més concreta, sempre en les proximitats del focus primari 1 o del focus primari 2, és a dir, del lloc on van aparèixer els dos primers casos.

Declarat el focus de forma oficial el divendres dia 28 de novembre, es va procedir a la restricció immediata de moviments a les explotacions porcines situades a la zona infectada, amb la corresponent ordre europea de declaració del brot de pesta porcina africana i afectant un total de 91 municipis en aquesta zona de vint quilòmetres. A data d'avui, s'han inspeccionat totes les explotacions porcines ubicades en aquesta zona, obtenint resultats favorables en tots els casos. Cap animal d'aquestes explotacions porcines d'aquesta zona de vint quilòmetres ha donat positiu.

Quina operativa es va posar en funcionament arran de la declaració del brot? Hi ha una primera etapa, que va iniciar-se el 28 de desembre i ha acabat aquest diumenge 14 de desembre, aquest diumenge passat, una etapa que podríem qualificar de contenció. Sempre d'acord amb els protocols aprovats pel Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació i d'acord també amb el Departament d'Interior de la Generalitat, es van establir els objectius de contenció del brot, evitant la seva expansió per aconseguir minimitzar l'impacte econòmic directe sobre el sector porcí, l'afectació a la fauna salvatge i les molèsties derivades a la població civil.

L'estratègia es va concentrar, en aquesta primera etapa, en dos objectius: objectiu primer, contenir el virus en el menor radi d'afectació possible, i objectiu segon, evitar el salt de la malaltia als animals domèstics. Els dos objectius a data d'avui –ho dic sempre amb la precaució que mereix una malaltia d'aquestes característiques– s'estan assolint.

La tàctica aplicada per contenir el virus en el menor radi possible d'afectació ha consistit, en primer lloc, a establir una zona infectada d'alt risc amb un perímetre de sis quilòmetres i una zona infectada de baix risc amb un perímetre de vint quilòmetres; localitzar en el menor temps possible tots els animals i cadàvers infectats a les dues zones, la zona infectada d'alt risc i la zona infectada de baix risc; minimitzar els possibles moviments de porcs senglars entre les dues zones i, per descomptat, a l'exterior d'aquestes dues zones; i impedir el pas de persones no autoritzades a aquestes dues zones. Es van donar les oportunes ordres per part del Cos de Mossos d'Esquadra i el Cos d'Agents Rurals, perquè això fos d'aquesta manera.

Per evitar el salt de la malaltia als animals domèstics, a les granges, es va assegurar el compliment de les mesures de bioseguretat a les instal·lacions de porcí en el radi d'aquestes dues zones de vint quilòmetres i es va fer un mostreig actiu per detectar la presència del virus en animals domèstics, sempre amb resultat –ho he dit– positiu. Per tant, en cap cas s'ha trobat una mostra positiva en aquesta qüestió.

El dia 28 mateix, divendres 28, es va desplegar un operatiu sobre el terreny amb efectius del Cos d'Agents Rurals –que ha tingut una tasca de direcció d'aquest operatiu–, de Mossos d'Esquadra, de personal del Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, de Forestal Catalana, ADFs i Creu Roja, que van iniciar els treballs de tancament de passos de fauna i instal·lació d'altres elements que dificultessin el moviment de porcs senglars a la zona. Van centrar-se també en la recerca activa de cadàvers i en altres signes que poguessin indicar la proliferació de la malaltia.

El dia 30 es van incorporar efectius del Quart Batalló de la Unitat Militar d'Emergències per al reforç de recerca activa, la desinfecció i la recollida de cadàvers. El dia 3, a la vista també de com evolucionava la malaltia, es va incorporar Adif, Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya i Infraestructures.cat a les tasques de tancament estricte del nucli comprès entre la C-58 i la C-16 i l'AP-7; vam requerir la seva presència per reforçar els treballs de tancament per evitar la mobilitat dels porcs senglars.

Progressivament s'han incorporat al dispositiu més d'onze unitats canines de recerca de cadàvers provinents del Cos d'Agents Rurals, de la Guàrdia Civil, de la Comunitat de Madrid, d'Andorra i de la Vall d'Aran. A tots aquests efectius, que han estat en nombre d'entre vuit-centes i mil persones, quatre-centes destinades exclusivament a la recerca activa de cadàvers, a la recollida d'animals morts i als tancaments perimetrals, els vull agrair la seva disponibilitat, la seva col·laboració, la seva professionalitat i la tasca que han desenvolupat en tota aquesta tasca, buscant aquests objectius que, hi insisteixo, a data d'avui s'han assolit.

Quina evidència científica tenim sobre l'origen del brot? El que sabem és que el brot que tenim, que s'ha detectat a Cerdanyola, correspon a un nou tipus de virus, el número 29. És a dir, no correspon a cap dels virus detectats i seqüenciats i a disposició en els diferents bancs de dades que hi han al respecte. I que és un virus de virulència moderada.

Per detectar i per esbrinar l'origen del brot, hi han cinc línies de treball en marxa en aquest moment, dues d'elles impulsades pel Govern de Catalunya, en concret pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca en el marc de l'expedient informatiu que es va obrir el dia 5 de desembre, quan vam tenir la primera seqüenciació que ens envia el laboratori de referència europeu... El Centre de Recerca de Sanitat Animal CISA-INIA, que és el centre de referència per a pesta porcina a la Unió Europea, ens envia seqüenciació, fa pública la seqüenciació de les dues primeres mostres i no ens permet descartar cap hipòtesi.

S'obren cinc línies de treball, dues d'elles a instàncies del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i, per tant, del Govern de Catalunya. Una d'elles és crear un grup d'auditoria interna integrat per sis persones que fa una revisió immediata de totes les instal·lacions, i en aquest perímetre de vint quilòmetres, que treballen amb material genètic de pesta porcina africana, molt especialment també les instal·lacions de l'IRTA Cresa. En segon lloc, s'envien mostres a seqüenciar a l'Institut de Recerca Biomèdica, l'IRB. Tot això en el marc, hi insisteixo, de l'expedient informatiu que obre el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Una tercera línia de treball, l'obre, tal com és preceptiu també d'acord amb la normativa europea, el Ministeri d'Agricultura del Govern d'Espanya. Una quarta línia de treball consisteix en una delegació i una visita que fan autoritats sanitàries veterinàries europees, que es coneix com a Veterinary Emergency Team, que es desplacen els dies 10 i 12 de desembre a visitar *in situ* les instal·lacions. I una cinquena línia, també preceptiva, és una investigació conjunta de Mossos d'Esquadra i Guàrdia Civil.

Cinc línies de treball que avui, amb les dades que coneixem avui i sempre amb la prudència de com vagin avançant aquestes cinc línies de treball, no ens permeten ser concloents quant a l'origen del brot. Per tant, hem de seguir esperant que es facin treballs de seqüenciació –que és la recomanació que ens fan tots– de tota la cadena d'ADN d'aquest virus, d'aquest nou virus, el tipus 29, per poder determinar quin és el seu origen.

També vull dir-los que amb les dades que coneixem avui –hi insisteixo, ho dic amb prudència, però dic les dades que coneixem avui, és la meva obligació al dirigir-me a aquesta cambra– res permet concloure que el virus provingui..., avui res permet concloure que el virus provingui de les instal·lacions de cap dels laboratoris o centres que treballen amb aquest virus. A data d'avui, aquesta és la informació de la que disposem. És més, revisats els protocols, els registres i el grau de competència i preparació del personal responsable del Cresa IRTA, les informacions que ens traslladen les persones que han participat en aquestes cinc línies de treball és que són procediments adequats, que les instal·lacions són les adequades i que les persones estan capacitades, naturalment, per fer la feina que han fet.

A data d'avui, aquesta és la informació que tinc, però tampoc podem tenir informació concloent al respecte, i el Govern de Catalunya el que naturalment ha demanat i el que està seguint és tots aquests treballs, aquestes cinc línies de treball, per,

a mesura que anem tenint informació al respecte, traslladar-la a l'opinió pública i adaptar també els operatius a la informació que puguem anar rebent.

Amb relació a l'operatiu que tenim ara mateix en funcionament des d'aquest dilluns. En primer lloc, com també es va comunicar a l'opinió pública i tal com estava previst, es va aixecar la prohibició d'accés al medi natural per a persones individuals a la zona de baix risc, a la zona entre els sis i els vint quilòmetres, és a dir, a partir de dilluns no es pot accedir al medi natural de forma col·lectiva, però sí entre els sis i els vint quilòmetres es pot accedir al medi natural de forma individual. A mesura que anem coneixent les informacions que ens van traslladant els tècnics en aquestes cinc línies de treball que els he mencionat, anirem adaptant el dispositiu a les informacions que anem tenint, sempre en col·laboració i d'acord amb el que ens recomanen els experts, el grup d'experts que també preceptivament hem creat, tal com marquen els protocols i la normativa europea, en constant comunicació i col·laboració amb el Ministeri d'Agricultura del Govern d'Espanya i amb les autoritats europees.

El que s'ha decidit també, en base a la informació disponible, és que l'èmfasi a partir de dilluns en aquestes zones de vint quilòmetres consisteix en la captura de porcs senglars i, per tant, s'han adoptat els dispositius necessaris en forma de trampes i d'altres dispositius per capturar els porcs senglars en aquesta zona de vint quilòmetres, impedit a més a més que puguin sortir d'aquest perímetre. En aquest sentit, els diferents operatius han adaptat les seves capacitats a poder fer aquesta tasca prioritària, ja no de rastreig –que ja ha estat rastrejada tota la zona–, sinó de captura de porcs senglars en aquesta zona de vint quilòmetres.

Amb relació als porcs senglars i a la població de porcs senglars a Catalunya, permetin-me també compartir amb tots vostès algunes dades. En aquest moment, la densitat mitjana de porcs senglars a Catalunya és de 6,3 animals per quilòmetre quadrat. Això vol dir que la població de porcs senglars que tenim a Catalunya és una població reproductora total d'uns 125.000 animals i una població màxima entre adults i juvenils d'uns 180.000 senglars. És poc o és molt, això? Doncs és més que el que hi ha de mitjana al conjunt d'Espanya, que estaríem entre 2,68 i 4,89 individus per quilòmetre quadrat. Si ens comparem amb Europa, doncs, hi ha diversitat de densitats en funció dels països. A l'arc mediterrani, normalment els valors de població de porc senglar s'enfilen per sobre dels 4,89 porcs senglars per quilòmetre quadrat.

I ha crescut o ha baixat? Doncs mirin, el 2006 la població de porcs senglars a Catalunya estava al voltant de quatre animals per quilòmetre quadrat i a partir de 2006 va anar creixent fins a arribar a un pic, gairebé el 2018, de vuit animals per quilòmetre quadrat. A partir del 2018 ha baixat. Per què? Bàsicament per dues raons: perquè es van prendre mesures per contenir i rebaixar aquesta població i –un efecte secundari positiu– per la sequera, que va produir també, ens diuen els experts, una baixada de la població de porcs senglars.

Quin objectiu té el Govern? Doncs reduir a la meitat aquesta població i situar-nos una altra vegada per sota dels quatre animals per quilòmetre quadrat. Com ho farem? Doncs donant ajuts –que ja estan en marxa– per caça, als caçadors, que puguin..., fixant objectius per poder-la reduir, i desplegant també tots els dispositius que tenim al Cos d'Agents Rurals, amb unitats expertes, per poder-ho fer en aquelles zones on s'hagi de fer amb determinada cura, en atenció a la proximitat a poblacions o a llocs habitats, no?

En aquest sentit, s'han desplegat ja... plans que ja estaven... –també ho vull dir, no els ha posat en marxa el meu Govern–, ja estaven en funcionament, els hem accelerat, per dir-ho d'alguna manera, els hem reforçat. I els dimarts de cada setmana donarem les dades de captura de porcs senglars. Ahir dimarts vam tenir les primeres, corresponents a la setmana anterior; van haver-hi 1.486 animals recollits a centres de recepció de carn de caça.

Les estimacions que fan els professionals és que aquests animals rebuts en els centres de recepció de carn de caça acostumen a ser un seixanta per cent de les captures. Vol dir que hi hauria un quaranta per cent que serien per autoconsum, que, sumats a aquests 1.486, donarien un total de 2.475 animals capturats aquesta darrera setmana –fent números rodons, 2.500 animals–; cent tretze capturats a reserves nacionals de caça i zones de caça controlada. I, hi insisteixo, hem marcat un protocol que cada dimarts es donin a conèixer –perquè es pugui fer un seguiment– les captures que hi han en matèria de porcs senglars, no?

És un element crític que haurem d'anar adaptant a les informacions que anem rebent per part dels experts, però és un element i un eix la reducció de la població de porcs senglars.

En referència al sector, vull començar agraint la professionalitat del sector i destacant, com ja els hi he dit abans també, la importància econòmica que té el sector per l'economia catalana, eh?; un sector estratègic per al país, pel seu volum econòmic, pel seu rol vertebrador, vertebrador de país, i pel seu compromís amb la prosperitat compartida que defensem des del Govern. Hi ha empreses de tot tipus: hi ha empreses grans, molt internacionalitzades, hi ha empreses mitjanes, hi ha empreses familiars i, fins i tot, hi ha gent, autònoms, que s'hi dediquen, no?; 258 empreses generen 4.200 milions d'euros només en exportacions, gairebé el cinquanta per cent de les exportacions que hi ha en porcí a tota Espanya. Per tant, estem parlant de xifres rellevants i considerables, que ens obliguen a actuar tots amb el màxim rigor i amb la màxima solvència, no?

El sector ocupa al voltant de 25.000 treballadors i treballadores entre granges, escorxadors i indústria. La prioritat del Govern, naturalment, és ajudar el sector i protegir aquests llocs de treball. De fet, les ajudes que hem posat en marxa s'orienten i van condicionades a la protecció dels llocs de treball.

Com hem pogut ajudar el sector? En primer lloc, defensant que els mercats internacionals segueixin oberts. S'exporta a cent quatre països, i, en aquest moment, la majoria ens han acceptat... A tots els països comunitari es pot exportar i, en aquest moment, la majoria de països ens han acceptat el criteri de regionalització. És a dir que podem seguir exportant carn de porcí, excepte d'aquesta zona de vint quilòmetres, en alguns casos de la zona de la província de Barcelona, en concret al mercat xinès.

En aquest moment, no podem exportar –perquè no reconeixen la regionalització–, d'aquests cent quatre països als quals exportem, a set països: Japó i Filipines, que són dos països importants, el segon i el tercer mercat exportador; Malàisia, Taiwan, Mèxic, Tailàndia i Sud-àfrica. Amb aquests països s'està treballant i s'està negociant perquè puguin acceptar la regionalització de forma progressiva.

El setanta-cinc per cent dels mercats extracomunitaris estan oberts i accepten la regionalització. Això no ho dic perquè vostès diguin..., com a mèrit, diguem-ne, de ningú, ho dic com a reconeixement de la solvència i del rigor que tenen les autoritats veterinàries i el sector a Catalunya i a Espanya, com un reconeixement a la solvència del sector. El setanta-cinc per cent dels mercats exportadors extracomunitaris estan oberts, i, en concret, ahir vam tenir també una bona notícia, en matèria d'aranzels, perquè la Xina va decretar uns aranzels per a Espanya del 9,8 per cent, molt inferiors als d'altres països de la Unió Europea, sent, com hi insisteixo, el mercat d'exportació més important que tenim i estem treballant perquè accepti una regionalització en el perímetre de vint quilòmetres.

A banda d'això, el Govern ha desplegat mesures de protecció al sector. En concret, el Consell Executiu ha aprovat una línia d'ajuts de 10 milions d'euros, ampliable fins a 20 milions, i una línia addicional de finançament de 50 milions d'euros a través de l'Institut Català de Finances. Més enllà d'això, l'Agència per la Competitivitat - Acció i la Promotora d'Exportacions Catalanes, Prodeca, han obert serveis

d'assessorament i acompanyament a les empreses afectades, oferint un suport especialitzat i facilitant la contractació d'emergència.

És un sector, hi insisteixo, molt rellevant per l'economia catalana i, per tant, el Govern li dona tot el suport. I crec que, de moment, la resposta que estem donant al brot de pesta porcina africana està sent reconeguda per part dels mercats exportadors extracomunitaris; hi insisteixo, el setanta-cinc per cent han acceptat el paper de la regionalització.

Senyores i senyors diputats, aquest brot no l'acabarem ni en un mes ni en una setmana. I jo tampoc estic en condicions d'afirmar avui que no hi hagi evolucions que ens obliguin a endurir les mesures. Saben vostès que els protocols indiquen que han de passar dotze mesos des de la detecció de l'últim cas per poder, diguem-ne, aixecar les restriccions. Per tant, ens ve un període per davant complex.

He dit abans que dotze països de la Unió Europea estan amb brots: Itàlia, França, Bèlgica, Estònia, Suècia, Romania, Moldàvia..., molts d'ells. El Govern, naturalment, en col·laboració, hi insisteixo, amb les institucions europees i amb el Ministeri d'Agricultura d'Espanya, ha analitzat i està analitzant..., i, de fet, els tècnics de la Unió Europea han vingut, s'han desplaçat i hi ha reunions amb ells per compartir la informació, com s'ha de respondre, quina és la millor manera, la manera més efectiva de respondre a aquest brot. Però no serà una qüestió que puguem dir que, escolti'm, en un mes quedarà resolta.

De moment hem aconseguit contenir el brot. De moment, els mercats exteriors avalen el rigor amb què està actuant el Govern i, per això, accepten la regionalització i permeten l'exportació de carn. I, de moment, també la professionalitat del sector juga un paper molt rellevant en aquesta qüestió.

El Govern seguirà atent al que està passant. El Govern seguirà guiant-se per aquests exclusius quatre criteris; estar atent al que ens vagin dient els científics, els experts, amb relació a l'origen del brot. Serem transparents sempre en aquesta matèria, però tampoc donarem pàbul a falses especulacions que posin en dubte la credibilitat dels tècnics i dels laboratoris, i de les empreses, i del sector a Catalunya. Si hi ha alguna qüestió a comunicar, la comunicarem amb promptitud. Però, hi insisteixo, no donarem pàbul a falses especulacions. Actuarem sempre d'acord amb el principi de col·laboració amb les institucions europees i amb el Govern d'Espanya, i sempre estretament en comunicació amb el sector.

Em consta que tant el conseller de Presidència com el conseller Ordeig i la consellera Parlon han estat en comunicació amb els diferents grups parlamentaris. Hi ha hagut una compareixença. Agraïxo el to general que hi ha hagut per part de tots els grups parlamentaris i portaveus, sempre hi han coses millorables per part de tothom, però agraïxo el to que hi ha hagut per part de tots els grups parlamentaris en entendre que, si bé –també ho vull deixar clar– no és un brot que afecti en res la salut humana, sí que pot tenir unes implicacions importants, econòmiques per un sector rellevant per l'economia catalana.

I crec que el comportament tant del Govern com del conjunt de la cambra i del conjunt dels actors de moment està a l'alçada del que ens hi juguem, que és la viabilitat i el sortir airosos d'un brot de pesta porcina africana que afecta un sector molt rellevant per l'economia catalana.

Moltíssimes gràcies. I estic a la seva disposició, arran de les seves intervencions, per aclarir aquells punts que consideri oportuns.

El president

A continuació intervindran els representants dels grups parlamentaris per un temps màxim de quinze minuts cadascú, tal com es va acordar en la darrera Junta de Portaveus.

En primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada senyora Mònica Sales i de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. Bon dia a tothom. President Illa, avui compareix al Parlament per donar compte d'una emergència dinou dies després del seu esclat, dinou dies després que es detectés el primer positiu de pesta porcina africana a Catalunya, dinou dies després que s'activessin tots els senyals d'alarma en un sector estratègic per al país, dinou dies després que milers de famílies comencessin a viure una situació d'enorme incertesa i angoixa; dinou dies dels quals vostè va estar absent els set primers. Mentre Catalunya vivia hores crítiques, vostè va decidir de marxar a Mèxic. Mentre el sector porcí demanava respostes, vostè continuava fora del país. Mentre els mercats internacionals observaven amb lupa el que passava aquí, vostè transmetia una imatge i un missatge de nul·la seriositat i de nul·la confiança a més de nou mil quilòmetres de distància.

Evidentment, defensem la projecció de la cultura catalana, en aquest cas a la Fira de Guadalajara, però quan hi ha una urgència cal prioritzar i vostè no ho va fer. Ni tan sols va aprofitar el viatge per negociar un acord de regionalització amb aquest país que permetés tenir obert el seu mercat al nostre sector porcí. L'exèrcit espanyol present a Catalunya i el president de la Generalitat absent a Catalunya; sembla una metàfora de quina Catalunya voldrien alguns.

Davant una emergència com aquesta, qualsevol manual de gestió de crisi i, sobretot, el sentit comú indiquen tres actuacions essencials que vostè, president, hauria hagut d'assumir des del primer moment. La primera, posar-se al capdavant de l'operatiu, activar protocols i prendre totes les decisions i mesures necessàries per contenir i revertir l'emergència. La segona, donar la cara i transmetre un missatge de seguretat als ciutadans i de tranquil·litat als mercats internacionals. I tercera, actuar amb absoluta transparència i retre comptes al Parlament de manera immediata. Doncs bé, ni ha liderat des del primer minut ni ha donat la cara quan tocava ni ha comparegut al Parlament quan pertocava.

I, president, un president ha de comparèixer quan toca, no quan li convé. Una crisi d'aquesta magnitud vol que un president suspenga la seua agenda; és el que hauria fet qualsevol: tornar al país i assumir el comandament en primera persona. I això a Catalunya no ha passat. Quan vostè ha de ser-hi, sovint mai no hi és: amb l'apagada elèctrica, ja l'hi vam dir, vuit hores de silenci; amb la dana a les Terres de l'Ebre, celebrant vostè la Hispanitat a Madrid, i ara, en una de les crisis més greus que afronta el sector porcí en dècades, de viatge a Mèxic.

Sobre això, president, li hem de fer una pregunta i voldríem una resposta clara. El divendres 28 de novembre, el Departament d'Agricultura confirma el primer positiu de pesta porcina africana. No és un rumor, no és una sospita, és una confirmació oficial. I, a partir d'aquell moment, Catalunya entra en emergència. I tot i això, president, vostè l'endemà decidix marxar a Mèxic.

No parlem d'un imprevist posterior o d'una informació sobrevinguda, per això la pregunta és molt simple i és concreta: si el Departament d'Agricultura confirma el primer positiu el divendres 28 de novembre, per què vostè decideix marxar l'endemà a Mèxic, per què davant d'una emergència prioritza mantenir l'agenda abans que liderar aquesta crisi i per què ho fa quan ara mateix ens ha reconegut que el dia 26 vostè ja ho sabia –i això encara ho fa més incomprensible tot.

President, ha dit avui que vostè compareix al Parlament a petició pròpia. I formalment és així, però sap que políticament no, perquè vostè va sol·licitar aquesta compareixença quan Junts ja havíem registrat aquesta petició. Aquesta compareixença no és una iniciativa del Govern, és una compareixença forçada pel principal grup de l'oposició. I això ho hauria hagut de fer fa quinze dies en el Ple anterior, com ja vam demanar-li, i no ara. Per què no va voler comparèixer el dia 5 de desembre? Potser perquè després d'una setmana absent no sabia ben bé què dir o per què volia guanyar temps per evitar-se la crítica?

Un govern que lidera compareix perquè sap que ha de donar explicacions i un govern que va a remolc compareix perquè no té més remei. I vostè no ha comparegut perquè ho considerés necessari, sinó perquè era inevitable. I ha tret pit vostè fa una estona de les nou vegades que ha comparegut en aquest hemicicle. Jo li diria que són sis, perquè a les nou que vostè suma hi ha dos debats de política general, que òbviament ha de comparèixer, i una compareixença de composició inicial de Govern, que òbviament també ha de fer.

A la seua absència política s'hi ha sumat una gestió negligent en la fase de previsió i prevenció per part del conseller Ordeig. Per això, Junts demanem la seua reprovació, perquè el fracàs del Govern en aquesta crisi no comença el dia 28 de novembre. Unes setmanes abans, des d'aquest mateix faristol, la diputada companya Jeannine Abella va advertir el conseller Ordeig que els protocols en bioseguretat eren inaplicables i que Catalunya no estava preparada per afrontar una eventual entrada de la pesta porcina africana.

Ella, la diputada, no parlava a la lleugera, no feia alarmisme. Havia analitzat amb detall els protocols i ho havia contrastat tot amb el sector. Havia fet bé la seua faena com a diputada del principal i primer grup a l'oposició. I la resposta del conseller no va ser ni tècnica ni rigorosa; va ser frívola, irresponsable i fins i tot despectiva. Va dir que a Junts no estàvem centrats, i aquí l'únic que s'ha demostrat és que qui no han estat centrats són vostès. Vostè, abans, ha agraït el to dels grups del Parlament de Catalunya; jo, malauradament, no puc agrair el to del conseller Ordeig a la diputada Abella. Per això li faig una petició molt concreta, president: que demane disculpes en nom del seu Govern a la diputada i, sobretot, que desautoritze el conseller per les formes inapropiades que va utilitzar. *(Aplaudiments.)*

De la mateixa manera, ja els he dit que aquesta crisi no comença el 28 de novembre, perquè el seu Govern tenia a les mans un informe del Ministeri d'Agricultura des del maig de 2024 en què advertia explícitament del risc elevat de crisi porcina africana a Catalunya, especialment al voltant de municipis, per una banda, amb alta densitat de senglars i, per una altra, situats a prop de les vies d'alta capacitat de vehicles que provenen de l'estranger, com l'AP-7. I què van fer el Govern i, concretament, el conseller Ordeig? Res de res, ni reforçar la prevenció, ni adaptar els protocols, ni anticipar recursos logístics.

I quan el brot es confirma, la gestió continua sent lenta i reactiva. Falten plantes de destrucció, falten equips especialitzats, falten vehicles de sacrifici i falta coordinació entre les administracions, amb el ministeri, que sempre els ha marcat els passos a seguir, o amb alguns alcaldes de municipis afectats que no s'han sentit ben acompanyats pel Govern.

L'únic que ha funcionat, i no tenim cap inconvenient en dir-ho, és la contenció del brot. No és cap mèrit, era el mínim exigible. I, en tot cas, l'èxit és dels servidors públics, que han treballat i segueixen treballant en l'operatiu i a qui volem fer-los novament un enorme agraïment per la seua entrega i professionalitat.

Tanmateix, recuperant el fil sobre la gestió posterior del Govern, a més d'obviar l'avís de Junts i l'alerta del ministeri, hi ha un altre episodi especialment greu que reflecteix clarament l'actuació del Govern. El conseller Ordeig es va treure de la màniga la teoria de l'entrepà, insinuant públicament que l'origen del brot podia ser un entrepà contaminat. I poc després coneixíem que la hipòtesi més plausible apuntava a un laboratori que treballava amb el virus. El conseller Ordeig no va fer una rellicada: va tirar-se de cap en una piscina sense aigua. Va ser una gravíssima irresponsabilitat. En una crisi així, aquestes paraules van generar encara més confusió, van provocar alarmisme i van assenyalar un sector concret sense fonament.

Vostè, conseller, hauria de demanar disculpes al gremi de transportistes, perquè els va acusar de ser els possibles responsables de la propagació del virus. Va dir –i citaré literalment–: «La probabilitat que l'origen sigui d'un embotit, un entrepà o un producte contaminat que hagi arribat per carretera, perquè Bellaterra és una zona

per on passen molts transportistes, és alta.» I acabo la cita. «És alta», va dir, i es va quedar tan ample. Sense cap prova, sense cap informe tècnic i sense cap evidència contrastada. És el reflex d'una manera de fer política basada en la improvisació i en la lleugeresa. Només per aquest episodi, en qualsevol país amb estàndards sòlids de qualitat democràtica, vostè ja hauria hagut d'assumir responsabilitats polítiques, hauria dimitit o hauria estat cessat pel president, tot i que ja hem vist que no té cap intenció de dimitir ni el president tampoc no té cap intenció de cessar-lo.

En tot cas, m'han de permetre continuar amb la gestió posterior de la crisi, perquè hi ha un altre element revelador sobre com ha actuat el Govern. Vostè, president, una setmana després de l'esclat de la crisi, va encarregar una auditoria dels centres situats en el perímetre de vint quilòmetres del focus que treballen amb el virus i també dels protocols. El *jet lag* del seu viatge també va comportar un *jet lag* en la presa de decisions. No és una decisió menor no investigar totes les possibles fonts del brot des del primer moment, en lloc d'una setmana després, i no fer-ho de manera independent no és només un error, és una nova negligència. I quan el Govern s'audita a si mateix, quan qui ha de ser investigat es converteix en l'investigador, no genera confiança, només genera sospites. A més, si ho hagués fet quan tocava, potser el conseller Ordeig s'hauria estalviat de fer el ridícul amb la teoria de l'entrepà.

Per tot això –des de Junts ho diem amb claredat i amb responsabilitat–, cal crear una comissió d'investigació al Parlament un cop s'haja extingit el brot, per analitzar les causes i la gestió de la crisi. El Parlament té l'obligació d'analitzar què ha passat, com s'ha actuat i quines decisions s'han pres, si és necessari, per exigir responsabilitats, però sobretot per evitar que el Govern torni a arribar tard i torni a improvisar davant d'una crisi d'aquesta magnitud.

Ara bé, a Junts ens pertoca fiscalitzar, i ho fem, però també ens toca proposar, i ho fem, perquè som el principal grup a l'oposició i, sobretot, perquè som l'única alternativa real a aquest Govern. Davant del caos, rigor; davant de la improvisació, planificació, i davant de la desídia, lideratge. Per això, des del primer moment vam traslladar mesures al conseller Ordeig, que també vam formalitzar en una proposta de resolució per poder debatre de manera urgent en aquest Ple, atesa la gravetat de la situació. Però el PSC, amb els seus socis d'Esquerra i dels Comuns, ho han impedit. Agraïrem que en el seu torn d'intervenció expliquen al sector i al conjunt del país per què han decidit no sotmetre a votació aquestes propostes. En tot cas, les enumeraré, perquè ningú pugui dir que parlem en abstracte des de Junts.

La primera mesura, complir de manera urgent i íntegra tots els punts en matèria de bioseguretat i gestió de la pesta porcina africana que aquest Parlament ja va aprovar fa un mes, a partir d'una moció de Junts.

La segona, impulsar una auditoria externa, independent i completa del Servei en Prevenció de Salut Animal i que el Govern presente els resultats a la Comissió d'Agricultura durant el segon trimestre del 2026.

La tercera, adoptar mesures de control i reducció de la població cinegètica, especialment de senglars. Aplicar i revisar els tres plans de control poblacional i aprovar en un termini màxim de quinze dies els plans pendents.

La quarta, liderar la negociació perquè el ministeri signe nous acords de regionalització amb països tercers per protegir les exportacions. Hi ha en joc més de 1.500 milions d'euros en exportacions. No és una cosa menor, president.

La cinquena, obrir una línia d'ajuts directes per als ramaders i la indústria agroalimentària i impulsar una línia d'ajuts específica de l'ICO. Que no passe com amb els afectats de la dermatosi nodular, que, malgrat les promeses i les promeses del Govern, encara no han vist ni un euro. A més, amb les ajudes de 20 milions d'euros, quan el sector quantifica les pèrdues en més de 24 milions d'euros setmanals, no n'hi ha ni per començar. I això també és conseqüència de no tenir pressupostos, tot i que no el veiem, president, gaire preocupat pel fet de no tenir-ne.

I la sisena mesura, iniciar converses amb els principals canals de distribució comercial per garantir que el preu del porc es mantinga en uns nivells que permeten la sostenibilitat econòmica de tota la cadena.

Aquestes són les propostes de Junts, que coneixen bé perquè les vam compartir just iniciada aquesta emergència; són concretes i són executables. Són aportacions per pal·liar els efectes d'una crisi en què el Govern ha reaccionat tard, ha reaccionat malament i ha reaccionat sense lideratge. Junts exercim una oposició exigent, responsable i útil. I saben que Junts hi és i serà sempre per servir el país.

Moltes gràcies.

El president

A continuació és el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, que ha decidit dividir la seva intervenció en dos blocs diferents. En primera instància, i per un temps acordat de cinc minuts, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, president. President Illa, miri, a risc de semblar reiteratiu, reprenc el fil de la meua pregunta de fa ara una estona. Reprenc el fil de la pregunta que li vaig fer fa dues setmanes. De fet, reprenc el fil de cada vegada que surto en aquest faristol o que agafo la paraula en aquest Ple, i l'hi torno a dir: president Illa, lideri. Vostè, vostès es pensen que un govern només ha de basar-se en la bona gestió –que és molt important–, que l'Administració no ha de tenir ànima, només tecnòcrates amb maneguins, conseller. I que, davant dels reptes, les necessitats o les crisis a què ha de fer front la ciutadania, només li calen respostes tècniques i no polítiques. En tenim cada dia un exemple en el seu Govern, des del conseller de la Presidència, ara, a la consellera d'Interior. I el darrer és l'abordatge de la crisi de la pesta porcina africana que avui el fa comparèixer, sí, una vegada més aquí al Parlament, en seu parlamentària, a donar explicacions, només faltaria.

I nosaltres, cada vegada que en tenim l'oportunitat, li diem que una cosa és gestionar i una altra de molt diferent és liderar. Perquè vostè, president, és el president de Catalunya, i quan el país travessa moments complicats el que ha de fer tot president de Catalunya és ser a primera línia al costat de la ciutadania, transmetent seguretat i tranquil·litat. I, sí, ser-hi presencialment per liderar políticament. I vostè no va ser-hi els primers dies d'aquesta crisi, quan el que necessitaven el sector, la ciutadania i el país era veure que el seu president hi era i que assumia aquest lideratge. És evident que vostè poca cosa hi podia fer tècnicament. No li demanàvem pas que agafés una escopeta i es posés a caçar senglars. Tampoc li haguessin demanat que agafés una mànega en cas d'un incendi –i sap perfectament per què li estic dient això. També sabem que no té el do de la ubiqüitat i que el seu viatge a Mèxic era important per al sector editorial i per a la cultura del país. Però liderar també vol dir saber prioritzar.

Havia d'haver-hi anat, a Mèxic? Des del nostre punt de vista, evidentment que sí. La cultura catalana s'ha de prestigiar, difondre i defensar arreu. Hi havia d'haver estat fins dijous? Doncs, miri, sincerament, mirant la seva agenda, deixi'm posar-ho en dubte. Sabem que va estar permanentment connectat malgrat el canvi horari, però haver tornat abans hagués donat un senyal al país que, al nostre entendre, era important. Vostè, president, té els referents polítics que té i sap, doncs, que prestigiar les nostres institucions és un deure polític; que el que vostè anomena «autogovern» i nosaltres en diem «sobirania» es defensa posant la Generalitat al capdavant i demostrant cada dia que ens volem, sí, però sobretot que ens sabem governar. El prestigi de la presidència de la Generalitat és innegociable, i per això li demanem aquest lideratge polític.

I també li demanem que vostè respecti institucionalment aquesta cambra, i això és el que no va fer fa dues setmanes. La seva compareixença, com vostè ens va de-

manar, de ben segur que tenia més sentit fer-la avui que no pas aleshores, sí, però el que no és de rebut i és una manca de respecte institucional evident és que aquell di-vendres, quan vostè tornava del seu viatge –i que, per cert, ens va obligar a canviar l'ordre del dia habitual d'aquest Parlament–, anunciés que tan bon punt aterrés aniria al centre de comandament avançat. Si durant una setmana no havia estat necessària la seva presència física allí, per què aleshores era prioritari passar per allà abans de venir aquí al Parlament a donar explicacions, tal com li van demanar alguns grups parlamentaris? Per quina raó no podia venir aquí a donar les explicacions que volia donar allà i que, per cert, després va filtrar a la premsa? Potser perquè aquí no es po-dia fer aquelles fotos que hagués volgut fer-se? És això, president? Sabem que, des de que va ser ministre –bé, potser abans i tot–, això de les fotos rodejat d'uniformes li agrada molt. Li deu donar una sensació de poder. Miri, cadascú amb les seves fí-lies, però a vostè li agraden massa els uniformes i, pel que sembla, més els d'altres institucions o d'altres països. I, aquests dies, el color verd de l'uniforme que vostè hauria hagut de prioritzar és el dels agents rurals i no pas el de l'exèrcit o el de la Guàrdia Civil. (*Aplaudiments.*)

President, sabem que les mesures que s'han anat prenent compten amb un cons-sens molt ampli; que, a més, ara com ara, i per sort, tenim el brot més o menys controlat gràcies a que el país i el sector s'havien preparat, i que el repte de futur, ara, més enllà de treballar per evitar-ne la propagació, que també, és acordar i im-plementar les mesures de futur per al sector. En aquesta concreció, ara hi entrarà molt més a fons la meua companya, la Montse Bergés, que és la portaveu del Grup d'Esquerra Republicana a la Comissió d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimenta-ció i que ha fet el seguiment minut a minut d'aquesta crisi i de la resposta que hi ha donat el Govern.

I per acabar, president, només per recordar-li i per reiterar-li una vegada més que, davant d'una crisi de país com aquesta, davant de qualsevol crisi de país, Esquerra Republicana li estén la mà a vostè i al conjunt del seu Govern, al sector i als treba-lladors; al país, doncs. Nosaltres sempre hi serem, no només acudint a totes aquelles reunions que ens convoquin –i moltíssimes gràcies per fer-ho–, no només acudint a aquestes reunions a escoltar, sinó també a proposar i a tancar files amb el Govern i amb el sector per sortir-nos-en plegats.

Nosaltres hi serem, però li demanem per enèsima vegada que lideri, president, que agafi les regnes i impulsi la sortida d'aquesta crisi. I una reflexió de país per re-pensar el model, per establir les mesures, per evitar que es torni a repetir aquesta crisi i que permetin minimitzar-ne el seu impacte.

Moltes gràcies.

El president

Per completar el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalu-nya, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, president. Diputades, diputats, consellers, president Illa... Continuo amb el fil de la intervenció del president del meu grup amb aquesta mà estesa que també vam oferir des del primer dia al conseller Ordeig, perquè evidentment ara és el mo-ment d'estar al costat del sector; i sobretot també vull començar fent un agraïment a tots els efectius que estan actuant per evitar aquesta expansió del virus i un reconei-xement especial al Cos d'Agents Rurals, que estan coordinant tot l'operatiu de con-tenció del brot.

Com dic, ara hem d'estar al costat del sector; un sector que és divers, amb grans explotacions però també mitjanes i petites, un sector primari que pateix, i molt, aquests darrers mesos amb la grip aviària, la dermatosi nodular, i davant to-tes aquestes crisis li fem una proposta, president. Li demanem que reforcin la secció de sanitat animal del Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació i

que ho facin d'acord amb les organitzacions agràries i el col·legi de veterinaris, per garantir que estigui adaptat a la realitat de les necessitats actuals, pel que fa a protocols actualitzats, implementar millores i noves disposicions normatives, disposar dels equips i recursos necessaris per poder abordar aquestes emergències, perquè, president, més del setanta per cent de les noves malalties que afecten els humans tenen origen animal. Per tant, li demanem que lideri aquesta adaptació basada, sobretot, en la prevenció.

Nosaltres, com a grup a l'oposició, com hem dit, farem tot el que estigui a les nostres mans per responsabilitat, però vostè, president Illa, i el seu govern han de resoldre els problemes; és la seva obligació. El que sí que podem constatar és que aquest Govern el que fa molt bé és explicar tot el que s'està fent, sobretot quan encara no s'ha de retre comptes sobre els resultats de les actuacions.

Avui encara no podem valorar els resultats. Sí que hi ha una contenció, però no podem valorar exactament resultats i conseqüències d'aquesta crisi provocada per la pesta porcina, però sí que podrien retre comptes sobre la situació de les explotacions afectades per la dermatosi nodular contagiosa. I, president, li he de dir que, per part del Govern, hi havia un gran silenci, bé, fins ahir, que el conseller Ordeig va anunciar dos mesos i mig després del primer buidat sanitari, com si ja hi hagués un acord sobre les indemnitzacions –que jo crec que encara no s'ha tancat–, però esperem que es pugui tancar i que les coses quan s'anunciïn ja siguin realitats. *(Aplaudiments.)*

President, a la seva intervenció ha detallat totes les accions que s'estan duent a terme. Ha repassat i ha reconegut que el país estava preparat. La veritat és que el Govern republicà va tirar endavant propostes i projectes i accions que eren necessàries perquè el país estigués preparat; ho fem tant des del Govern com des de l'oposició. En aquest cas, destacar sobretot el desplegament del Cos d'Agents Rurals. Va ser una aposta molt important del Govern republicà i ara a vostès els hi toca seguir amb aquest desplegament del Cos d'Agents Rurals, facilitant tots els recursos, tant humans com tècnics, per poder exercir les seves funcions amb excel·lència i poder afrontar les possibles crisis a les que estem exposats.

Un pla de contingència que estava actualitzat, perquè érem conscients que la pesta porcina podia arribar al nostre país, i vostè ja ha detallat també el pla de vigilància sanitària que ha permès detectar el brot de manera molt ràpida. Per tant, hi havia feina feta. També respecte a la política laboral, amb els canvis impulsats per la consellera Bassa, els anys 2016 i 17, que han permès que ara, amb aquesta crisi, milers de treballadors i treballadores no es vegin abocats a l'abisme.

Entrant a la gestió de la zona infectada, a la seva intervenció no ha parlat massa de la cabana infectada de les granges d'aquest radi de vint quilòmetres, aquestes cinquanta-cinc granges. Està clar que, en aquest moment, el sector estava preparat, perquè el fet que no hagi entrat el brot a les granges és un molt bon senyal que les mesures de bioseguretat són bones, però s'han de continuar implantant i reforçant en tot el que sigui possible.

També estem d'acord en que cal buidar les cinquanta-cinc granges de radi afectat al més ràpid possible. Estem parlant de més de quaranta mil porcs d'engreix i en aquest moment només hi ha un escorxador que s'ha ofert a dur a terme aquests sacrificis. Li preguntem com ho tenen planificat i si poden garantir que es podrà assegurar el ritme de buidat necessari i quins altres sistemes alternatius tenen previstos.

President, li torno a demanar que lideri i també que pugui arribar a un acord amb el sector porcí per afrontar de manera compartida les compensacions derivades d'aquesta feina de prevenció, d'aquest pes que estan assumint aquestes cinquanta-cinc granges; una feina de prevenció molt important per evitar mals majors. Per tant, aquí s'ha de fer un treball important amb el sector.

Pel que fa a la gestió cinegètica, vostè quan ha parlat dels quatre eixos, ha parlat sobretot de la part del radi dels vint quilòmetres, però per nosaltres és tant o més important o simultani amb l'actuació fora del radi, per tant, a tota Catalunya.

És urgent. I aquí li demanem que agilitzi de manera immediata una instrucció que permeti actuar a tots els Agents Rurals per organitzar i coordinar batudes amb les entitats de caçadors i amb aquestes trenta persones que ha anunciat el conseller Ordeig que contractaran per fer control cinegètic. En aquest moment no estem parlant de caça esportiva, estem parlant d'una emergència de salut animal i, per tant, creiem que els Cos d'Agents Rurals està preparat per poder coordinar tot això, però no a partir del mes de gener, sinó a partir d'avui mateix. També m'agradaria saber si ja estan fets aquests grups de coordinació de batudes.

També cal demanar que no s'aturi l'activitat cinegètica sobre conills i cabirols. Sabem que és difícil simultaniejar-ho, però és important que no es descontrolï tampoc altres aspectes. Posar en valor i mostrar..., també parlar de la Federació Catalana de Caça, que ha mostrat la seva preocupació vers el futur de les vuitanta-set societats de caçadors que operen dins el radi de vint quilòmetres, que en aquest moment han assumit despeses diverses i que estan preocupats. Volem posar en valor la tasca d'aquest col·lectiu i esperem –suposem que ja es fa així, però que ho tinguin en compte– en aquest procés de control cinegètic, fomentant la participació d'aquestes entitats.

Sembla que ha comentat que està controlat la recollida de porcs senglars..., garantir que es pugui donar aquest servei i donar instruccions clares; i, a banda de les actuacions cinegètiques que són vitals i importants, també li voldria preguntar quines actuacions té previstes el Govern per limitar els moviments dels senglars. Li vull recordar que a les terres de Lleida hi ha un pla pilot, que ja està des de fa dos o tres anys, però no s'ha implantat; l'hi vaig preguntar a la consellera Parlon a la compareixença, però no em va donar resposta. Jo li demano que s'apliqui aquest pla pilot. És molt important evitar els moviments dels porcs senglars. Això concretament és a les terres de Lleida, on hi ha també una part molt molt important del sector i l'hem de protegir.

Sobre l'origen del virus, no volem contribuir a especulacions. Se n'han fet massa. Creiem que, a més a més, això genera aquesta inseguretat i fomenta aquestes teories conspiranoiques. Nosaltres creiem que s'ha de garantir la confiança en les nostres institucions i en els nostres centres de recerca. De fet, creiem que hauria sigut molt millor mantenir la lleialtat institucional i no generar sospites..., que, fins ara, com vostè ha dit, encara no hi ha cap informació, cap confirmació sobre l'origen i, a més a més, hi ha una línia d'investigació que estava oberta. En el moment que hi ha el focus se fan totes les possibilitats que hi ha sobre la taula. Per tant, nosaltres aquí sí que demanem aquesta serietat i que només es doni la informació quan hi hagi una informació confirmada.

Pel que fa als treballadors i treballadores, també n'ha parlat. Estem parlant d'un sector que ocupa cinquanta mil persones en llocs directes i indirectes i induïts. Ens agradaria saber si tenen algun pla especial amb el SOC pel que fa a les persones que acomiaden les empreses de treball temporal; confirmar que totes les ajudes estiguin condicionades a mantenir l'ocupació i que arribi la informació de manera clara i coordinada amb el sector per minimitzar aquest impacte sobre les exportacions; també demanar que lideri, qui lideri les negociacions que permetin tant reobrir sobretot Japó i Filipines, com permetre nous acords de regionalització amb països tercers. És molt important poder mantenir aquesta exportació.

I acabo, president, amb tres missatges a curt termini, immediats, que són aquesta mà estesa, que estarem vigilants sobre el compliment dels anuncis que fan i que ara falta veure que es compleixin. Sobretot li demanem que acceleri aquestes actuacions cinegètiques fora del radi dels vint quilòmetres, així com les mesures adreçades a donar el suport necessari a tots els treballadors i treballadores i un missatge de tranquil·litat a la ciutadania perquè consumeixi productes del sector porcí.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alejandro Fernández Álvarez

Moltíssimes gràcies, president. La gestió de crisi s'ha convertit, per motius evidents, en un assumpte prioritari de les polítiques públiques de la nostra època, sobretot arran del covid; també, però, per a caldo de cultiu per populismes i demagògies diverses, per tant, crec que tothom ha de fer un esforç de ser el més rigorós possible en el seu tractament. És el que intentarem des del Partit Popular de Catalunya, assenyalant les coses que creiem que es podrien haver fet millor i plantejant propostes –sí, propostes, senyor Dalmau, i aprofito per contestar-li la reflexió anterior.

Nosaltres fem propostes en cada plenari –cada plenari–; el que passa és que el que vostès volen és omertà i *silenci* absolut sobre els seus problemes. I no només omertà. És que, a més, volen convertir el Parlament de Catalunya en una sessió de control al Govern autonòmic de Madrid i després diuen que som nosaltres els centralistes. (*Aplaudiments.*) S'hauran d'acostumar a tenir una oposició ferma, rigorosa però implacable. Nosaltres tenim molts defectes, però tenacitat i perseverança, li asseguro que ens en sobra. Per tant, agafin crispets i «disfrutin» perquè la pel·lícula serà *molt* llarga, ja li avanço –molt llarga. (*Aplaudiments.*)

Anem, doncs, a la primera part d'aquesta intervenció, que serien aquelles coses que podrien fer-se millor: actituds a canviar, prejudicis a suprimir i que nosaltres bàsicament classificarem en quatre tipus. Un primer, sí, té a veure amb el senyor Ordeig. El senyor Ordeig és un home habitualment cordial i educat, però darrerament hem vist un senyor Ordeig diferent, d'una certa arrogància. Podríem dir que no només en aquest cas. Ens arriben algunes informacions que en el tema del canal d'Urgell també ha passat alguna cosa d'aquest tipus de nou tarannà. No li està provant bé la conselleria. No sé què ha passat, que és un Ordeig diferent. I l'hemeroteca comença a ser cruel amb vostè –i això és així. Per tant, primer, no sé si consell –perquè no em veig amb cor de donar consells a ningú–, però sí una petita recomanació és que torni vostè a la prudència i la humilitat que el caracteritzaven i que sempre són bones conselleres.

Dos, el viatge del senyor president de la Generalitat de Catalunya, Salvador Illa, a Mèxic. El debat de si havia d'estar o no a Mèxic, s'ha de reconèixer que pot arribar a ser pueril i, per tant, s'ha de valorar amb rigor. Perquè sí, efectivament, per aquesta regla de tres, un president mai no podria viatjar a l'estranger, perquè sempre hi ha un problema susceptible de ser considerat prioritari i que, per tant, ha de forçar la tornada, no?

Bé, jo crec que s'ha d'analitzar i valorar comparant racionalment, en aquest cas, comparant què? La importància del seu viatge a Mèxic, del que feia allà –que no la nego– amb el que estava passant aquí. I si es fa aquesta anàlisi racional, s'arriba a una conclusió indiscutible. Atesa la gravetat de la crisi, la nostra opinió, senyor Illa, és que hauria d'haver tornat abans. I jo crec que això és indiscutible. S'ha fregat el desastre i s'ha fregat el desastre amb un sector estratègic clau. S'ha explicat aquí: més de cinc mil explotacions, gairebé 2.000 milions en exportacions, vint per cent del PIB industrial català, més de trenta mil llocs de treball. La crisi ha tingut la dimensió més que suficient per provocar la seva tornada abans. I jo crec que això ho ha de reconèixer i no estaria malament que ho reconegués.

Tres, s'han de canviar o suprimir algunes actituds identitàries miserables que acostumen a sortir a Catalunya quan entren els conflictes o les discussions competencials. Es torna a demostrar que units i col·laborant les coses van molt millor. El desmantellament de l'Estat a Catalunya és i serà sempre un greu error i es demostra sempre que la crisi és gran. Hi han coses que es necessita el Govern d'Espanya per

ajudar. No s'ha de tenir cap complex en dir-ho i, sobretot, no s'ha de perjudicar la societat catalana negant-ho.

Quatre, les conseqüències dels prejudicis ideològics d'una part de l'esquerra. Aquella idea segons la qual l'ésser humà no pot gestionar la natura, només el Govern i només una miqueta, perquè qualsevol intervenció humana és invasió antropocèntrica. No t'ho perdis. Quina «xorrada»!

El problema és que les «xorrades» progres tenen conseqüències: massa forestal descontrolada –això ho reconeix fins i tot el senyor Illa, però oblida que és conseqüència de la ideologia que ell defensa–, espècies animals també descontrolades, prejudicis absurds contra els caçadors. Aquí hi ha gent en aquesta cambra que encara es pensa que estem a l'època de *Los santos inocentes* i el caçador era el *señorito* franquista. Traumitas, fuera, *senyors* –traumitas, fuera.

Perquè la prohibició de caçar a Collserola té conseqüències també: en poc més d'una dècada –en poc més d'una dècada– hem passat d'un miler a quinze mil porcs senglars pràcticament descontrolats a Catalunya. Això és un absolut desgavell que s'ha de corregir.

I, bé, plantejades aquestes quatre actituds que entenem que s'haurien de canviar, o prejudicis, passaríem a les propostes, que serien cinc. La primera és conseqüència de la reflexió anterior: deixar de fer la vida impossible als caçadors i als pagesos, i regular assumint que són una peça clau, vital, en la sostenibilitat ambiental i la salut pública. Sí, vital. I mereixen públicament aquest reconeixement –pagesos i caçadors.

Dos, clarificar millor els protocols d'actuació i el marc competencial, sobretot en el procediment d'eliminació dels porcs senglars. Primer es va dir que això havia de rebre una autorització exclusivament d'Europa, després que si només ho podia fer el ministeri... Aquí també s'ha produït un cert desgavell.

Tres, potser l'assumpte més delicat: la gestió de la informació sobre l'origen del virus. Com deia fa un moment, el més greu assumpte que potser tenim amb aquesta crisi, que alguna cosa s'ha fet bé, però unes quantes es podrien haver fet molt millor.

Han sigut vostès molt ràpids, massa ràpids, en difondre la psicotròpica teoria de l'entrepà i desprestigiar de manera insensible els transportistes, i lents, molt lents, per explicar què va passar al laboratori de l'IRTA. És necessari que vostès mateixos millorin, amb més transparència, els protocols d'informació en cas de crisi.

Quatre, ens preocupa molt que els investigats de l'IRTA supervisin ells mateixos la seva pròpia investigació. Afecta, i molt, la independència i rigor de la mateixa investigació; respon a aquella idea tan seva de *corramos un tupido velo*. I nosaltres els hi demanem que no facin, com en el cas de la DGAIA, que abans denunciaven: que investiguin de debò. I, sí, és una proposta, investiguin de debò.

I cinc, una reflexió final: què està passant, en general, amb la sanitat animal a Catalunya? Sense vocació d'alarmisme de cap tipus, però és indiscutible que en els darrers temps tenim masses episodis de grip aviària, tuberculosi bovina, verola ovina, salmonel·losi, ara el que ha passat ara... Jo no soc un expert en la matèria, però la gent que ho és ens explica que..., masses casos d'aquestes característiques en els darrers anys. Alguna cosa està fallant i, per tant, alguna cosa s'haurà de fer per fer-hi front.

En aquest sentit, vull traslladar des del Grup del Partit Popular la nostra disposició a col·laborar per introduir les millores de cara al futur que siguin necessàries.

Moltíssimes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Gràcies, president. Le reconozco, señor Illa, que tras escucharle y viendo cómo está gestionando la crisis por peste porcina africana, muchos, seguramente como los

que nos están viendo, tendrán sensaciones inquietantes, un tipo de *déjà vu* y recordarle a usted como ministro de Sanidad cuando estaba en el Palacio de la Moncloa, porque entonces, como hoy, su gestión está rodeada de opacidad, de improvisación, de mensajes contradictorios, apelaciones vacías a la unidad con grandes lemas –que eso le gusta mucho a usted– y, como entonces, ayudas que llegan tarde y que están mal planteadas. Es decir, hoy está pasando lo mismo que pasó cuando usted dirigía el Ministerio de Sanidad.

Comparece –y lo han dicho anteriores portavoces: lo hace muy tarde, debería haber salido hace bastantes días– mal, sin dar respuestas. Cuando hoy seguramente muchos ganaderos, muchos trabajadores del sector cárnico, están esperando algo más del presidente de Cataluña. En cualquier caso, yo creo que el resumen de su comparecencia sería sencillo: Cataluña asiste atónita a una demostración de incompetencia y de frivolidad por su presidente autonómico.

Estamos ante un caso gravísimo. Es gravísimo porque no estamos hablando en ningún caso ni de una anécdota sanitaria ni mucho menos de un incidente menor. Estamos seguramente ante la crisis más grave de un sector estratégico de la economía catalana. Un sector estratégico que, como se ha dicho, genera miles de puestos de trabajo, vertebraba el territorio, fija población en el mundo rural e históricamente, evidentemente, ha sido un motor de la prosperidad en nuestra tierra.

Y hemos visto un *govern* rodeado de silencio, de excusas para no dar explicaciones en este Parlamento, teorías inverosímiles y falta de transparencia, a pesar de que el *president* de la Generalitat ha hablado de transparencia.

Por tanto, en mi intervención quiero analizar, en primer lugar, el relato de los hechos; cuestionar ese comité de expertos que usted ha puesto a trabajar; poner en valor el sector cárnico y el impacto que puede llegar a tener su nefasta gestión, y, por supuesto, analizar un poco lo que nos ha traído hasta aquí. Porque hay responsables, sí.

Usted ha dicho, evidentemente, que hace treinta años que desapareció la peste porcina y ha aparecido recientemente en Cataluña, pero no en cualquier sitio, sino en un jabalí a tan solo ochocientos metros de un centro de investigación en sanidad animal. Un centro que, por cierto, investigaba la peste porcina africana. Y yo entiendo que ustedes han jugado aquí a «no, no vamos a alimentar...». Ya, eso es a lo que ustedes están acostumbrados, a taparse unos a otros. Pero nosotros hemos venido a hablar con sinceridad a los catalanes y a hablar las cosas por su nombre.

Por cierto, un laboratorio en el cual se estaban realizando obras, había muchísimo más movimiento del habitual y, por tanto, había una actividad extraordinaria. Luego, estamos ante hechos objetivos, contrastados –usted incluso también los ha citado– y documentados.

Y, claro, ante esta realidad, sale el Gobierno de Cataluña y suelta, y lo digo con todo el respeto, la majadería del camionero y del bocadillo de chorizo. Yo se lo digo de verdad: ¿usted cree que los catalanes somos tontos o se ríe en la cara de los catalanes? Porque es que muy poco después hemos sabido que la cepa que mató al entonces jabalí no coincidía con la cepa del pobre camionero que supuestamente tiró un bocadillo de chorizo. No, no. Sí coincidía con un cepa, Georgia 2007, que era muy similar a la que está investigando desde hace mucho tiempo el laboratorio de Collserola. ¡Oh, sorpresa!

Pero, claro, yo quiero hacer un inciso, un inciso que merece respuestas, seguramente no solo aquí, sino en un juzgado: ¿quién fue el iluminado que decidió montar un centro de investigación animal en el lugar de España donde hay mayor concentración de jabalíes por metro cuadrado? Y no lo digo yo, lo dice el ministerio de su Gobierno, el Ministerio de Agricultura. Cataluña es la región donde más concentración por metro cuadrado hay de jabalíes. Y ahí alguien decidió montar un centro de investigación animal. Eso merece respuesta y depuración de responsabilidades políticas.

Porque, claro, yo no sé si es consciente del ridículo del bocadillo de chorizo. Lo que está claro es la enorme crisis reputacional que ha acompañado a Cataluña y al sector porcino por su culpa. Si ya es vergonzosa y grave la hipótesis inicial que ustedes lanzaron, es gravísimo que utilizaran esta cortina de humo y que automáticamente usted cogiera el avión y desapareciera hacia México.

Por tanto, yo creo que hoy deberíamos conocer respuestas, porque usted las sabe. Si tiene indicios claros y evidentes de que salió del laboratorio IRTA. Dos, ¿por qué tardó tanto en publicar la información del jabalí infectado? Y tres, ¿por qué no es público el programa de monitorización de los jabalíes en 2025?

Pero vayamos a analizar ese comité de expertos que el señor Illa ha decidido poner en marcha para dar con el qué. Mire, también le digo: que el señor Illa hable de comité de expertos..., malas sensaciones. Le recuerdo que usted puso en marcha un comité de expertos, ¿verdad?, en la pandemia, cuando era ministro de Sanidad, que eso era el trampantojo para que pudiera usted taparse la improvisación y la arbitrariedad. Luego, que los comités de expertos vengan de su mano nos genera muchísima inquietud (*alguns aplaudiments*). Pero, claro, si damos un paso más y analizamos la chapuza monumental del comité de expertos, oiga, es que ¿quién está detrás del comité de expertos? Uno, el director del IRTA; dos, el director en biocontención del IRTA, y tres, la jefa de infraestructuras del IRTA. Mire, esto es como si ustedes deciden hacer una auditoría de la economía del PSOE con Santos Cerdán, con Ávalos, con Carlota y con Leire. Es una auténtica tomadura de pelo, señor Illa.

Y la urgencia y la gravedad del momento requieren un poco más de profesionalidad y, por supuesto, de independencia. Por tanto, créame si le digo que lo de mandar a auditarse a los responsables, probablemente, de la mala gestión es una auténtica tomadura de pelo y nada tiene que ver ni con el rigor científico ni con la transparencia.

Pero, claro, estamos ante un sector que se está desangrando y, mientras se desangra, ustedes están decididos a jugar al escondite. Claro, estamos hablando de que hay noventa mil cerdos en la zona afectada, noventa mil cerdos que no se pueden mover, noventa mil cerdos atrapados en una maraña burocrática y sanitaria.

Se están matando siete mil cerdos a la semana. Y usted, en lugar de, con su responsable en la materia, tomar decisiones valientes y, por qué no, plantear la posibilidad de hacer infinidad de análisis de sangre y poder descongestionar todo eso, ustedes prefieren, pues, agachar la cabeza y gestionar, mal gestionar, mejor dicho.

En definitiva, usted está ante una de las crisis, seguramente, más graves de los últimos tiempos. Un sector que, como se ha dicho, tiene más de 5.300 granjas en nuestro territorio, más de cuarenta mataderos con frigoríficos. Un sector que representa el veinte por ciento del PIB en Cataluña, entre quince y veinte mil puestos directos y más de cincuenta mil indirectos, y más de 4.600 millones de euros anuales.

Y, claro, esto ya está provocando, evidentemente, que el precio haya descendido tanto como en los últimos treinta años. Y, por supuesto, está generando unas pérdidas sustanciales en productores y en ganaderos. Tanto es así, que se está cifrando en torno a los 20 millones de euros a la semana. Claro, esto es grave. Y luego entraremos a cómo usted y su Gobierno están respondiendo ante esta crisis.

Pero, claro, yo quiero apuntar que desde que ustedes gobiernan, ahora estamos hablando de la peste porcina africana, pero es que hemos sufrido la peste aviar, el brote bovino que afectó a L'Alt Empordà y la peste porcina actualmente. Claro, se ha dicho con anterioridad, esto merece, cuando menos, respuestas.

Pero vayamos a analizar cómo responde el Gobierno de Cataluña ante esta crisis y ante el sector. En un contexto de cierre parcial de los mercados internacionales, de pérdidas constantes en las cuentas de las empresas, claro, sale el Govern y aprueba en el Consell Executiu 10 millones de euros. Ha dicho «bueno, con posibilidad de 20 millones de euros». Y por otro lado, préstamos, el ICF; préstamos, el señor Sánchez...

Oiga, ¿esto de verdad es todo lo que tiene usted que ofrecer a los trabajadores y al sector porcino? ¿Por qué no les explica a los trabajadores que ven amenazados su puesto de trabajo y su futuro laboral que, por ejemplo, a los medios de comunicación, a la publicidad institucional, usted les suelta 60 millones de euros a fondo perdido? ¿Por qué a ellos 60 millones de euros y a los del sector porcino tan solo 10 millones de euros? Contéstelo. ¿O por qué se dedica, como le he dicho antes, a regalar 37 millones de euros por el mundo y al sector porcino le da tan solo 10 millones de euros?

Pues, mire, esto sería bueno que lo contestara. Porque luego usted sale aquí y habla del *Govern de tothom*, de la *prosperitat compartida*... Y ya le he dicho que su gestión es claramente la de la miseria compartida, señor Illa. Y lo está demostrando con la gestión de esta gravísima crisis.

Porque, claro, lo que está claro es que para que los ganaderos catalanes puedan acceder a una ayuda que les permita seguir manteniendo levantada la persiana, después de conocer cómo ustedes regalan el dinero por ahí, claramente yo desde aquí, con mucho dolor, les aconsejo a todo el sector porcino y a las pequeñas y medianas explotaciones que se presenten en la Generalitat de Cataluña diciendo que son los campesinos indígenas de Cataluña por el derecho al trabajo equitativo, y seguro que el señor Illa les suelta millones, como está haciendo en Senegal, en Guatemala y en el resto del mundo, señor Illa.

Pero, claro, es que todas sus ayudas, además, están dejando de lado a los que siempre pagan el pato: a esos pequeños autónomos, a las pequeñas explotaciones familiares. Porque, evidentemente, las grandes empresas tendrán músculo y seguramente podrán acceder a toda esa maraña burocrática de préstamos y préstamos, que es lo único que usted está ofreciendo.

Le he dicho que también es importante analizar cómo hemos llegado hasta aquí, porque, claro, poco se habla, ¿verdad?, cuando, si se acuerda, yo le recordé, en su comparecencia tras el apagón, que cuando nosotros denunciábamos lo que podía venir rápidamente salen todos y dicen «son los bulos de la ultraderecha, son las mentiras», y luego acaba sucediendo.

Y, claro, teníamos razón cuando denunciábamos su fanatismo climático, que llevaba directamente al desmantelamiento de la estabilidad del sistema energético. Y ahora resulta que, oh, sorpresa, una vez más VOX tenía razón cuando denunciaba su animalismo de sofá. Un animalismo de sofá, señor Illa, que ha provocado la sobrepoblación de animales silvestres como el jabalí. Porque llevamos mucho tiempo diciendo que hay que tomar medidas en esa materia. Y ustedes, pues claro –como siempre–, se ríen, dicen tonterías y han criminalizado a los cazadores, han criminalizado al sector del campo, y tenemos la situación de tener ahora –actualmente– más de 125.000 jabalís en Cataluña y concretamente mil en Collserola.

Pero para que luego no diga que ustedes dicen y luego no hacen, les voy a leer dos fechas simplemente de cuando..., ya en 2021 –¿se acuerda?, el «no pasarán»–, pues toma aquí entramos: el 5 de octubre, ya en comisión, exigimos a la Comisión de Agricultura que incluyera, por ejemplo, la actividad cinegética como herramienta de regulación poblacional para minimizar los daños a la agricultura y al medio ambiente; 5 octubre 2021. Luego vino el 14 de diciembre del 21, donde también exigimos que se tuviera en cuenta la caza, pero, claro, ahí ustedes seguían riéndose y diciendo eso de los bulos, y la realidad es lo que estamos sufriendo hoy, que en Collserola hay más jabalís que niños pequeños jugando a pelota.

Se lo he dicho: nosotros llevamos mucho tiempo denunciando la sobrepoblación de la fauna salvaje, el peligro que comporta para los cultivos, la amenaza para la seguridad de las personas. Usted sabe el número de accidentes que se produce, no solo en el Vallès Oriental sino en el Vallès Occidental, por culpa de los jabalís, y que, evidentemente, es un factor de riesgo elevadísimo para la transmisión de enfermedades, como estamos sufriendo actualmente.

Por tanto, señor Illa, nosotros se lo hemos dicho en muchas ocasiones, hemos presentado muchas iniciativas y es hora de decirle, una vez más, que deje su animalismo de sofá, que deje de intentar abanderar ese falso animalismo para que luego en Bruselas le reciban a palmas –como seguramente es lo que pretende, como hace su jefe– y, de una vez por todas, tome las decisiones acertadas porque, señor Illa, el sector porcino lo que necesita son respuestas claras, ayudas reales, directas, no préstamos que luego tienen que devolver y, sobre todo, decisiones valientes.

Por eso..., y termino exigiéndole cinco aspectos: en primer lugar, transparencia total e inmediata sobre el origen del brote –hable sobre el IRTA y diga lo que sabe–; en segundo lugar, que disuelva ese falso comité de expertos y nombre un comité de verdad, independiente, que audite y que saque conclusiones sinceras; en tercer lugar, que impulse un plan de ayudas –no una mentira como la que ha anunciado desde aquí–, un plan de ayudas real, directo para las pequeñas explotaciones familiares y para todos aquellos que lo están pasando mal; cuarto, coordinación, coordinación entre agricultura y sanidad, que parece que unos van por un lado y otros van por otro, y por último, pues un plan serio y decidido, de una vez por todas, para controlar la población de jabalí y sobre todo, y por encima de todo, para dejar de criminalizar a un sector como es el cinegético y defienda de una vez por todas a los cazadores.

Muchísimas gracias.

El president

El Grup Parlamentari Comuns també ha decidit dividir el seu torn d'intervenció en dos blocs. I, en primera instància, té la paraula la diputada Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Bé; bon dia novament a totes i a tots. A veure, amb la pesta porcina estem patint una crisi d'una gran gravetat que afecta un sector clau de l'economia catalana. Ja s'ha dit que dona feina a milers de persones i que, a més, és una de les principals activitats econòmiques de comarques com Osona, el Segrià o la Noguera. També tenim centenars i milers de persones que ara mateixa estan preocupades pel futur del seu lloc de treball, com els 450 treballadors de Santa Eugènia, de Berga, que s'han acollit a l'ERTO o que pateixen pel futur de les seues granges.

I per això, evidentment, també, el primer que volem fer és expressar el nostre suport a totes elles, i també, com no podia ser d'una altra manera, volíem fer un agraïment i un reconeixement a la dedicació i a l'esforç de tots els equips que estan gestionant aquesta crisi: des dels cossos policials, els Agents Rurals..., i també els professionals de diferents perfils de diferents àmbits i departaments de la Generalitat.

Dit això, nosaltres volem ser clares: en primer lloc, considerem que el Govern sí que ha actuat amb celeritat en l'aïllament de la zona afectada, en informar la ciutadania i el sector, i també pensem que s'han posat els mitjans necessaris, aquí i del Govern de l'Estat –ho hem vist amb els ERTOS, però també en les negociacions per obrir els mercats internacionals. Ara, més enllà d'aquest primer moment de la gestió de la crisi, nosaltres sí que pensem que n'hi ha marge de millora en la seua gestió. I m'explique.

Primer, el Govern ha de posar en marxa un veritable escut social per protegir els treballadors i les treballadores i les petites explotacions integrades i independents. Del sector porcí en viuen milers de persones: als escorxadors, al transport, a les empreses auxiliars, a les granges, molts d'ells estan en una situació externalitzada, són autònoms, molt sovint en condicions molt precàries. Per tant, hem d'oferir no només ajudes –no només crèdits–, sinó un veritable escut social. Perquè si alguna cosa no pot passar en aquesta crisi és que sortim d'ella amb més concentració de les explotacions en unes poques mans i tampoc amb un enfortiment de l'oligopoli agroindustrial. I evidentment, les ajudes han d'estar condicionades a dues coses: la primera és al manteniment dels llocs de feina, i la segona, a l'activitat de les petites explotacions.

La segona cosa que pensem que també s'ha d'aplicar: la gestió de la crisi i de la fauna salvatge s'ha de basar en criteris científics. El Govern hauria de reconèixer que hi va haver precipitació en assenyalar l'origen de la infecció. Al conseller Ordeig li va faltar prudència en esbombar la teoria de l'entrepà; de fet, ara s'està investigant una altra possibilitat, i és que el virus sortís del laboratori. Per tant, hem vist manca de prudència i precipitació.

I també el Govern ha comprat acríticament aquest marc de «cal exterminar de totes les maneres el porc senglar o disminuir-ne dràsticament la seua població com a responsable de l'expansió del virus». El conseller Ordeig va dir a la seua compareixença que no es podia actuar sota prejudicis ideològics. Doncs, conseller, li demanem que faça exactament això i que s'ho aplique: cal actuar amb criteris científics i sense populismes.

Per què ho dic? Doncs perquè seria un error obrir la porta a caceres indiscriminades, que el que podrien generar és la dispersió per tot arreu de les poblacions de senglars. Per tant, la fauna salvatge s'ha de gestionar –sí, evidentment–, però amb una estratègia general, i l'evidència científica, el que ens recomana, el que assenyala és que són necessàries mesures diverses, com evitar l'accés dels senglars als contenidors o a les papereres d'on s'alimenten o la introducció ordenada de depredadors.

I tercer, màxim rigor i transparència en la investigació de l'origen del brot. El resultat de l'auditoria ha de ser clar i incontestable, sense dubtes, però també nosaltres hem d'assenyalar que pensem que hagués sigut millor que a la investigació no hi estigueren participant persones que estan vinculades al centre investigat.

I, finalment, voldríem plantejar també una reflexió. Després d'aquesta crisi, el Govern ha d'impulsar un debat sobre el futur del sector: és un sector amb unes condicions laborals precàries; és un sector en una cada vegada més creixent situació d'oligopoli –cada vegada n'hi ha menys pagesia i més agroindústria que concentra la terra i les explotacions–, i és un sector que ha sobrepassat la capacitat ambiental per la contaminació dels aqüífers per purins, i per tant, toca impulsar un nou model porcí més sostenible, amb menys densitat, amb la reducció de purins i també d'emissions. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* I acabe, president. El Govern ha de posar un límit real a les macrogranges i prioritzar les explotacions de cicle tancat –allí on es fa tot el procés– i les produccions ecològiques i de proximitat.

Moltes gràcies.

El president

I per cloure el torn del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. President, conselleres, diputades, diputats... Vull començar per expressar el nostre suport i solidaritat amb els milers de persones que aquests dies estan preocupades pel futur del seu lloc de treball o de les seves granges, i un reconeixement, també, a totes aquelles que col·laboren en la gestió d'aquesta emergència. Moltes gràcies per la vostra dedicació i esforç.

La companya Jéssica Albiach feia tres propostes d'actuació i una reflexió i jo aprofundiré en aquestes qüestions. Comuns hem fet des del principi una valoració objectiva de la situació i de la seva gestió, allunyada d'interessos partidistes i particulars, amb una aportació constructiva per treure lliçons útils per al país. Precisament per això vam expressar des del principi la nostra preocupació per la detecció de casos de pesta porcina africana i el nostre suport a les mesures preventives i de contenció inicials per actuar amb rapidesa i eficàcia, tallar la cadena de contagis i protegir la viabilitat del sector des d'una resposta coordinada entre totes les administracions, amb una prioritat clara d'evitar que el virus arribés a les granges de por-

cí, i considerem que tant el Govern de la Generalitat com el Govern de l'Estat han actuat encertadament en la fase inicial de la crisi.

Però, si mirem més enllà, ens sembla imprescindible actuar a futur en una triple direcció. En una primera línia d'acció, com és aquesta posada en marxa d'un escut social per protegir el territori i les persones, per protegir els treballadors i les treballadores, les autònomes i les petites explotacions, siguin integrades o de cycle tan-cat... Per això, president, cal condicionar els ajuts al manteniment dels llocs de treball i l'activitat de les petites explotacions. La pesta porcina demana transparència; no acceptarem acomiadaments amb ajuts públics.

El sector porcí és estratègic per a Catalunya, i no només econòmicament; parlem de milers de llocs de treball, economia, pagesia, sobirania agroalimentària i, també, d'equilibri territorial. Els perdedors d'aquesta crisi no poden ser els milers de treballadors del porcí o les empreses auxiliars i de serveis, tampoc les petites granges familiars. Aquesta crisi no pot suposar més concentració del sector ni tampoc la desaparició del teixit ramader familiar, que pot tenir problemes de liquiditat i més dificultats per mantenir-se en la cadena productiva, i en aquest sentit, cal valorar positivament la predisposició del Ministeri de Treball, encapçalat pel nostre espai polític, a activar ràpidament el mecanisme dels ERTO per força major per preservar els llocs de treball i afavorir una més ràpida recuperació econòmica de les zones afectades, perquè la protecció de les pimes del porcí és l'autèntic escut social de la Catalunya rural.

I una absència, si algun departament s'està notant a faltar en aquesta emergència, quan hi ha en joc milers de llocs de treball i el futur d'un sector productiu, és el Departament d'Empresa i Ocupació. Per això el nostre grup va sol·licitar la compareixença en seu parlamentària del conseller Sàmper la setmana passada.

Una segona línia d'actuació: la gestió de la crisi i de la fauna salvatge en base a criteris científics. Reconeixíem abans la diligència del Govern en aïllar la zona afectada, però també cal reconèixer la seva precipitació respecte a la identificació de la causa de l'extensió de la malaltia com a factor desencadenant de la crisi. El porc senglar és víctima i portador de la malaltia, però no és la causa; per tant, eliminar-lo no posa fi a aquesta malaltia. La mostra és que la principal línia d'investigació en aquests moments és la possibilitat que el virus sortís d'un laboratori; si aquesta opció es confirmés, oi que no solucionaríem res matant la meitat dels científics del país i prohibint els entrepans?, què els fa pensar, aleshores, que matar seixanta mil senglars serà diferent?

En canvi, el Govern ha comprat acríticament el marc de l'exterminació d'aquesta espècie o la disminució dràstica de la població com a responsable de l'expansió de la malaltia. El conseller Ordeig va dir a la seva compareixença que cal fugir de prejudicis; hi podem estar d'acord, però aquest exercici s'ha de fer també per entendre que entre l'estigmatització dels caçadors i la barra lliure hi ha tot un punt intermedi i que el control cinegètic no equival a barra lliure. Cal actuar amb criteris científics. Seria un error obrir la porta a una gestió equivocada de la fauna salvatge.

Cal gestionar-la –sí–, però de forma ordenada i organitzada. Per reduir la població de senglars, cal tenir una estratègia general de gestió del medi natural en la qual la caça sigui una eina de control poblacional, junt amb d'altres eines igualment necessàries. El control de la fauna no és un esport; és una qüestió de gestió ecològica, i l'ús d'incentius de caràcter econòmic, pensem que pot posar aquesta gestió en risc, qüestionant el seu caràcter ordenat i organitzat.

L'evidència científica assenyala que són necessàries mesures diverses, com, a part d'evitar l'accés als punts d'alimentació urbans que permet l'alimentació a les deixalles, posar fi a l'alimentació artificial als vedats amb finalitats de caça i canvis més estructurals, com en determinats territoris, continuar promovent el paisatge en mosaic agrícola i forestal per afavorir la biodiversitat i reduir l'hàbitat del senglar, o

combatre el canvi climàtic que fa possible trobar aliment tot l'any –també al medi natural–, duplicant el nombre de camades anuals.

Però si parlem de transparència i responsabilitat, no només hem de mirar els ajuts econòmics, sinó també l'origen de la crisi. I això ens porta a la tercera línia d'actuació: la investigació de l'origen del brot amb una exigència màxima de rigor i transparència.

President, li demanem la màxima transparència en la investigació de l'origen del virus, seguint d'acord amb les millors experiències internacionals. El resultat de l'auditoria ha de ser clar i incontestable. No ens podem permetre el més mínim dubte sobre la seva exactitud. Hem de deixar treballar el comitè d'experts, cert, però sobretot s'ha de constatar si l'origen d'aquest virus atenuat, que només ha mort el 2,8 per cent de la població del radi de protecció, té un origen a un laboratori o no, si s'han complert els estàndards de bioseguretat o si s'ha produït un error humà. Per això pensem que era millor que la investigació hagués estat realitzada exclusivament per persones i institucions sense cap mena de vinculació, ni responsabilitat, tampoc, associada amb el centre investigat.

I, per últim, la reflexió. Després d'aquesta crisi, el Govern ha d'impulsar un debat, pendent fa massa temps, sobre el futur del sector, perquè els ajuts d'avui han de servir per protegir el model del futur i no per persistir en els errors actuals. S'ha posat en valor que és un sector molt competitiu, que està altament professionalitzat i que exporta vora del cinquanta per cent de la producció. Però aquests són uns comptes parcials que no consideren les externalitats socials i ambientals. També hem de posar al seu haver la precarització de les condicions laborals, amb feines molt dures, baixos salaris, convenis en condicions per sota del sector, abús d'externalitzacions, abús de les ETTs o també de la figura del fals autònom. Un sector controlat per vuit grans grups empresarials que acumulen el trenta per cent de les explotacions, amb el vuitanta-u per cent d'explotacions integrades en grans grups i només un vuit per cent de granges petites que fan tot el procés.

Aquesta crisi, per tant, posa la lupa sobre un problema estructural al nostre país: tenim cada vegada menys pagesia i més agroindústria concentrada en poques mans. No podem permetre que la PPA acceleri la destrucció de la petita pagesia familiar. I, més enllà de la capacitat ambiental, el cert és que els aqüífers, les fonts, les rieres o els rius estan contaminats per nitrats. És un sector que, a més, s'ha convertit en l'activitat dominant en alguns territoris, per exemple, a Osona, i això els fa excessivament dependents i encara més vulnerables en situacions de crisi com l'actual, i amb una dependència excessiva de l'exportació, amb uns excedents de producció que, com evidencia la situació actual, el mercat interior no té capacitat de consumir. És cert que la majoria dels mercats resten oberts, però no és menys cert que alguns dels que romanen tancats suposen el principal volum d'exportacions.

La densitat porcina en macrogranges i en grans escorxadors fa que el sector sigui també més vulnerable a les crisis veterinàries, comercials i ambientals. Podem parlar d'economia circular, de residu zero, de petjada ecològica, de modernització ambiental de les explotacions, però seran fórmules buides que mai arribaran a ser realitat si no aprofundim altres aspectes.

Necessitem, per tant, una estratègia de país per superar la dependència d'aquest model, que està a l'arrel de la situació actual, per definir cap a on ha d'anar el sector. Un model més sostenible, més just amb els productors locals, basat en les produccions ecològiques i de proximitat i que no es basi principalment en l'exportació, amb més dignitat social. Un model que posi un límit real a determinades pràctiques i que prioritzi les explotacions de cicle tancat enfront als grans grups empresarials integradors, i cal potenciar també produccions ecològiques i de proximitat.

Així doncs, rigor científic, transparència i escut social en la perspectiva de reformular el sector per afavorir els petits productors i protegir el territori, les persones i els ecosistemes, tot garantint la sobirania agroalimentària. I, per tant, això implica

també, com veurem posteriorment, que s'ha de donar alternatives a la concentració empresarial, a la concentració geogràfica i a la concentració d'un altre element del que no se'n parla amb prou freqüència: la concentració d'escorxadors.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bon dia, president, conselleres, consellers, diputades, diputats, públic assistent... Bé, primer de tot, en aquest debat, donar les gràcies, i crec que és el primer que hem de fer, al Cos d'Agents Rurals i a tothom qui ha participat i participa en el dispositiu per controlar aquesta crisi sanitària i, evidentment, a tothom qui està patint per la situació actual, doncs, d'aquesta crisi al nostre país.

Miri, president, primer de tot, no volem donar ja més voltes sobre si era necessari que vostè, com a president, entomés l'inici de la crisi de la pesta porcina africana tornant del seu viatge institucional. Però sí que ens va sorprendre la rapidesa de mobilització de l'UME, l'exèrcit espanyol. De fet, va donar la sensació –ja l'hi vam dir– que buscaven més la foto i un titular que servís per justificar la seva absència.

Entenem que, com que vostè sempre ha dit que no calia que fos aquí, tampoc no calia fer tot aquest *paripé*, i menys quan en altres crisis més importants mai l'han mobilitzat, i quan ara, en el mateix radi de la zona on es van trobar els senglars infectats, hi trobem el parc de bombers Rubí - Sant Cugat, que podrien haver muntat zones de control i descontaminació al moment. Doncs no, fins dies més tard no es van mobilitzar ni donar instruccions concretes. De fet, ho van fer justament l'endemà que ho denunciéssim públicament. Per tant, van escollir una foto de l'UME per tapar-lo i no pas reconèixer i utilitzar els bombers preparats per a la gestió d'emergències.

Nosaltres tambéensem que cal esperar els resultats del comitè d'experts independents per descartar la hipòtesi, les diferents hipòtesis, sobretot per arribar al fons de la qüestió. Realment, el que nosaltres esperem és que el brot no surti del Cresa d'IRTA, com saben, una empresa pública on fins i tot el conseller Ordeig forma part del consell d'administració. Entenguin que si l'informe final del comitè que està elaborant l'auditoria als centres de recerca de pesta porcina africana, doncs, ens donés, a les seves conclusions, que realment hi té alguna cosa a veure, nosaltres pensem que hauran d'assumir les responsabilitats, i nosaltres els hi demanarem. Però esperem els esdeveniments.

I, escolti, un altre tema. Seria molt fàcil apuntar, com fan massa sovint, als porcs senglars com els grans responsables d'aquesta crisi, però la seva sobrepoblació, l'alta capacitat reproductiva o el fet de ser transmissors d'un virus, tot, és a conseqüència del model depredador que hem establert al país. Per tant, no desviem l'atenció cap al porc senglar, perquè tots els factors que han portat a aquesta crisi tenen a veure amb el factor humà.

Tot i això, sí que hem vist com aquest sector porcí, segurament, l'industrial, té un poder que no tenim, perquè, com vostè ha dit, ja hi havien plans per treballar la sobrepoblació de porcs senglars, però el que aconsegueix aquesta crisi, el que aconsegueix aquest sector és accelerar i reforçar, tal com ha dit vostè, aquests plans per reduir-ne la densitat. I això només ho aconsegueix aquest sector porcí, quan el sector de l'agricultura, que fa mesos, mesos i anys que ho reclama i que està apuntant, aconsegueix plans, però no aconsegueix aquesta acceleració i aquest reforç. Curiós, que aquest sector porcí tingui tanta força.

I davant d'aquesta crisi per la pesta porcina, més enllà d'una reforma agrària urgent, que nosaltres és el que pensem que s'hauria de fer, cal també que ens replante-

gem altres factors que poden contribuir a aquesta i futures crisis sanitàries ramaderes. I li parlo en concret del model de macrocentrals de biogàs que estan impulsant, un model que augmenta els riscos d'expansió de malalties, a més de ser una porta oberta al creixement de macrogranges; un model basat en centralitzar i combinar restes d'animals, fems, entre altres residus, que són els principals vectors d'expansió de virus, i, a més, apostant per la massificació d'aquestes infraestructures de biogàs a Ponent –vint-i-dos de noves més les catorze ja existents–, que en cap cas concorda la necessitat d'aquestes amb les dades d'excédents reals de purins i fems que vostès tenen publicades. El potencial de tractament en projectes ara mateix multiplica en més d'un noranta per cent les capacitats reals. Aquesta sobredimensió pot tenir dues conseqüències més, a més de la sanitària que hem parlat fins ara: pot estimular el creixement de macrogranges en un moment en el qual nosaltres el que pensem és que s'ha de qüestionar i també pot ser un pol d'atracció de residus al territori, especialitzar Ponent com a abocador del país; Ponent, terra de porcs i de residus.

President, miri, tota aquesta crisi ens pot servir per repensar el model agroalimentari de Catalunya. I ho diem amb la certesa que el sector porcí industrial s'ha construït com un gegant amb peus de fang, que, davant d'una crisi sanitària com l'actual, trontolla de manera perillosa i amb l'amenaça d'ensorrar-se tot el model. I això és un problema, perquè quan es posen tots els ous a la mateixa cistella i veiem després que la cistella és feble, miri el que passa, que tot trontolla. I especialment el que ens preocupa, i molt, és la concentració d'aquest sector, per exemple, en tres comarques molt clares: Osona, el Segrià i la Noguera, on aquestes comarques concentren el quaranta per cent dels animals. I això vol dir que depenen massa d'aquest sector econòmic i que, davant d'una crisi, pateixen, i això un país ho hauria de diversificar perquè això no pugui passar.

I també volem assenyalar, com ja he dit abans, el tracte diferenciats que rep el sector porcí industrial. A pocs dies de la crisi i sense saber-ne encara les conseqüències totals, de seguida posen sobre la taula milions i milions públics, la qual cosa no hem vist, per desgràcia, davant d'altres crisis com la de llengua blava al sector oví o d'altres. Perquè, al final, això és molt clar: va de poder, negoci, euros i exportacions, i no pas de defensar la petita o mitjana explotació ramadera de Catalunya, que hem vist com ha anat desapareixent dècada darrere dècada.

Vostè ha dit que el sector porcí treballa per la prosperitat compartida. Bé, doncs li diré què diu un amic i pastor meu: «No hi ha una guerra del món rural i la ciutadania urbana; hi ha una guerra entre la pagesia arrelada a la terra i les grans empreses agroalimentàries patrocinades pels buròcrates de Brussel·les i els sinistres i corruptes aparells dels partits de l'establishment. El llop són ells.» I tot això ho recolzem amb la política que s'ha fet en aquestes darreres dècades. Per exemple, el 1974 teníem 250 escorxadors locals; ara en tenim quaranta-dos. Aquest canvi de model ramader que han promocionat alguns ha trencat el territori, ha fet que el cicle de producció no es concentri en els llocs de producció i que, per tant, no es donin alternatives als petits ramaders i a les petites granges. I, evidentment, això ha perjudicat també el món rural, aquesta concentració.

El que nosaltres no volem és que aquesta crisi serveixi per destinar encara més diners públics a omplir les butxaques dels quatre que controlen els grans escorxadors i són propietaris de grans empreses agroalimentàries càrnies. No tolerarem el rescat públic de l'agroindústria porcina. Tots els recursos han d'anar destinats a garantir els drets dels treballadors del sector, a la petita i mitjana pagesia, per protegir-la i garantir que no plegui ningú més. Perquè a l'igual que nosaltres aprofitem aquesta crisi per posar sobre la taula l'oportunitat que se'ns obre de canviar o discutir el model per un de millor, més sostenible, els quatre que manen intentaran encara més perpetuar el model caduc que provoca problemes ambientals, socials, econòmics, i concentrar-lo encara més en mans integradores, granges més grans i aprofitar per acomiadar i treure drets a la gent treballadora.

Per això avui donem tot el nostre suport a les 458 persones que ja estan pendents de l'ERTO d'una planta del Grup Jorge, a Osona. Però, més enllà de la ràpida utilització de l'ERTO, també es posa de manifest el que fa anys passa al sector: precaritzat laboral, falsos autònoms, falses cooperatives de treball, l'ús d'empreses de treball temporal sense justificació, amb un excés de contractació abusiva, unes pràctiques empresarials que l'empresariat ha anat adaptant i canviant, sempre en detriment dels drets dels treballadors; un sector que fa anys que promociona salaris baixos, moltes hores de treball, especialitzats en l'explotació de treballadors migrants amb pocs drets i, evidentment, atemorint-los per evitar la representació sindical.

I què dir del Grup Jorge, experts en contractació d'irregulars? El 2019 ja van haver, després d'unes denúncies davant la Inspecció de Treball, de regularitzar quasi 1.600 treballadors que tenien contractats fraudulentament..., i passessin a tenir una relació laboral directa. Que no aprofitin aquesta crisi per fer fora treballadors.

Mirin, el 82, Catalunya tenia dos milions, una mica més de dos milions i mig de porcs i vint-i-una mil explotacions. Ara mateix, quaranta anys més tard, tenim poc més de cinc mil explotacions i quasi 8.200.000 porcs. Tenim menys pagesia, menys explotació, però tenim més porcs. Aquestes dades realment són preocupants, però també són en part extrapolables a tot el sector primari, perquè en poques dècades les males polítiques d'aquí i d'Europa han fet plegar centenars i centenars d'explotacions petites i mitjanes tradicionals del nostre país.

Però no només això. Dels que queden, el vuitanta per cent no són ni propietaris dels animals que engreixen –el pagès ha esdevingut un assalariat a la seva finca–, però això els garanteix almenys un salari per viure, alhora que ho compaginen amb altres activitats del sector davant les constants crisis que pateixen de preus o d'altres.

I ara, davant el tancament de mercats, la caiguda de preus, les explotacions petites, integrades o no, les que menys han contribuït a aquesta bombolla, són la baula més feble de la cadena, les que pateixen una amenaça més acusada d'aquesta crisi i esperem que se'ls tingui en compte i se'n garanteixi la seva supervivència.

També volem parlar de l'alt cost de consum d'aigua d'aquest sector. Fa pocs mesos vam sortir d'una crisi –en aquest cas no sanitària, sinó de la sequera–, on vam veure i patir restriccions importants a tots els sectors, però en especial al sector agrícola i ramader. Perquè el sector porcí intensiu no només és un gran consumidor d'aigua, un bé escàs, sinó que ha estat un dels causants de la contaminació per nitrats de les masses d'aigües de Catalunya, prop d'un quaranta per cent contaminades –aviat és dit.

Recordin que desenes de municipis de Catalunya han estat sis anys amb una moratòria, que teòricament finalitzava a mitjans d'aquest any, el decret llei 17/2021, pel qual s'adopten mesures extraordinàries per limitar la densitat ramadera, que establia que durant aquests anys no es podia ampliar o obrir noves explotacions per reduir i prevenir la contaminació causada o provocada pels nitrats a les zones vulnerables. I això és el que necessita el país, perquè han passat sis anys, però estem o igual o pitjor. No s'ha complert cap dels objectius pel que es va fer aquesta moratòria. Per això nosaltres tornem a posar sobre la taula, i aprofitant l'oportunitat que ens obre aquesta crisi, que cal una moratòria d'ampliació o noves granges integrades i intensives de porcí, perquè pel que nosaltres apostem és pel foment de la ramaderia extensiva i les explotacions familiars arrelades al territori, perquè sis anys més tard continua el problema ben viu encara a més municipis, perquè això no s'ha solucionat.

Però no només els municipis amb les aigües subterrànies contaminades per nitrats, cal que aquesta vegada la moratòria sigui per a tot el país, per redimensionar la cabana porcina a la realitat que podem assumir com a país. Per això cal un canvi de rumb, una política agrària que posi al centre la pagesia i els treballadors del sector, i no els interessos de les grans indústries. Un canvi que defensi la pagesia, el dret a viure dignament de la seva feina i a tenir veu en les decisions que marquen el seu futur.

I per això cal impulsar una transició, una reforma agrària i ramadera. Diversificant, només així podrem recuperar activitat, revitalitzar el territori i assegurar la sobirania alimentària del país. Actualment produïm el trenta per cent dels aliments que consumim; no arribarem al cent per cent –això és evident–, però sí que podem augmentar sensiblement aquesta xifra al seixanta o el setanta per cent diversificant. Quin sentit té exportar porc arreu del món amb la petjada ecològica que això té, alhora que hem d'importar productes d'arreu per garantir-nos aliments suficients? Això no té cap sentit. És de lògica pura canviar el model. Però aquí qui mana no és el sentit comú; mana el capital, mana el diner i la resta no importa.

Per tant, tenim grans reptes davant nostre, reptes ambientals i de gestió de recursos escassos. I nosaltres l'hi repetim: li demanem que posi tots els recursos públics per garantir que no plegui cap petita i mitjana explotació, que no plegui cap pagès més, perquè l'única solució que tenim per aconseguir-ho és diversificar el país. I davant d'aquestes crisis, discutir com hem de modificar, què hem de canviar, quines polítiques que s'han de fer, perquè veiem com aquesta crisi ens ha posat davant del mirall la debilitat que tenim com a país de posar tots els ous a la mateixa cistella.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

No parlem d'un simple brot víric amb afectació al sector ramader català, sinó d'una greu situació epidemiològica que posa en risc l'economia del país; una pesta que ha provocat restriccions dràstiques al medi natural i que ha afectat gairebé un centenar de municipis. La contundència de les mesures adoptades hauria d'haver anat acompanyada en tot moment d'informació transparent i detallada per ajudar la població i al sector a comprendre'n l'abast, la necessitat i la urgència, però ja sabem que vostès governen telemàticament el país.

Vint-i-sis casos positius en senglars i l'amenaça latent de propagació en cas que no s'actui diligentment i amb fermesa. La gestió tardana, irresponsable i negligent d'aquest Govern posa en risc la viabilitat econòmica de tot un sector productiu. La manca de previsió i de prevenció de la conselleria ha disparat les possibilitats de contagi. Afortunadament, les anàlisis practicades a porcs de cinquanta-cinc granges properes han set negatius, però no hi ha garanties que el virus s'hagi estancat ni cerques que no hagi passat del bosc a les quadres.

I per acabar-ho d'adobar, la premsa publica la possibilitat que el virus s'hagi escapat del Centre de Recerca en Sanitat Animal, on s'estaven investigant i tractant mostres d'aquest patògen letal. Mentre el conseller Ordeig filtrava a la premsa teories poc convincents i sense base científica i feia el ridícul parlant d'entrepans de salami, els veterinaris i experts en alimentació el desmentien. En acabat, van dir que un porc contaminat procedent del nord de Catalunya hauria pogut encomanar el virus a altres animals de la seva espècie en el seu pas pel nostre territori, però al nord no hi ha cap brot declarat i això fa inviable aquesta segona teoria.

En una cursa de fons per veure qui la diu més grossa, s'han sentit tota mena de relats fantasiosos: que si el contagi s'havia provocat per apujar els preus abans de Nadal, que sí ho havien ideat per afavorir importacions... Ens sembla que l'objecte de debat és prou important per abordar-lo amb seriositat i rigor, i el rigor ens obliga a plantejar diverses preguntes a aquest Govern: On eren les inspeccions rutinàries als laboratoris de recerca, ara sota sospita? On eren els plans de contingència actualitzats per a un brot en zona urbana? Aquesta crisi no és un accident fortuït i imprevisible, sinó el resultat d'anys de deixadesa, retallades en sanitat animal i prioritització d'interessos polítics i ideològics per damunt de la seguretat ciutadana. Ara sí que han corregut a cercar els caçadors, eh?

Al novembre, just abans del brot, s'estaven realitzant experiments amb aquest virus al centre de recerca i, segons diferents fonts periodístiques, un segon assaig va començar aquell mateix mes. Els primers porcs senglers infectats van aparèixer a centenars de metres del laboratori. Com pot ser que un virus semblant al que va circular a Geòrgia, segons els anàlisis preliminars, hagi aparegut aquí de cop i volta? Els serotips que han provocat brots a altres països europeus són les variants de la 2 a la 28, mentre que la variant detectada aquí és la 29. Aquesta variant només ha provocat brots a Rússia i casualment és la variant amb què treballen els laboratoris del centre de recerca ubicat a Bellaterra –mala peça al teler, no troben?

El país necessita claredat i veracitat en les conclusions i explicacions que aquest Govern ha de donar, i alhora cal la certesa que, un cop finalitzades les investigacions, es depuraran responsabilitats. I no estem parlant de fer dimitir un supervisor tècnic o director, com van fer a la DGAIA o al Departament d'Educació en el famós cas de llistes de places; no. Parlem també –i sobretot– de dimissions i responsabilitats polítiques. És aquest Govern qui finança i supervisa el Centre de Recerca en Sanitat Animal a través de l'IRTA, i és el Govern que ha permès construir un nou edifici adjacent per treballar amb patògens de màxim risc sense, pel que sembla, les mesures de seguretat imprescindibles.

No som davant l'acudit de l'entrepà ni d'una casualitat fortuïta. Som davant una negligència greu que podia haver comportat –i pot comportar encara– pèrdues gravíssimes per al sector. Si es demostra que el virus s'ha escapat d'aquest centre, ja sigui per un error humà, per una mala gestió de residus o per una escletxa en els protocols de bioseguretat, el responsable en serà directament el seu Govern. Potser per això no han encarregat una investigació independent, transparent i immediata ni nomenat un grup d'experts neutrals. A la comissió hi ha caps d'unitat i responsables del mateix IRTA. Seria un escàndol descobrir que s'està experimentant amb virus letals sense controls absoluts i efectius.

Aquesta possible imprudència ha posat en risc milers de llocs de feina, exportacions milionàries i ha suposat la caiguda d'una part substancial del nostre PIB. La importància vital del sector porcí per a Catalunya amplifica les conseqüències econòmiques que l'aparició i la propagació d'aquest brot han ocasionat. El cinquanta-nou per cent de la producció ramadera del país correspon al sector porcí. Unió de Pagesos fa avinent que sense la producció porcina el sector agrari català s'enfonsaria, 4.260 milions d'euros anuals en exportacions; unes exportacions que s'han vist coartades per quarantenes sanitàries estrictes a països com la Xina o el Japó.

Aquesta crisi amenaça de fer caure els preus i d'incrementar els sobrecostos logístics i compromet milers d'ocupacions directes i indirectes. Malgrat la gravetat dels fets, el Govern ha trigat més de quinze dies a tancar amb barreres físiques un radi de sis quilòmetres al voltant del contagi original. En comptes d'activar de manera immediata protocols estrictes de contenció, hem vist com responien tard i improvisant sobre la marxa. Fins que no han anat maldades, no han comprès que qui havien de trucar no eren les entitats animalistes radicals que consulten regularment, sinó les societats de caçadors de Catalunya.

Disposem d'organitzacions de Protecció Civil que ens van visitar fa una setmana al Parlament demanant més mitjans i participació activa i d'un Cos d'Agents Rurals sempre preparat per actuar i amb plens coneixements del territori, d'uns cosos policials catalans efectius i competents; no necessitem per a res el seu estimat exèrcit espanyol. Aprofitar una crisi d'aquesta magnitud per presumir d'espanyolitat i menysprear la nostra gent és deplorable. Valdria més que dediquessin els esforços i recursos en garantir els màxims nivells de bioseguretat en els laboratoris d'alt risc, en contractar auditories independents anuals, en documentar la traçabilitat dels agents patògens i en dirimir responsabilitats tècniques i polítiques.

Finalment, els plantegem una reflexió que ens han fet arribar pagesos ramaders del sector boví: per què no van actuar de la mateixa manera davant els brots de tu-

berculosi bovina que es van anar succeint? Sabent que ho transmetien els senglars i altre bestiar salvatge, com és que no van prendre mesures dràstiques per protegir el sector?, per què no van demanar suport i auxili als caçadors llavors?, què són aquestes desigualtats i discriminacions?, hi ha ramaders de primera i de segona, senyor Illa?, no eren el Govern de tothom?

El president

Finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Manel Ezquerro Tomàs.

Manel Ezquerro Tomàs

Gràcies, president. President, conselleres, consellers, diputades i diputats... Permetin-me començar amb una salutació respectuosa i un agraïment pel treball d'aquestes tres últimes setmanes del Departament d'Interior, Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, els cossos de seguretat, els tècnics veterinaris, agents rurals, el món local, ajuntaments i també al conjunt de ciutadans i ciutadanes que, amb la seva col·laboració, en prendre molt seriosament les restriccions, han col·laborat conjuntament en que aquest brot estigui en aquests moments contingut.

Avui no estem davant d'un debat polític qualsevol. No estem parlant només de protocols, de perímetres, ni dades sanitàries. Avui estem aquí parlant del moll de l'os del sector agroalimentari català. Avui estem també parlant de persones i de famílies –molt important–, de municipis sencers que s'han construït al voltant del sector primari i han ajudat a vertebrar els nostres pobles, i d'un país que s'ha guanyat amb esforç i rigor el respecte internacional per la qualitat i la seguretat dels seus productes agroalimentaris.

En política, sabem que hi pot haver o hi ha moments de debat dur, de confrontació i, fins i tot, de joc estratègic. En alguns contextos això pot arribar a ser comprensible, però en una crisi sanitària com aquesta, convertir la por i la incertesa del sector en una eina de confrontació política no només no seria d'ajuda, sinó que seria profundament injust i irresponsable.

Perquè aquí no hi ha només balanços econòmics, aquí hi ha ramaders que s'aixequen cada dia per tirar endavant la seva explotació, persones que han invertit el seu patrimoni, el seu futur i el futur dels seus fills en una manera de viure que va molt més enllà d'un negoci. I també hi ha treballadors i treballadores de la indústria agroalimentària que veuen en el seu lloc de treball un patrimoni vital, el seu patrimoni, d'estabilitat i de projecte de vida. Un lloc de treball és un patrimoni personal.

Quan una crisi sanitària sobrevinguda com la pesta porcina africana colpeja, no només s'hi juguen els números dels balanços econòmics, s'hi juguen el pa, no només els propietaris de les explotacions, sinó les famílies dels treballadors i treballadores de tot el sector, la continuïtat de l'activitat, la tranquil·litat de les famílies i la confiança en el futur.

I precisament és per això que des del nostre grup parlamentari volem ser molt clars: les crítiques infundades, els relats catastrofistes i les acusacions precipitades que s'han escoltat avui aquí no aporten serenor ni solucions ni esperança. Utilitzar la por i la incertesa com a eina de batalla política no aporta res al sector. I això ho he escoltat de primera mà; després m'hi referiré. El sector –el sector–, no ho dic jo, eh..., el sector, i vinc d'un territori que estic a prop d'ells, vol unitat dels polítics perquè pensen..., a veure si els fem una demostració de que anem en unitat quan hi ha una crisi sanitària.

El que aporta tranquil·litat és això, el treball rigorós; el que genera confiança és la transparència, i el que protegeix el sector és la coordinació i el lideratge institucional. I això, permetin-me, és exactament el que s'ha fet: una gestió rigorosa, coordinada i reconeguda.

Des de la ciutadania en general i del sector en particular, el missatge que ens arriba és molt clar: el Govern hi ha estat, hi és i hi serà. Ens arriba que el Departament

d'Agricultura ha estat al peu del canó des del minut zero, amb diàleg constant amb els ramaders, amb tot el sector, amb els grups parlamentaris, evidentment, i amb un continu contacte amb els mitjans de comunicació, amb informació clara, contrastada i responsable. Ens arriba que hi ha hagut una coordinació real i efectiva amb el Departament d'Interior, amb els agents rurals, els Mossos d'Esquadra, Protecció Civil, el món local, alcaldes i alcaldesses, i amb tots els cossos implicats. I també, de manera transversal, amb els departaments d'Economia, Territori, Presidència, Empresa, Universitats. Tot sota l'impuls del conseller Ordeig i el lideratge i coordinació del president Illa.

I, bé, aquí... I vostès tot el que tenen és criticar des d'on es gestiona la crisi? Això ho hem escoltat avui. Estem en el segle XXI, en plena era de la connectivitat. Aquí hi ha molts polítics, som tots polítics, que hem estat alcaldes, alcaldesses... Quan es governa es governa set dies, vint-i-quatre hores. Com poden qüestionar això?

Aquesta coordinació interdepartamental no és un detall menor. És el que ha permès contenir el focus, protegir les granges i enviar un missatge clar de rigor i seguretat al país i a Europa. I Europa ho ha entès així. La regionalització aplicada per la Comissió Europea, extremadament acotada territorialment, és un aval explícit a la gestió que s'està fent. Esta rigorositat no només ha aconseguit que Xina fos la primera en acceptar la regionalització, i altres països també, sinó que el país asiàtic, primer importador de porc català... Obro un parèntesi aquí: ahir mateix, el conseller Ordeig va informar que la Xina redueix del vint per cent al 9,8 els aranzels a la importació de la carn de porcí provinent d'Espanya. Dit això, rebaixar els aranzels a les exportacions, entre altres coses, vindrà gràcies a la credibilitat demostrada pel president Illa davant de la comunitat internacional, donant mostra de la coordinació d'aquest Govern en totes les negociacions mantingudes durant els contactes en els seus viatges. Això és una evidència que la veu tothom; dades que parlen per si soles.

Cal recordar-ho també amb claredat: la pesta porcina africana no és transmissible a les persones ni pel consum de carn ni per proximitat territorial. Aquest missatge de tranquil·litat ha estat una prioritat des del primer moment. Catalunya ha detectat el focus a temps i exclusivament en fauna salvatge. A data de 16 de desembre, ahir, després de dinou dies del brot, s'han confirmat vint-i-sis senglars positius, tots dins del mateix radi d'afectació, dels sis quilòmetres; cap cas en granges –cap.

També cal remarcar: a la zona afectada hi ha cinquanta-cinc explotacions sota vigilància, amb analítiques recurrents que se'ls hi han fet, totes negatives. N'hauríem d'estar tots orgullosos –tots. Això no és casualitat. Això és el resultat d'anys de feina d'aquestes explotacions, d'inversions que han fet en mesures de bioseguretat, i que aquest sistema s'està demostrant..., la bioseguretat que actualment hi ha a les granges, que és robust, que és fort i que està funcionant. Un sector preparat en bioseguretat, sostenible i que s'ha guanyat aquest prestigi al llarg dels anys de manera internacional.

I aquí també permetin-me ampliar la mirada. Parlem de la crisi sanitària porcina, sí; però parlem sobretot del sector primari català en el seu conjunt. Un sector que ha fet els deures durant anys, que s'ha adaptat com pocs a les exigències ambientals, sanitàries i de benestar animal, que ha invertit milions en bioseguretat, en gestió de dejeccions i emissions, en millora d'instal·lacions i en sostenibilitat ambiental i benestar animal.

Les dades ho demostren: milers d'inspeccions de bioseguretat, nivells elevats de compliment, sistemes avançats de control sanitari i una indústria agroalimentària integrada, moderna i altament professionalitzada. Gràcies a aquest esforç col·lectiu, avui tenim un sistema ramader estructurat que és l'enveja d'Europa i del món. Un sistema que exporta a més de cent mercats internacionals, un sistema que genera ocupació, valor afegit i cohesió territorial. I és precisament aquest prestigi internacional el que explica la confiança amb què el món està observant la gestió d'aquesta crisi.

S'estan fent unes auditories exhaustives per demostrar davant la comunitat internacional que aquí es fan les coses bé: transparència i ciència, auditoria independent. Aquí algú l'ha qüestionat; evidentment que hi ha d'haver algú de la casa per a explicar els protocols.

Un altre element clau ha estat aquesta decisió d'activar aquesta auditoria independent amb experts de prestigi internacional. No per obligació, per convicció, perquè la transparència no afebleix, la transparència enforteix. Perquè totes les hipòtesis s'han d'avaluar amb evidències i no amb especulacions. I perquè el sector, la ciutadania i les institucions europees mereixen respostes basades en ciència i rigor.

I una altra cosa també voldria afegir: aquí hi està treballant tothom, aquí s'han demanat mans, com més, millor. Introduir algun missatge que s'ha escoltat jo crec que no és interessant. Quan hi ha una crisi hem de treballar tots units, i com més mans, millor. I la solidaritat ha aparegut en aquest país; sempre apareix, i creiem que d'això hauríem d'estar orgullosos.

Un exemple: s'estan mantenint reunions amb els caçadors. Primer escoltar-los per fer una diagnosi rigorosa per tal de veure com hem d'actuar i què els hi demanem. El conseller, ahir, en la roda de premsa, va explicar que cada setmana comunicaran les captures fetes i on s'estan fent. Avui, el president també s'hi ha referit. Coordinació, coordinació i coordinació amb tots els agents implicats per compartir tot el que s'està fent.

Sobretot comunicació; és evident que és el que ajuda en aquest treball. Ahir mateix, en el Consell Executiu es va acordar la contractació de trenta persones, divuit per fer captures i dotze experts en control cinegètic. Perquè protegir el sector és protegir el país.

El Govern també ha estat clar en un missatge fonamental que és important: no es deixarà ningú enrere. I en aquesta línia s'han activat línies de finançament i ajuts concrets, 50 milions de l'Institut Català de Finances per a emergències, ja disponibles; 10 milions d'euros en ajuts directes, ampliables a 10 més. Aquí algú ho ha qüestionat. Quan se diu «no es deixarà ningú enrere», si la crisi, malauradament, tingués una dimensió més gran, evidentment que aquest Govern estarà al costat.

I un treball intens amb el ministeri i la Unió Europea per preservar la regionalització, a què m'he referit abans, i mantenir oberts els mercats. Això és governar. Això és estar al costat del sector quan més ho necessita.

I vaig acabant. Avui podem afirmar amb responsabilitat que la situació està sota control, que s'ha actuat amb rigor i transparència, i amb humanitat, perquè estàvem parlant, com he comentat, de famílies, tant en l'àmbit de les granges com en l'àmbit dels treballadors. I, també, molt important, amb una comunicació exquisida per part del conseller en tot moment, matí i tarda. I no ho dic jo, ho han dit periodistes de prestigi reconegut.

I que el Govern ha estat i continuarà estant al costat del sector en aquesta carrera de fons, perquè aquí no hi ha només dades i protocols, aquí hi ha persones. Ho torno a repetir: estem parlant del model de vida de molta gent, de molts pobles. Com he comentat, les comarques, he escoltat..., del Segrià, la Noguera i Osona, sí, són les principals, potser, no?, però aquesta manera de viure o de guanyar-se la vida està estesa per tota Catalunya.

I quan hi ha persones que s'hi juguen el futur, la millor política és la que aporta solucions, serenor i esperança, i confiança, sobretot. Des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar reafirmem el nostre compromís absolut amb el sector agrari i ramader, amb el món rural, i amb tots aquells municipis que estructuren i vertebrun la seva vida al voltant del sector primari. Perquè defensar el sector primari és defensar el país. I en això, no ho dubtin, hi serem sempre.

Moltes gràcies.

El president

Un cop han intervingut els representants dels grups parlamentaris, pot tornar a intervenir el president de la Generalitat si així ho desitja... Ho desitja. Per tant, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat, senyor Salvador Illa i Roca.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, diputats que han intervingut en el debat... Deixin-me començar agraint les posicions i els oferiments de mà estesa que han fet alguns grups parlamentaris que han intervingut. Ho agraeixo sincerament i, si m'ho permeten, crec que és l'actitud que li convé al país en aquest moment.

Mirin, estem en alerta sanitària per pesta porcina africana. No hi ha cap vida humana en joc, no hi ha cap risc per a la salut humana, però, efectivament, estem en alerta sanitària per pesta porcina africana, que afecta un sector econòmic important.

No ho prenguin com una desconsideració, però no entraré en la resposta a crítiques polítiques que hi han hagut. Tinc memòria, me'n recordaré de totes. Quan acabi l'emergència, les contestaré fil per randa, una a una, però avui no, perquè crec que ni és lo que espera al país ni és lo que li convé al sector (*alguns aplaudiments*). Crec que el que convé avui és centrar-se en l'emergència, respondre a l'emergència.

I els asseguro que no és ni per falta de ganes, ni per falta d'arguments, ni per desconsideració, per descomptat, cap als de vostès que les han formulat, i que cadascú valori aquest posicionament, aquesta decisió meva, com ho cregui convenient, i els ciutadans en primer lloc.

Sí que faré alguns aclariments que em semblen rellevants per aclarir quina és la posició del Govern o per deixar clara quina és la posició del Govern amb relació a com estem afrontant aquest brot de pesta porcina africana. En primer lloc, el reglament sanitari de salut, que fa referència a la sanitat animal, és de la Comissió Europea, i és el més estricte del món –del món, del món. I això és una fortalesa i una sort pels ciutadans, que ens veiem protegits pel reglament més estricte del món. És el que ens dona credibilitat i és el que estem aplicant, fil per randa.

Estan determinats quins són els laboratoris de referència a Catalunya, a Espanya, a la Unió Europea. Estan fixats els protocols, els més estrictes –ho torno a repetir– del món. I ho puc dir amb aquesta contundència, perquè no és el meu Govern el que els ha fet, els han fet les institucions europees. Europa, aquesta Europa que alguns volen desmuntar; aquesta Europa és la que té el reglament més estricte en pesta porcina africana.

En segon lloc, sobre l'origen del brot. Hi han cinc línies de treball obertes –cinc. Dues d'elles obertes pel departament, pel Govern. Una d'elles, una auditoria interna i una seqüenciació de mostres ordenada en el marc de l'expedient informatiu que ha obert el Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació a l'Institut de Recerca Biomèdica, l'IRB; una altra oberta pel ministeri, preceptiva, d'acord amb aquests protocols que tenim a Europa; una altra oberta per les institucions europees, que han fet ja una visita de treball amb el personal més especialitzat que tenen al laboratori de referència que tenim a Catalunya, i una altra –també preceptiva d'acord amb el reglament– oberta conjuntament pels Mossos d'Esquadra i la Guàrdia Civil.

A data d'avui no hi ha *cap* informació que ens permeti concloure d'on ve el brot. Jo no frivolitzo; sí que puc afirmar que el brot que va aparèixer a Sardenya va venir d'un entrepà, de menjar servit a la primera classe d'un vol comercial –això no m'ho invento, això està demostrat– i tampoc frivolitzo si dic que hi han brots que han aparegut a altres països d'altres malalties que han sigut per errors en laboratoris de referència, que havien passat tots els controls.

Avui no puc afirmar..., jo no els hi puc donar a vostès compte d'on ve el brot. Crec que ho sabrem. A vegades no se sap d'on venen els brots; hi han hagut brots que anys després encara no han pogut determinar, els científics, d'on provenen.

Sabem que és un tipus nou, el 29 dels vint-i-vuit que fins ara estaven documentats i s'ha decidit, per recomanació dels experts, seqüenciar totes les mostres amb què s'ha treballat en els sis centres o empreses que han treballat amb brots de pesta porcina africana. Una part de la seqüenciació s'ha fet a l'Institut de Recerca Biomèdica a diligència i per decisió del Govern de Catalunya, i una altra part s'envia al laboratori de referència, que és qui acabarà donant l'última resposta, que depèn del Ministeri d'Agricultura. I veurem quins resultats dona això.

I quan sapiguem els resultats, no tinguin vostès cap dubte que seran comunicats a la cambra i a la ciutadania, tan aviat com els tinguem. Podem tardar? Sí. Què és important aquí? El rigor; l'última paraula la tenen els científics. Així és que aquest és el camí que seguirem.

Vostès m'han parlat d'autoauditoria. És una decisió que vaig prendre jo en primera persona, perquè no tinc cap element –cap ni un– que em permeti dubtar de l'IRTA-Cresa –cap ni un– i la meua obligació com a president de Catalunya és fer confiança en les institucions catalanes. I si alguna cosa ha fallat, la meua responsabilitat és corregir-la i comunicar-la i és el que faré –no en tingui cap dubte–, però a data d'avui tota la informació que tinc –que tinc jo i que té el conseller i que té la consellera..., i que té la consellera de Recerca– és que el que s'ha fet a l'IRTA s'ha fet bé. A data d'avui. Si demà tinc informació diferent, vostès la coneixeran i la coneixerà la ciutadania; a data d'avui no hi ha res que em permeti afirmar el contrari.

Hi han estat investigadors europeus, tècnics experts europeus, hi han estat tècnics del Ministeri d'Agricultura, hi han estat tècnics independents d'aquest grup d'auditoria –quatre persones externes i dues de l'IRTA. A qui volen que preguntin com eren els protocols? A qui volen que..., a qui els he d'ensenyar com eren les instal·lacions? Naturalment, els que són responsables d'ells, i a més a més –vostès crec que ho saben–, en l'àmbit científic «prima» sempre la veritat –tant de bo en política passés el mateix– i són els primers que volen saber què ha passat, per si cal corregir coses, corregir-les.

Avui tinc plena confiança en els responsables de l'IRTA-Cresa i avui no tinc cap informació que em permeti dubtar d'ells, i també els hi dic, són els primers interessats a participar en esclarir què ha passat, però avui no hi ha res que permeti afirmar el contrari. I demano, en això, rigor. Vostès veuran el que fan. El Govern no es mourà d'una actitud de rigor estricte en aquesta qüestió; no es mourà d'una actitud de rigor i ni esmerçarem cap esforç per poder saber d'on ve l'origen, entre altres raons, perquè ens permetrà calibrar la resposta que hi hem de donar.

Diligència. Doncs, miri, sempre es poden fer les coses millor. Jo crec que en aquest cas no podíem anar més ràpid. Alguns diuen: «Ja estaven advertits que podia haver-hi brots de pesta porcina africana.» Sí, com que a Europa hi ha dotze països que en tenen. Per això al desembre de l'any passat vam fer un simulacre a Girona, que cap de vostès ha mencionat. Per això jo he reconegut que el Govern anterior ja havia començat a fer coses. Per això he reconegut que quan va aparèixer el brot de 2018, ja des del 2012, hi havia mesures; el 2018 s'enforteixen, i no tinc cap inconvenient en reconèixer-ho, perquè van fer el que havien de fer en aquell moment. No escandalitzar, no cridar, no; actuar. I quan vam tenir aquest informe que vostès han mencionat de fa un any i mig, efectivament, es van reforçar els protocols, sí senyor, i es va fer un simulacre a Girona el mes de desembre, concretament preveient que pogués entrar un brot de pesta porcina africana per l'AP-7 i es van revisar els protocols i es va veure que tot funcionava correctament.

I han funcionat, els protocols. És gràcies al sistema reforçat de detecció i de vigilància passiva que s'han pogut trobar els dos casos primers i és gràcies a això que s'han pogut fixar les zones de contenció de sis quilòmetres i de vint quilòmetres. El 28, quan tenim la confirmació oficial –no es pot actuar sense una confirmació oficial, s'ha d'anar amb una mica de rigor–, ja teníem preparats tots els dispositius per tancar la zona de sis quilòmetres i la zona de vint quilòmetres. I el 5 de desembre, quan

el laboratori de referència europeu, seqüenciant –en una setmana, seqüenciant– els dos casos originals, ens diu que no es pot descartar cap hipòtesi, obrim el mateix dia un expedient informatiu i activem la seqüenciació de mostres a l'IRB i activem una auditoria interna per dir «escolta'm, mirem nosaltres, abans que ens vinguin a inspeccionar, si alguna cosa l'estem fent malament i recollim informació..., participació de quatre experts independents». Crec que s'ha actuat amb diligència.

Cinquè. Hem activat tots els recursos disponibles i ho seguirem fent –tots–; tots són tots. Jo no necessito cap foto a aquestes alçades de la meua vida –cap ni una. L'UME té una unitat que serveix per descontaminar i que serveix per extreure els animals morts, tarden una hora a extreure un animal mort, per fer-ho amb garanties de bioseguretat. Fan falta moltes mans i mans expertes; l'UME que vingui.

La Comunitat de Madrid, amb la que tinc una relació amb la seva líder, amb la seva presidenta perfectament descriptible, ens envia una unitat canina; benvinguda sigui i gràcies per enviar-la. La Vall d'Aran ens envia..., i gràcies per enviar. Andorra ens envia..., gràcies per enviar-la. Tot el que puguem i que faci falta. Perquè aquí no estem fent un enfocament ideològic, d'aquesta crisi; estem fent un enfocament pragmàtic –pragmàtic– i, per tant, activo tots els recursos. I no necessito cap foto de ningú –cap, els hi asseguro–; me'n sobren, d'aquestes.

Tercer. Porcs senglars: reduïrem la població de porcs senglars. S'estava reduint des del 2018 –ho he dit, s'estava reduint des del 2018–; ho diuen els experts, per la sequera i perquè s'havien activat mecanismes. I ara hem accelerat la reducció. Per què? Perquè hi ha massa població de porcs senglars.

Vostès diuen: «Per què diu que n'hi ha massa?, per què es precipita?» «No.» Perquè estem amb 6,29 animals per quilòmetre quadrat i hem arribat a estar a vuit. Que fàcil que em seria preguntar què feien els que governaven en aquell moment. No ho faig, no entro en això. Baixarem a quatre que és el que ens diuen els experts que és una població raonable que pot assumir el país i que ens pot permetre a un sector que volem que es mantingui –que és al sector porcí– seguir treballant amb garanties. I per fer això hem de capturar animals i els capturarem –sense fer fotos ni frivolitats–, els capturarem per tots els mitjans possibles i reforçarem el que haguem de reforçar. I ho farem a tot el país –com em deia la diputada d'Esquerra Republicana i algun altre diputat–; a tot el país, prioritàriament a aquesta zona de vint quilòmetres.

És veritat que va haver-hi uns dies que no sabíem molt bé –algú m'ha demanat que ho aclarís–..., els experts ens han dit a la zona de sis quilòmetres de moment, fins que no hem tingut més informació, no toquin perquè podem generar un efecte estampida. I fins que no hem tingut perfectament perimetrada la zona no hem pogut activar la captura d'animals des de ja fa uns dies al conjunt de la zona de vint quilòmetres. Però de tot el país, també.

I jo els hi dic, d'aquí a un any haurem intentat reduir –jo crec que ho farem– a la meitat, la població de porcs senglars. I no m'agrada la caça, no soc caçador, tinc respecte per als que els agrada la caça. Ni tinc cap..., en fi..., no tinc res contra els porcs senglars. (*Rialles.*) Però n'hi ha masses –n'hi ha masses– i també conills i també cabirols. I a mi em toca dir-ho –i a mi em toca dir-ho, i a mi em toca dir-ho, i a mi em toca dir-ho– i hem de fer-ho progressivament; i ara començarem pels porcs senglars. I no perquè el sector em pressioni ni em digui res, simplement perquè és un vector de transmissió d'una malaltia que té un període molt llarg, de dotze mesos, fins que no la puguem donar per erradicada.

La regionalització, plena implicació del Govern de Catalunya, però màxima col·laboració amb el Govern d'Espanya i amb les institucions europees. Jo m'he entrevistat amb el ministre d'Agricultura de Mèxic –llavors parlaré de Mèxic–, no per entrar en el *rifirrafe* polític, que no m'interessa avui; per explicar-los per què vaig prendre una decisió que vostès crec que volen saber per què la vaig prendre. Em vaig veure amb la ministra d'Educació i saben què em van començar dient? Vaig anar-hi amb l'ambaixador d'Espanya i amb la consellera d'Agricultura de l'am-

baixada d'Espanya. Em va començar dient: «Ens creiem el que diuen les autoritats catalanes i el que diuen les autoritats espanyoles, ens ho creiem. Tenen vostès tota la credibilitat.» Això no té preu. I no és perquè hi anés jo; és per tota una feina acumulada del conjunt del país i del sector. «Ens ho creiem.»

I llavors em va dir que no acceptaven la regionalització, per raons de política interna i ho hauré de respectar. També em va dir: «A la que tinguem evidència que puguem aixecar la pesta porcina africana, l'aixecarem, perquè ens creiem el seu país. És un mercat rellevant, però per nosaltres no és dels més rellevants, ni molt menys.» Tenen un comerç molt important amb els Estats Units, on estem treballant perquè puguem fer i..., tenen la seva política, s'ha d'entendre. I vam parlar dels contenidors en trànsit i vam acordar un grup tècnic de treball, com es va dir en nota de premsa que vam fer posteriorment.

Amb la regionalització, els objectius ara són Japó i Filipines, bàsicament, que són el segon i el tercer mercat que tenim. I no serà fàcil, però suposo que coincidiran amb mi que que el setanta-cinc per cent del mercat d'exportació extracomunitari hagi acceptat la regionalització no és una mala notícia, no?, i més aviat és una prova de credibilitat cap a com hem reaccionat, i portem divuit o dinou dies des de que oficialment es va declarar el brot el 28 de novembre. Doncs és el camí que hem de seguir. I clar que sí, treballant. I estem en contacte amb el ministre d'Agricultura d'Espanya, amb el ministre d'Exteriors d'Espanya perquè despleguin tota la seva capacitat, sobretot en aquests dos mercats que els hi he dit: Japó i Filipines.

Que ahir Xina, amb tots els canvis que hi han a nivell geopolític, ens posi uns aranzels del 9,8 per cent, molt per sota dels que posa a altres països, és o no és una bona notícia? Ens obren o no ens obren la porta perquè puguem dir: «Escoltin-me, acceptin la regionalització, no en província de Barcelona, sinó en els vint quilòmetres.» Doncs és el que estem treballant.

I també els missatges que enviem des d'aquest Parlament poden ajudar més o menys a que això passi. I també ho vull dir, perquè tots siguem capaços, siguem conscients de què hem de fer honor a les nostres responsabilitats. I no estic demanant que alterin cap dels seus posicionaments, no tinc cap cap inconvenient amb els seus posicionaments polítics; també dic simplement que com a país enviem un missatge. És una democràcia i tenen vostès dret a dir el que vulguin, però també està la gent atenta a com gestionem les coses col·lectivament.

La diputada d'Esquerra Republicana ha fet referència encertadament a la cabana dels vint quilòmetres. L'estem gestionant amb el sector. També vull ser molt clar, hem demanat al sector, que és un sector professional i amb el que tenim bona interlocució –sé que tots vostès hi han parlat i fan bé en parlar-hi–, també he dit al sector que també han de fer ells la seva part d'esforç per gestionar la cabana. Són animals que no estan malalts, són animals aptes per al consum. Hi ha qüestions reputacionals que poden afectar la comercialització, però són animals sans. Alguns de vostès han fet una apel·lació a que és saludable, sa i bo i no hi ha cap risc de consumir carn de porcí. Jo ho torno a dir també des d'aquesta tribuna: no hi ha cap risc. Tampoc d'aquests animals que estan aquí. No ens fem mal a nosaltres mateixos. Estan dient coses que no són certes. Estan perfectament testats. Per tant, es poden portar a l'escorxador corresponent i es poden comercialitzar dins d'Espanya i dels mercats que ho acceptin.

Hi estem treballant amb el sector i també ells han de fer un esforç de solidaritat interna dins del sector. I crec que de moment les converses van anant bé. Ara, hi han hagut les dificultats que hi han en aquests casos, que vostè sap perfectament, perquè veig que està documentada, com molts dels que han intervingut, de què està passant.

Pel que fa referència al futur del sector, oberts a qualsevol cosa. Ara, jo també ho vull dir, és un bon sector. És que sempre estem dient que hem d'exportar i que hem de vendre a fora i quan tenim un sector que ven a fora, ara resulta que és una debilitat. Això no, tot el contrari. Hi han empreses grans, sí, i mitjanes i petites, però què volen,

un país només amb empreses petites? No és el meu model. Jo defenso que les empreses petites i les ajudarem, més que a les grans, però també vull un país amb empreses grans, que siguin líders a Espanya i a Europa i que venguin. És que això ens dona força com a país, en el sector porcí i en el sector agroalimentari, en el sector de l'automoció, a tots els sectors possibles.

Per tant, el sector ho està fent bé, és un sector professional. Saben què hi ha en joc. Estem en diàleg amb ells. I si hem de fer reflexions sobre el futur del sector, obert a qualsevol consideració que ens puguin fer arribar, però és un bon sector, és un sector potent, és un sector que aporta prosperitat a Catalunya.

Sobre compartir, hi ha coses a dir? Per descomptat, hi soc sensible –hi soc sensible. Miro la diputada dels Comuns, que ha fet especial èmfasi –també el diputat de la CUP– en aquest sentit. Hi soc sensible. I haurà de fer un recorregut. I he trobat també, perquè hi he parlat, a l'Estat espanyol, he trobat també gent sensible des de fa temps a aquestes qüestions i amb ganes d'assentar un model que sigui sostenible, des de tots els punts de vista, també des del punt de vista social.

Acabo amb algunes consideracions respecte al lideratge. Jo vaig decidir anar a Mèxic i crec que no em vaig equivocar anant-hi. Vostès poden tenir l'opinió que han expressat i la respecto. Per què? Primer, perquè això no afecta cap vida humana. És veritat que és un brot que afecta un sector important, però no hi ha hagut mai cap vida humana en joc, mai. I segon, per la idea que tinc de país i per la concepció que tinc de lideratge.

Diputat Jové –i m'ho prenc sempre molt seriosament, el que diu ell i el que diuen tots vostès, però el que diu ell en matèria de lideratge, i hi reflexiono, encara que no s'ho pensin, hi reflexiono, després de les seves intervencions–, jo tinc una idea d'un país gran, i un país gran és un país que té institucions fortes i que té un govern que, si té programat un viatge que dona suport a un sector, que és el sector cultural, i que és convidat, que té la capital del país convidada a la fira més important d'Amèrica en llibres..., hi va, i té capacitat i recursos humans i polítics per gestionar. I sap també tenir informat el president que està fent aquesta tasca, i vaig estar en tot moment informat. I les decisions rellevants em van ser consultades, i vaig coparticipar en prendre-les, fent confiança, naturalment, al conseller Ordeig, al conseller Dalmau, a la consellera Parlon, a la consellera Romero, que al principi també va entrar en el disseny, i a la consellera Montserrat, que va participar-hi. És la meua idea de país. O és que aquí a cada moment hem de...? O és que el país només és el president? El Govern només és el president?

És la meua idea també de lideratge inclusiu. Els consellers no són caps de secció. Un conseller del Govern de Catalunya és un responsable polític, amb molta responsabilitat, que té l'honor immens de dirigir un departament del Govern de Catalunya. Que jo soc defensor de l'autogovern, però el Govern de Catalunya no és qualsevol cosa: és un govern d'un país de 8 milions d'habitants. I els consellers tenen molta responsabilitat política, i jo els he nomenat amb plena consciència, i ells són plenament conscients de la responsabilitat que tenen. I el conseller d'Agricultura no està per dir-me: «Ha passat això. I què faig?» Està per prendre decisions i consultar-les amb el president, com correspon, i ho ha fet. I té tot el meu suport, també ho deixo claríssim. Tot el meu suport. *(Alguns aplaudiments.)*

M'estimo més un conseller que digui cada dia, en les vuit o nou rodes de premsa que ha fet, com estan les coses en funció d'informació que anem tenint i que llavors hagi de matisar alguna qüestió que no un conseller que no surti a donar informació. Jo estic per la –ho he dit– transparència. I he dit també: podem tenir canvis en la direcció del brot; podem tenir informacions noves, per descomptat que sí. Les coneixeran. Avui he donat la informació que tenim i de la que disposem.

Per tant, vaig mantenir el viatge per la idea que tinc de país, per la manera que tinc d'entendre la conducció del Govern de Catalunya. Què hagués passat si jo hagués suspès el viatge? Com ho haguessin llegit el sector i el món? Hagués ajudat a

reforçar la confiança? No pensen que potser hagués magnificat la qüestió? Clar que vaig estar pendent de què passava, clar que vaig estar pendent de si havia d'anticipar la meua tornada. Però no convenia, havent-se fet tot el que s'havia de fer –alguns de vostès ho han reconegut–, enviar el missatge de que estem actuant com s'ha d'actuar? Hi ha un conseller i un govern que estan actuant. Podem mantenir la nostra presència a Guadalajara i donar resposta a això.

Podria, avui, haver hagut de reconèixer davant de vostès que vaig prendre una decisió equivocada. Si hagués sigut el cas, ho hagués fet. Crec que els fets avalen que no és així. Crec que dinou dies després podem dir: a data d'avui –no sé demà; vull ser prudent: a data d'avui–, no hi ha hagut cap cas, dels vint-i-sis que hi han, fora del perímetre, i, a data d'avui, hem anat seguint els passos que havíem de seguir. No sé demà ni sé demà passat. Ho dic perquè alguns estan més pendents de què dic avui per dir-me d'aquí... No ho sé, perquè això és una evolució viva d'un brot. Avui les coses estan així. I crec que el Govern ha actuat correctament.

Vull dir-los també que crec també que en altres situacions el meu Govern ha actuat bé. I també s'ha mencionat –no venia al cas avui, però, en fi, s'ha mencionat, i ja que s'ha mencionat ho vull...– el brot de dermatosi nuclear contagiosa. Doncs mirin, si tot va bé... Aquest brot es va originar el 3 d'octubre –el 3 d'octubre–, no fa ni tres mesos, el 3 d'octubre. Si tot va bé –si tot va bé–, el dia 26 de desembre farà quaranta-cinc dies que no hi haurà casos del brot que es va originar al focus de Cassà de la Selva, i podrem aixecar les restriccions de mobilitat. I si tot va bé, el 8 de gener farà quaranta-cinc dies que el focus de Castelló d'Empúries no tindrà cap brot nou, i podrem aixecar la restricció. En poc més de tres mesos, en el cas de Castelló d'Empúries; en menys de tres mesos, en el cas del brot de Cassà de la Selva. No està malament, no? I no ho dic amb cap eufòria. No està malament, no? Creuen vostès que no s'ha gestionat bé, això?

I demà, o demà passat, es publiquen en el DOGC les indemnitzacions a les disset granges afectades, que van tenir una actitud responsable, buidant segons els protocols. Demà. Per tant, ens n'anirem..., acabarem l'any amb les indemnitzacions pagades. Amb quins barems? Els acordats amb el sector i pactats amb el ministeri. I si tot va bé, i tot fa pensar que va bé, perquè portem molts dies sense cap brot, doncs el 26 de desembre, focus de Cassà de la Selva; 8 de gener, focus de Castelló d'Empúries. Crec que en aquesta qüestió..., tot és millorable a la vida, però crec que malament del tot no s'ha fet –crec que malament del tot no s'ha fet.

Li he demanat al conseller –i ho anuncio en nom propi i també havent-ho parlat amb ell– que comparegui regularment davant de la comissió pertinent del Parlament de Catalunya. Però això no acabarà demà ni el mes que ve: durarà temps, mínim un any, si ho fem ben fet. Que comparegui regularment en el que acordin tots vostès amb ell –quinzenalment, mensualment– per donar compte regularment de com evoluciona la cosa. Ell, i si convé que comparegui algun altre conseller, doncs naturalment també. Però ell és el que porta la direcció, amb tota la meua confiança, ho torno a repetir, d'aquesta crisi, perquè vostès tinguin informació regular. Això sense perjudici de que hi hagi les converses que hagin d'haver-hi amb tots vostès com a grups, col·lectivament o individualment, i puguin fer les seves aportacions. D'algunes de les que han fet n'hem pres bona nota i mirarem de recollir-les.

Moltíssimes gràcies.

El president

Tot seguit, els grups parlamentaris poden exercir el seu dret a rèplica. I en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales i de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Bé; gràcies, president. President Illa, vostè reconeix que estem en alerta sanitària. Compareix dinou dies després que s'hagués generat aquesta emergència, i la

veritat és que el mínim que esperàvem és que contestés les preguntes que li hem fet, amb tot el respecte, perquè, si diu que té respostes per a tot, on les ha de donar si no és aquí, en seu parlamentària? Aquestes preguntes que hem formulat són preguntes d'interès per a la ciutadania i per al sector, un sector que ho està passant realment malament, que necessita l'acompanyament i que necessita el lideratge, i crec que menystenir les preguntes del principal grup a l'oposició és una tendència massa habitual del seu Govern que hauria de rectificar, amb tot el respecte.

Vostè diu que no podia actuar sense una confirmació oficial del primer cas, però està clar que sí que hauria pogut prioritzar Catalunya i quedar-s'hi. Perquè és una mica contradictori que defense els seus consellers i que diga que no són caps de servei. La consellera de Cultura era a Mèxic. I pregunto: no deu ser una cap de servei, no? I, per tant, podia ella exercir el lideratge del Govern des de Mèxic i vostè retornar aquí a cobrir l'emergència. (*Alguns aplaudiments.*) Nosaltres li hem formulat diverses preguntes clares. Ha explicat els seus motius pels quals no ha anat a Mèxic. Ha dit que quan tot això acabe ens explicarà no sé quines coses. Nosaltres també en prenem nota per fiscalitzar-lo en aquell moment.

Vostè ha parlat de l'origen del virus. Diu que és d'un nou tipus, de virulència moderada. Jo em pregunto si això vol dir que la mortalitat és menor, si això vol dir que el període d'incubació és major. Això seria important saber-ho, perquè, de ser així, potser no podem garantir que el virus estiga també fora del radi, i convindria explicar-ho bé, ser transparents, sobretot pel sector, com l'hi deia, que està patint i que necessita respostes i transparència del Govern. I crec que avui el sector també esperava escoltar-lo bé en aquesta compareixença i escoltar-li les respostes que li han fet els diversos grups, i no aquesta resposta que ha donat, dient-nos: «M'emplaço a quan tot això s'acabe. Tinc les respostes, però no les donaré.»

Dels cent quatre països, tres dels sis principals continuen tancats i la Xina no accepta els vint quilòmetres i manté el criteri provincial. Aquests sis països representen més del setanta per cent de les exportacions totals i, per tant, crec que el triomfalisme d'avui hauria de ser bastant més moderat, amb aquestes dades que hi ha i amb les xifres econòmiques que nosaltres li hem explicat també fa una estona. Perquè ha dit: «Això no afecta les vides humanes, i per això vaig decidir de fer el viatge i de quedar-m'hi.» Però, mentre vostè era a Mèxic, quatre-cents treballadors van ser acomiadats. I, per tant, afecta directament la ciutadania i el sector. Per això li exigíem aquestes respostes.

A més a més, vostè ha anunciat que a partir d'ara donaran les dades de les captures de senglars. Ho celebrem. És una petició que li vam fer al conseller en compareixença, la mateixa diputada Abella. I, per tant, voldrem conèixer bé aquestes dades que donaran de les captures de senglars. I també crec que és important que expliquen bé què faran durant aquests dotze mesos. Vostè parla d'un període aproximat d'un any perquè tot això es pugui resoldre. Necessitaríem saber quina cronologia preveu el Govern, quines accions vol fer, més enllà d'aquestes compareixences que ha anunciat, quina resposta donarà a les mesures que des del primer moment des de Junts vam proposar-los.

El diumenge primer, en què havia saltat aquesta emergència, nosaltres vam ser propositius amb el Govern per saber també si les canalitzaran, si les faran servir i de quina manera acompanyarem el sector. Perquè els ho deia abans: des de Junts, com a principal partit de l'oposició, nosaltres tenim l'obligació de fiscalitzar el Govern fins al darrer moment, i és el que farem. Però també, conscients de representar aquesta alternativa al país, volem ser propositius. És el que hem fet i és el que continuarem fent. I, per tant, president, avui esperàvem respostes a totes les nostres preguntes i no només a aquelles que li convenen.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, president. Dos segons per al diputat Cornellà, que, com que ha dit lo de «Ponent, terra de porcs i de residus», dir-li que, com a diputada de les Terres de Lleida, Lleida és una terra d'oportunitats, Lleida és una terra que converteix residus en recursos i que volem treballar d'una manera consensuada amb el territori perquè es reguli d'una manera i no s'acumulin determinades entitats. Però no som una terra de porcs i de residus. *(Alguns aplaudiments.)*

Bé, president, abans no he tingut massa temps, però he dit que consideràvem que havia fallat la lleialtat institucional amb el Govern de l'Estat espanyol amb la publicació de l'informe del *ministerio* del dia 5, que el conseller em va reconèixer en la compareixença a la CARPA que se n'havia assabentat unes hores abans. I aquí és on creiem que hi havia una deslleialtat, perquè es podia haver gestionat d'una altra manera, sobretot per evitar els discursos i les especulacions que hem anat sentint i que es van sentint. Perquè, sí, transparència, sí, tota, però quan hi hagi informació confirmada, i avui encara no la tenim. Per tant, mantenir la confiança en les nostres institucions, en el nostre Govern i també en les nostres institucions de recerca.

Pel que fa al sector, quan diem que recolzem i donem suport al sector primari, i avui ho fem aquí, davant de la crisi de la pesta porcina africana, però ho hem fet pràcticament a cada sessió plenària, manifestem..., el que li vull demanar, president, és que aquest divendres té l'oportunitat de manifestar aquest lideratge i aquest suport al sector primari, aquest lideratge del Govern de Catalunya, a la concentració que està prevista..., que s'hi espera la participació de més de deu mil agricultors i ramaders contra la retallada de la PAC. I en aquest cas, aquí en seu parlamentària s'ha aprovat una moció on se demana una PAC singular per a Catalunya, i esperem que Catalunya no esperi a que l'Estat espanyol digui alguna cosa, sinó que Catalunya, vostè, president, lideri, parli i posicioni's en nom de Catalunya per demanar aquesta PAC adaptada al nostre país. *(Alguns aplaudiments.)*

Som conscients que venen unes dates complicades, sobretot ara, conseller Ordeig, venen les dates de Nadal. No podem abaixar la guàrdia. Li demanem que tots els operatius que estan funcionant es mantinguin, que es compensi de la manera que sigui. Veig que també hi ha la secretària Massot. També reconèixer la feina i la dedicació que està fent, però en aquests dies..., que tothom mereix descans, però mirar de que no s'abaixi la guàrdia perquè no es propagui el virus; posin els recursos necessaris. I insistir també en que els set-cents agents rurals puguin estar per coordinar totes les accions que s'hagin de fer en aquest control cinegètic.

I acabo –acabo–, president. Veig que li ha molestat la intervenció del meu president sobre el concepte de «lideratge». Nosaltres tenim un altre concepte de «lideratge de país». Però no pateixi perquè, tal com li ha dit el meu president del grup parlamentari i jo mateixa, «mà estesa per afrontar aquesta crisi» i que el sector tiri endavant.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez, des de l'escó.

Alejandro Fernández Álvarez

Ara. Gràcies, president. És només una qüestió metodològica i, per tant, com que és molt breu, la faig des de l'escó. Miri, cada vegada, senyor Salvador Illa, que algú li pregunta alguna cosa mínimament delicada –no cal que sigui massa greu– vostè contesta amb tota solemnitat que té la resposta, però que la donarà més endavant. Des-

prés afegeix que ho fa des del màxim respecte als portaveus –avui ha afegit els porcs senglars al club dels respectats. El problema és que van passant les setmanes i les respostes, en fi, comencen a acumular-se. I vostè que diu que defensa el rigor i el rigor i el rigor, si us plau, quan li fem alguna pregunta, si vol ser rigorós, contesti el mateix dia i deixi's de *secretitos*.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Gràcies, president. Señoría, yo le reconozco..., y aún recuerdo cuando antes me recomendaba leer capítulos del papa Francisco, ya difunto..., yo creo que se saltó el capítulo de la humildad y de la soberbia del papa Francisco (*alguns aplaudiments*) porque usted sale aquí con unos aires, señor Illa, que cuando menos dan para reflexionar.

Mire, usted ha dicho algo como presidente de la Generalitat, que creo que es un gravísimo error. Ha salido aquí y: «Ei, a mi no m'agrada la caça», muy solemne usted. Pues mire, yo le digo: «A mi sí que m'agrada la caça.» A VOX le gusta la caza y VOX va a defender la caza frente a los animalistas de salón como todos ustedes (*remor de veus*), porque sí, la caza, entre otras cosas, evita la sobrepoblación de animales como el jabalí; la caza genera gran actividad económica, especialmente en el mundo rural, en forma de licencias, en forma de generar mayor actividad económica en la hostelería, en las carnicerías, también, y –sí– la caza protege a los agricultores, también, de los animales que pueden destrozar sus cultivos y la caza es tradición. Eso que a ustedes tanto les molesta, ¿verdad? Pues sí, nosotros vamos a defender al sector de la caza como un sector útil, con valor rural y con valor cultural. (*Alguns aplaudiments.*)

Ah, usted ha salido a hablar también de que han movilizado todos los recursos disponibles. Oiga, mire, insisto y se lo vuelvo a preguntar: ¿Nos toma por tontos, a los catalanes? ¿De verdad que destinar todos los recursos disponibles es, por ejemplo, seguir congelando los 8 millones de euros que suelta a UGT?, ¿movilizar todos los recursos disponibles es seguir regando a Comisiones Obreras con 4 millones anuales?, o ¿seguir movilizando todos los recursos disponibles es seguir regando con 300 millones de euros a TV3 y Catalunya Ràdio? Eso es una auténtica tomadura de pelo y un despilfarro político.

Mientras, usted destina, insisto, 10 millones de euros directos exclusivamente a los sectores afectados. Movilice más recursos económicos. Deje de lanzar el dinero de los catalanes después de atracarles a impuestos, a mamarrachadas ideológicas y dé, de verdad, la ayuda que necesita el sector porcino.

Y finalizo. Que usted salga hablando de rigor político, insisto, es una tomadura de pelo, porque rigor y mentira, que es lo que usted representa (*remor de veus*), es claramente una... Sí. ¡Hala! Ara els debats són... (*Forta remor de veus.*) Li agrairia que demanés, si us plau...

El president

Ja sap, senyor Garriga, ja sap quin és el plantejament d'aquesta Mesa (*persisteix la remor de veus*) de demanar...

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Tranquilo, señor Cid, tranquilo.

El president

...a tothom que tingui respecte, que tingui respecte amb tothom. Pot continuar, senyor Garriga.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Tranquilo, señor Cid. Tranquilo, señor Cid, tranquilo.

El president

Pot continuar.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

En cualquier caso, señor Illa, como le he dicho, rigor y mentira, que es lo que usted representa, es la mayor condena para los catalanes.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Dèiem abans que la pesta porcina afecta especialment un model amb unes característiques molt concretes i determinades. I no és tant que nosaltres estiguem en contra de les empreses grans, però no en parlem, d'empreses grans. Del que estem parlant és d'oligopolis, formats per tres empreses que concentren el seixanta per cent dels sacrificis del país, amb una producció conjunta de 14 milions i supeditant els interessos de tot el sector als seus interessos empresarials, que no necessàriament han de ser coincidents amb els interessos del país. D'això és del que estem parlant.

Estem parlant tant de concentració geogràfica, perquè el quaranta per cent dels animals es produeixen, com dèiem abans, només en tres comarques que han de suportar tots els costos ecològics i socials d'una cadena orientada al mercat global i, en canvi, no reben el mateix índex de l'impacte econòmic.

I parlem també de concentració d'escorxadors, el que ha provocat la progressiva desaparició d'infraestructures agroalimentàries clau als escorxadors locals, que ja no representen més del dos per cent del total dels sacrificis porcíns a Catalunya, cosa que deixa a les carnisseries sense accés al producte local, als ramaders sense alternativa de comercialització i entrega al mercat en safata als grans operadors. És d'això del que parlem. I aquestes externalitats convindrà vostè en què no són precisament positives ni per al país ni per al sector.

Per això, nosaltres plantejem que la superació de la crisi és una oportunitat per impulsar models més sostenibles, reforçar el relleu rural i la producció local i familiar; també per la diversificació econòmica en zones saturades, compatibilitzant el porcí amb altres activitats agroecològiques o forestals, algunes d'elles amb més valor afegit, i, naturalment, per dignificar les condicions laborals, perquè cal superar la dependència de subcontractes a empreses de treball temporal i mà d'obra precària amb requisits més estrictes de contractació, de formació i d'estabilitat. No cal acomiadar. Hi ha mecanismes prou garantistes, com els ERTOS als que jo feia referència anteriorment, per garantir aquest futur del sector.

Com cal també impulsar el producte de proximitat i de qualitat, potenciant races autòctones, circuits curts, carn diferenciada per aportar valor i disminuir vulnerabilitat davant de les crisis sanitàries globals, i per això els ajuts poden ser una oportunitat o poden ser un nou risc si estan mal dissenyades, perquè poden acabar provocant la concentració del sector que alguns estem entossudits a no afavorir. Alguns exemples de possibles mesures, com sempre, amb afany constructiu i pensant amb el que necessita el país: trams progressius en els ajuts amb més intensitat per a petites i mitjanes explotacions familiars, amb topalls per beneficiari, per garantir que el gruix del suport públic arribi a les explotacions amb majors dificultats; ajuts directes que actuïn sobre dos elements –compensació de costos fixos de l'explotació i suport directe d'ingressos per al ramader autònom amb una garantia d'ingressos mínims durant l'aturada. Podria ser positiu l'ús de la prestació de cessament d'activitat per

als treballadors autònoms, incorporant com a supòsit de força major la caiguda de la facturació com a conseqüència de la pesta porcina, amb l'objectiu de salvar les instal·lacions i garantir la continuïtat de la vida i del projecte que hi ha al darrere.

La clau de volta: no acceptar ajuts públics a integradores i grans empreses sense garanties que les petites i mitjanes explotacions tornaran a entrar al circuit productiu un cop superada la crisi, cosa que implica obligació de mantenir contractes amb aquestes explotacions, garantir reompliment i continuïtat productiva, càrrega mínima, plans de represa, calendari de reactivació, un cop passada l'emergència; transparència en criteris d'assignació..., que no responguin únicament i exclusivament a la lògica del màxim benefici empresarial, sinó també al manteniment de la xarxa territorial. Per cada euro d'ajut a una gran empresa, una xifra equivalent per a millores a petites i mitjanes explotacions.

I, naturalment, aplicar criteris de caràcter territorial i social, perquè les ajudes, dèiem abans, han de protegir persones i territori, i no només animals i volum de producció. Això implica tenir com a prioritat explotacions que sostenen l'ocupació local, relleu generacional, sostenibilitat territorial, ambiental, qualitat de l'ocupació i promoció de la ramaderia extensiva.

I, per cert, Catalunya segueix sense regulació d'una activitat com la caça, que encara està regulada per una normativa franquista, malgrat una resolució aprovada per la CARPA a proposta del Grup de Comuns en què plantejàvem regular el control de la fauna cinegètica, precisament sobre la base d'una proposta d'Unió de Pagesos, que ens semblava *molt* assenyada. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

I acabo, president. Com dèiem abans, els ajuts ens han de servir per protegir el model de futur i no per persistir en els errors actuals, perquè alguns n'hi ha, i estem determinats a posar-hi remei.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Bé, suposo que alguns diputats o diputades d'alguns grups no m'han entès. En cap cas la CUP defensem el model de «Ponent, porcs i residus», com tampoc defensem el model de «Catalunya, porcs i turistes», però la realitat se'ns menja cada dia, els hi agradi als senyors i les senyores diputades o no els hi agradi. Aquest país ha tendit a fer monocultius econòmics, sigui del porc, del sector porcí, com estem parlant avui, o sigui del sector turístic, i ha convertit el nostre país en la realitat que és i que, evidentment, és la realitat que nosaltres lluitem per transformar.

Perquè no pot ser que a Ponent, que actualment ja té deu porcs per habitant...; per tant, podríem dir que a Ponent, porcs –ho podem dir, oi?–, i a l'igual que ara veiem com volen fer una concentració de macrocentrals de biogàs per a residus. Esperem que no sigui així, però la tendència és la que és i és la que, de fet, denuncien molts alcaldes i alcaldesses d'aquelles terres, que denuncien aquestes macrocentrals de biogàs que es poden posar sobre residus; entre els que hi han i les que es volen fer, més de trenta.

I evidentment, aquest no és el model que nosaltres volem per a Ponent, ni el defensarem aquí ni el defensarem a Ponent, a l'igual que tampoc no defensarem aquesta Catalunya de monocultiu del porc i del turista, ni una Catalunya on es maten tres porcs per habitant, a zones com a Ponent, com hem dit, tenim deu porcs per habitant, més de 8 milions de porcs i més de 23 milions de sacrificis de porcs al país. Aquesta no és la Catalunya que nosaltres volem, perquè sabem que, en aquest cas, el monocultiu tan turístic com porcí, el que comporta és..., el que comporta o al que ens porta és a l'abisme econòmic, social, ambiental i nacional. Aquesta és la realitat

d'aquests sectors, a més de ser dos cadenes productives extremadament barates per a l'empresari i que defensen sobradament l'extrema dreta, perquè el que provoca és una gran precarització dels treballadors i les treballadores.

Un model que consumeix els escassos recursos que tenim, com l'aigua, però que ens deixa totes les externalitats aquí al país, i són externalitats negatives. No ens enganyem. Els porcs i turistes, què ens deixen? Residus, precarietat laboral, consum de recursos escassos. Un país que no s'aguanta per enlloc ni en termes econòmics, ni ecològics, ni socials, ni nacionals. Aquesta és la realitat del monocultiu amb aquests sectors.

I el que nosaltres sempre ens preguntem és, ostres, una obvietat tan clara..., però per què estan aquests sectors tan protegits i ben subvencionats, quan tots sabem, i es publiquen, que tenen beneficis milionaris. Evidentment, els quatre que se'l reparteixen, no els treballadors i les treballadores precaritzats. I, a més, doncs obtenen aquests beneficis perquè, evidentment, no assumeixen els costos ambientals i socials, perquè els costos ambientals i socials d'aquests monocultius els assumim com a país. I així estem. Són bombolles econòmiques, són creixements desmesurats de sectors concrets que nosaltres els paguem la festa i que no assumeixen res. Doncs no, el que nosaltres diem és que això s'ha d'acabar, que s'han de revertir aquestes polítiques que ens han portat fins aquí; que el que cadascú produeix..., s'ha de pagar la seva festa i ha d'assumir tots els costos que provoca la seva activitat.

Per tant, en conclusió, que el comitè d'experts ens presenti la feina que estan fent, que la presentin en aquest Parlament i que puguem veure què ha passat aquí. En segon lloc, una moratòria de les granges porcines intensives; no podem continuar així. En tercer lloc, una reforma agrària que camini cap a la màxima sobirania alimentària possible. I a l'últim lloc, que tots els recursos públics, ho repetim, vagin per a la petita i mitjana explotació agrària i ramadera, per a la petita i mitjana pagesia i per als treballadors i treballadores que estan afectats per aquesta crisi sanitària, que algunes empreses, amb molt mala fe, ja van aprofitar el primer dia per fotre'n al carrer més de quatre-cents. Aquestes són les empreses..., aquestes espero que no siguin les grans empreses que defensa el president i que ha dit fa poc.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Per minimitzar la crisi de la pesta porcina africana no cal autocomplaença, sinó autocrítica, i avui no n'hem vist per part d'aquest Govern. Una bona gestió s'aconsegueix amb mesures preventives i correctives, anticipant-se al desastre. Què hi ha de bo en arribar tard, com han fet tots vostès?

Ramaders que no sabien què havien de fer i que rebien indicacions contradictòries, pèrdues econòmiques ingents per al sector, treballadors acomiadats... I vostè, com ho justifica? Amb un «podia haver set pitjor»? Home, això no és una resposta rigorosa. Això és una excusa de mal pagador.

A la primeria van córrer a buscar l'exèrcit espanyol i ara deleguen en el Centre d'Investigació de Sanitat Animal de Madrid la responsabilitat d'esbrinar l'origen del brot. Potser també hauríem d'investigar l'origen d'aquest seu brot de submissió i de desconfiança patològica cap a la nostra capacitat nacional de resoldre crisis, no troben?

Mori el mal govern i visca Catalunya!

El president

I finalment, per fer la rèplica en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Manel Ezquerria Tomàs.

Manel Ezquerria Tomàs

Gràcies, president. Bé, avui no només parlo com a diputat, sinó com a granger, no del porcí, però sí com a fill d'un territori que viu del sector primari: Alcarràs, un municipi profundament arrelat a l'agricultura i molt especialment al sector porcí i de la fruita dolça; un poble on la ramaderia no és una activitat més, és l'eix que aguanta l'economia i la vida social i el futur de moltes famílies. Això es pot..., ho contextualitzo en Alcarràs, però això es pot estendre a molts municipis de Catalunya.

Parlem de xifres importants –segueixo amb Alcarràs–: prop de 247.000 porcs d'engreix i més de seixanta mil truges; però darrere d'aquestes xifres hi ha persones, explotacions familiars, hi ha joves que s'han quedat al poble perquè han vist aquest futur. A Alcarràs no hi ha... –s'ha parlat..., i hem marxat de la pesta porcina al model–, no hi ha cap macrogranja. Tot i aquestes xifres, no hi ha cap macrogranja. Tots són explotacions familiars.

Comparteixo amb la diputada Bergés..., no tenim residus, *teníem* residus; dels residus n'hem fet una oportunitat, un recurs. I anem amb l'objectiu, amb tres plantes de biogàs –una ja està en funcionament, i dos, en tramitació–, de perseguir, tot i aquesta quantitat de porcs, el residu zero. I creiem –tenim l'objectiu– que l'aconseguirem. (*Alguns aplaudiments.*)

Més coses. Dimecres..., dimecres passat es va fer una reunió de l'ADS –associació de defensa sanitària– d'Alcarràs i Torres de Segre veient com s'anticipa el sector, com... Vostès deien que no sabien... El sector, sí; des del primer minut ha estat escoltant totes les indicacions que han arribat de la conselleria. En aquesta reunió es respirava una preocupació real, evidentment, però amb una responsabilitat de fer les coses bé. I permeteu-me dir-ho clarament, allí es va parlar molt del que significaria econòmicament, no?, del risc que suposaria si entrés a les granges. Però en aquella reunió..., m'ho van traslladar ramaders, de primera mà; s'estava fent a la mateixa hora que aquí teníem la compareixença del conseller Ordeig i la consellera Parlon, però quan vaig arribar al poble m'ho van traslladar alguns ramaders, que lo que més va sortir... –i no només hi havia ramaders, sinó que hi havia experts del sector, del Grup de Sanejament Porcí de les Terres de Lleida, del GSP, diferents veterinaris i diferents experts del món de les explotacions ramaderes–, que no és moment de retrets, que no és moment de disputes estèrils; és moment de remar tots en la mateixa direcció. Abans m'hi havia referit, allí es va parlar –no eren polítics, els que estaven allí– de que hauríem de treballar tots en unitat. I avui jo crec que tindríem l'oportunitat de demostrar davant de tot el país que som capaços de treballar amb unitat i remar conjuntament per a superar aquesta crisi, no per fer retrets.

En aquella reunió –i vull traslladar la seua veu, per això he contextualitzat que estava a Alcarràs, no?– van demanar, ells, responsabilitat i coordinació, sobretot. No volien privilegis, només el rigor i que es fessen les coses bé. I van fer incís..., tot i que ells estan complint amb moltes mesures de bioseguretat des de fa temps, van insistir molt en augmentar-les, perquè saben que és molt important. I en aquella reunió no només hi havia la preocupació, no?, sinó que també es va posar en valor –i jo no hi estava present, eh?; m'ho van traslladar els ramaders a la sortida– la feina feta pel conseller Ordeig en tots els dies i en la contenció del brot.

El sector està content. El sector ha vist que s'ha estat estirant del carro des del minut zero, matí i tarda, i en contacte continu amb tots els agents implicats. Per això vull traslladar finalment que és important escoltar-los, no?, escoltar els grangers, escoltar el territori. Perquè ara mateix no els preocupa el debat ideològic; el que els preocupa és que la situació continuï sense sortir del radi.

Entenem també que cada força política tingui la seva visió del model productiu, però permetin-me dir-ho amb total sinceritat: el model actual vetlla per la sostenibilitat social, econòmica i que tothom pugui permetre's consumir carn a un preu just.

Alguns plantegen tornar a models de fa dècades, no? Però avui poden conviure, sí, però no són viables ni són els que arrenen la gent ni afavoreixen el relleu generacional. Perquè, per haver-hi relleu generacional, algunes explotacions han crescut perquè hi puguin viure dos famílies, la dels pares i la dels fills. I si han crescut que són de mares reproductores, en el cas del porcí, doncs, s'hi pot ficar alguna família més... *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* –acabo, president–, serveix per a llocs de treball, que al nostre territori són molt benvinguts.

Res més. No tinc més temps. El que toca és protegir el sector, protegir el territori i protegir el futur dels nostres pobles. I això només ho aconseguirem amb unitat, com és el que ens van reclamar els ramaders.

Gràcies.

El president

Abans de suspendre la sessió, els recordo que tot seguit farem un minut... *(Veus de fons.)* Sí? El president vol tornar a intervenir? *(Pausa.)*

Doncs vinga. Endavant, president. Disculpi.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, president. Seré molt breu, només per expressar el màxim respecte a tots els grups, agrair l'actitud de mà oberta dels que ho han expressat; totes les propostes que s'han fet les recullo.

Crec que he respost totes les preguntes que se m'han fet. No he entrat en el *rifirrafe* polític a consciència, i això ho vull deixar clar. No soc caçador ni m'agrada caçar, però això no m'impedeix tenir el màxim respecte pels caçadors.

Actitud de prudència; els quatre criteris que he dit: ciència, transparència, col·laboració i recolzament al sector.

I crec que és la meua última intervenció abans de Nadal, així que bon Nadal a tothom, president, Mesa i senyores i senyors diputats.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Atès el contingut de la intervenció del president, per bé que obriria torn, entenem que cap grup parlamentari no vol utilitzar el mateix temps que ha emprat el president. No, oi? *(Pausa.)* Molt bé.

Doncs el recordo que ara tot seguit hi haurà el minut de silenci de condemna dels feminicidis que s'han patit, dels tres feminicidis patits en aquest país.

Se suspèn la sessió, que reprendrem a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i nou minuts i es reprèn a les quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports i el conseller de Política Lingüística.

El president

Bona tarda, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

Proposició de llei de modificació de la Llei 11/2014, de 10 d'octubre, per a garantir els drets de lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i intersexuals i per a erradicar l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia

202-00023/15

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen de la Comissió d'Igualtat i Feminisme sobre la proposició de llei de modificació de la Llei 11/2014, del 10 d'octubre, per a garantir els drets de lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i intersexuals i per a erradicar l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia.

En primer lloc, d'acord amb l'article 123.1 del Reglament, té la paraula, per presentar els debats, els treballs de la comissió, la diputada Maria Pilar Castillejo Medina, que en fou designada relatora.

Maria Pilar Castillejo Medina

Molt bé; gràcies, president. Diputats, diputades, consellera... Avui és un dia de celebració, estem molt contents. Aquest Ple aprovarà una llei que no només actualitza drets, sinó que posa la vida de les persones lesbianes, gais, trans, intersexuals, bisexuals al centre de l'acció pública.

I, abans de tot, volia començar saludant a totes les entitats, activistes i defensores de drets que ens acompanyen avui aquí: la presidenta del Consell Nacional LGTBI, la Plataforma d'Entitats LGTBI, l'Observatori contra l'LGTBI-fòbia, la Federació Plataforma Trans, la Crida LGBTI, Trans Baix Power, Panteres Grogues, Creación Positiva, l'Associació de Famílies LGTBI, la SAL i Bollos en Teoría. Moltes gràcies per ser-hi. I també moltes gràcies a les que potser no són avui aquí però que ens han acompanyat i ens han aconsellat des del principi.

Jo crec que està clar que nosaltres aquí la feina que hem fet ha estat de servir-vos de cavall de Troia dintre del Parlament. La llista a qui hem d'agrair la seva aportació és molt llarga i crec que això és una molt bona notícia, perquè vol dir que aquesta llei s'ha construït buscant consensos amplis i amb un col·lectiu organitzat com és el vostre. Quan una llei de drets té tanta gent al darrere vol dir que camina en una bona direcció. És una llei perquè ser qui ets no depengui de la teva força individual, sinó que sigui una obligació col·lectiva garantida pels poders públics.

Aquesta llei va començar la seva trajectòria la legislatura passada, el 2022, a partir d'una iniciativa impulsada pel col·lectiu contra l'LGTBI-fòbia i la CUP. I aquí aprofito per donar les gràcies a l'Eugení Rodríguez i també a la Basha Change, que era la relatora anterior, amb una primera proposta centrada sobretot en el règim sancionador i buscant harmonitzar la normativa amb la llei d'igualtat de tracte i no-discriminació. En aquella mateixa legislatura també es va crear el Grup de Treball sobre l'LGTBI-fòbia. Aquí al Parlament es va treballar conjuntament de la mà de la ponència i es va donar lloc a aquest ecosistema de defensa dels drets, que crec que va ser molt fructífer i que va acompanyar el treball de la llei. I així aprofito també per agrair la feina de qui havia estat la presidenta d'aquest grup de treball, la Susanna Segovia, i de totes les ponents anteriors a aquesta llei que van ajudar a tirar-la endavant.

Perquè en aquesta nova legislatura no hem començat de zero, sinó que hem aprofitat tota la feina que s'havia fet en la legislatura anterior. Vam recuperar tot el treball fet, totes les discussions, tots els consensos, i el text que vam registrar ja incorporava les esmenes treballades a la ponència anterior. I això ha permès presentar aquesta legislatura una proposició de llei conjunta entre PSC, Junts, Esquerra, Comuns i la CUP, que és un fet poc habitual i que cal remarcar.

Podria semblar que això augurava uns treballs senzills, però no ha estat així. El que vam fer en realitat va ser obrir la capsula dels trons. Estàvem revisant una llei del 2014. En aquell moment hi havia un consens de que aquella llei no s'havia desplegat prou i, per tant, calia treballar-hi amb força. I, a més a més, amb una trajectòria d'onze anys que han estat anys d'enfortiment del feminisme, de l'antiracisme, de

l'antifeixisme i de les lluites LGTBI; anys en què la mirada interseccional ha deixat de ser marginal per esdevenir un consens polític i social. I tot això ens va obligar a fer una pregunta honesta i a adonar-nos que no n'hi havia prou amb retocar, amb limitar-nos a retocar la llei, sinó que calia una transformació més profunda.

Durant els treballs de la ponència hem incorporat tots els treballs fets sobre la llei trans pel Govern anterior. I aquí cal agrair a la consellera Tània Verge els treballs en aquest sentit, perquè hem incorporat a la llei tots els treballs que havia fet quan estava al Govern i no van tenir temps de presentar. Hem assumit canvis profunds i hem entès, finalment, que estàvem fent, de fet, una llei nova, i no modificant l'antiga.

Aquí vull agrair explícitament la feina rigorosa dels lletrats i dels equips lingüístics del Parlament, sense els quals aquesta llei no tindria la solidesa jurídica ni la precisió que té: Ferran Domínguez, Mercè Arderiu, Agustí Espallargas i Marta Payà. Gràcies sinceres per posar ordre al batibull amb què us va trobar. I també a les entitats per ajudar-nos a prendre aquesta decisió difícil, però necessària, de deixar enrere una llei carregada de simbolisme per guanyar una eina molt més potent, que és la que avui debatrem.

Arribem avui aquí, després d'aquesta ponència, amb consensos, també amb alguns dissensos, i precisament per això el resultat és el millor possible en aquest moment. Una llei que reconeix l'autodeterminació de gènere, que prohibeix les teràpies de conversió, que garanteix drets en tots els àmbits de la vida, que garanteix una xarxa pública d'atenció, que protegeix defensores de drets i posa la víctima al centre, amb reparació i garanties de no repetició.

Gràcies a totes les ponents per fer-ho possible. Gràcies als equips tècnics per l'acompanyament. I també a la Lara Carbonell, que està al darrere de totes i cada una de les ratlles d'aquesta llei, una llei que converteix la dignitat en obligació pública. I per això avui podem dir que és un orgull que el Parlament de Catalunya faci un pas endavant en la defensa dels drets humans.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Em sap greu adreçar-me als membres de la tribuna, als quals dono la benvinguda en aquest debat, però..., per recordar-los que el Reglament del Parlament impedeix de fer expressions públiques tant d'adhesió com de rebuig a les opinions expressades en aquesta cambra. En qualsevol cas, si finalment aquesta llei s'acaba aprovant, aleshores sí que s'és molt més transigent, però mentre dura el debat el que els demanem és que mantinguin d'una manera escrupolosa aquest ordre que estableix el Reglament del Parlament.

Tot seguit obrirem el torn d'intervencions dels grups parlamentaris que han reservat esmenes per defensar en el Ple, per un temps màxim de set minuts, tal com va acordar la darrera Junta de Portaveus. Té la paraula en primera instància, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyora Tània Verge Mestre.

Tània Verge Mestre

Gràcies, president. Molt bona tarda. Avui aprovem una llei que no s'explica sense la seva història ni sense el moment polític en què s'aprova. Una llei que és hereva directa de la Llei 11/2014, que va ser pionera, que va ser una conquesta de drets del moviment LGBTI i que durant més d'una dècada ha estat una llei viva, aplicada amb valentia, per provocar la transformació de pràctiques socials i institucionals. Una llei tan viva, al final, que ha acabat rebentant les seves pròpies costures amb el desplegament de serveis especialitzats, polítiques públiques LGBTI en tots els àmbits, protocols, instruccions, guies, sempre amb perspectiva transinclusiva.

I per això avui, com deia la ponent relatora, la Pilar Castillejo, no portem a votació una simple actualització, el que fem és obrir una nova fase. I és que avui blindem

totes les polítiques desplegades i n'establim de noves. Blindem també els drets de les persones trans amb la incorporació transversal de la pràctica totalitat de l'avant-projecte de llei trans catalana elaborada pel Govern republicà. I això també implica blindar serveis com les unitats Trànsit, la salut especialitzada per a les persones trans, el servei d'inspecció laboral SOctrans o els formularis inclusius que donen reconeixement i visibilitat a les persones no binàries.

I en un context en el que els drets LGBTI, especialment els drets de les persones trans, estan sent el *target* de l'ofensiva reaccionària global, la resposta democràtica contundent d'aquest Parlament és el blindatge que estem fent. Davant l'auge del feixisme, davant la banalització de l'odi, el Parlament posa peu contra paret i reafirmem que a Catalunya els drets humans ni es negocien ni es rebaixen i que les persones i entitats defensores dels drets LGBTI són –sou– agents democratitzadors a qui els poders públics han de donar suport i protegir davant dels atacs que pugueu rebre. (*Aplaudiments.*)

Un dels avenços més rellevants de la nova llei és conceptualitzar l'LGBTI-fòbia com el que és, un conjunt de discriminacions i violències estructurals que provoca el sistema social vigent, el cisheteropatriarcat. I això no és una qüestió merament teòrica ni és retòrica; aquesta definició té conseqüències pràctiques claríssimes en aquesta llei, i és que s'activa l'anomenada «diligència deguda» dels poders públics, és a dir, aquesta responsabilitat reforçada de prevenir i de reparar millor qualsevol situació d'LGBTI-fòbia.

I això vol dir comptar, sí, amb un règim sancionador actualitzat més potent, amb més capacitat d'investigar les denúncies rebudes perquè no hi hagi impunitat, però vol dir sobretot dotar el país de més eines de prevenció i de transformació social, com, per exemple, el reforç de les figures coordinadores de coeducació, convivència, benestar –les Cocobe– als centres educatius, creades pel Govern republicà a l'anterior legislatura, les quals incrementen ara la seva dedicació a aquestes funcions per fer prevenció de les violències LGBTI-fòbiques o per fer la implantació de l'educació sexual integral.

Vol dir protocols obligatoris contra l'LGBTI-fòbia en l'àmbit esportiu. Vol dir campanyes per abordar el sexili, perquè ningú hagi d'abandonar el seu domicili o municipi per hostilitat de l'entorn. Vol dir de manera cabdal formació obligatòria a tot el personal de les administracions per evitar qualsevol tipus de discriminació, de revictimització, per assegurar la no repetició. Vol dir una aposta decidida per reforçar els serveis: més personal per a la xarxa de serveis d'atenció integral LGBTI perquè cada SAI –cada SAI– pugui fer atenció psicològica, acompanyament jurídic. Vol dir justícia gratuïta per a les víctimes de violència en l'àmbit de la parella o de violència sexual. Vol dir habitatge per a les persones LGBTI que pateixen situacions de violència LGBTI-fòbica en l'àmbit familiar o en la unitat de convivència, per evitar el sensellarisme. Vol dir assegurar que els serveis d'atenció i els residencials per a les persones grans, per a les persones adolescents i joves, per a les persones amb discapacitat intel·lectual, tinguin formació en drets LGBTI. Vol dir que totes les instal·lacions públiques disposin de lavabos sense gènere marcat.

I, sí, avui podem dir que fem tot això, malgrat l'actual correlació de forces. En alguns punts només hem pogut sumar trenta escons, els d'Esquerra, CUP i Comuns, incloent-hi el finançament íntegre de la xarxa SAI dels ens locals per part de la Generalitat, una reserva de places per a persones trans en les convocatòries de funció pública o major coherència en alguns articles amb la lliure autodeterminació de gènere. Tanmateix, i ho vull subratllar, aquesta llei, amb el suport de cinc grups parlamentaris, que sumem prop del vuitanta per cent d'aquests escons de la cambra, comporta un salt qualitatiu enorme.

I que quedi clar, aquesta no és una llei sectorial: garanteix els drets LGBTI en tots i cadascun dels àmbits i realitats materials. És una llei per a tot el país, no només per als col·lectius LGBTI, perquè els drets sempre s'exerceixen i es garanteixen

collectivament, i perquè tombar el sistema cisheteropatriarcal és una responsabilitat compartida de tota la societat.

Com diem al preàmbul de la llei, aquesta llei constitueix un compromís amb la memòria, amb el present i amb el futur, amb totes les persones i moviments que han obert camí i amb les generacions que han de poder viure en llibertat, reconegudes i respectades en llur diversitat sexual i de gènere, que, al cap i a la fi, són totes les persones de totes les generacions de Catalunya.

I hem arribat aquí gràcies a les aportacions de desenes d'activistes, moltes de les quals ens podeu acompanyar avui. Per tant, aquesta llei és vostra. I vull agrair especialment als col·lectius lesbofeministes que es plantessin per acabar amb la invisibilitat de les lesbianes i de la lesbofòbia, per guiar-nos en l'abordatge de les violències. Mil gràcies també als col·lectius trans, que en aquesta i en l'anterior legislatura han empès perquè es reconeguïn tots els drets.

Hi ha molts articles que sabem que tenen noms i cognoms per les vostres aportacions. I no em voldria deixar ningú, però a títol personal vull agrair a la Judith Juanhuix i a la Laia Serra la seva capacitat d'ampliar sempre les fronteres de la llei.

I vull fer igualment un reconeixement imprescindible a Xavi Florensa, Mireia Mata i el seu equip, perquè avui culminem una feina, la llei trans, que va treballar intensament des del Departament d'Igualtat i Feminismes –amb una essa, plural– que deia moltes coses i que va crear la primera Direcció General de Polítiques Públiques LGBTI+.

També a Montserrat Pineda i el seu equip, que des de la Secretaria de Feminismes van impulsar l'abordatge conjunt de les violències patriarcales, siguin masclistes o LGTBI-fòbiques.

I, finalment, jo també vull sumar-me als agraïments que feia la ponent relatora, Pilar Castillejo, a Ferran Domínguez, Mercè Arderiu, Agustí Espallargas i Marta Payà. El seu acompanyament (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, president– jurídic i lingüístic ha estat de deu a la ponència, i si parlem de deus, aquesta és l'assessora d'Esquerra, Lara Carbonell.

Pilar, companya, deixa'm que et faci també una menció. Visca les aliances feministes.

I ara sí, acabar. Moltes gràcies a «totis», i visca la lluita dels moviments socials.

El president

Per defensar les esmenes reservades del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades i totes les persones de les entitats que ens acompanyen... Sí que és veritat que avui estem aquí per celebrar que tenim una nova llei LGTBI, que en realitat fem una derogació de l'11/2014 però no és una derogació, és una transformació en una llei millor, que blindi i que garanteix més drets, i que en realitat aquesta llei el que fa també és autoanomenar-se hereva d'aquella 11/2014, perquè això també forma part de la memòria democràtica del moviment.

Vosaltres va impulsar l'11/2014, una llei que va ser pionera a tot l'Estat en la regulació dels drets de les persones LGTBI i l'erradicació de l'LGTBI-fòbia. Una llei que fa poc en vam celebrar aquests deu anys, en que efectivament s'han aconseguit molts avenços i s'han aconseguit moltes fites, però en que també s'ha posat de manifest que hi havien moltes coses que s'havien de millorar, que s'havien de reforçar i que s'havien d'enfortir.

I aquest és el salt que fem amb aquesta proposició de llei, amb aquesta nova llei que no és nova, sinó que en realitat és una superació de l'11/2014. I aquí jo us vull agrair molt haver tingut la capacitat de comprensió, la capacitat d'entendre que precisament totes les aportacions que vosaltres havíeu fet, tant aquesta legislatura com

la passada, és el que ens ha portat a tenir ara una nova llei. Encara no sabem quin en serà el número, però serà el número que marcarà a partir d'ara les polítiques de combatre l'LGTBI-fòbia i de garantia dels drets de les persones LGTBI a Catalunya.

Jo també vull fer agraïments, abans d'entrar una miqueta més en el contingut de la llei. Vull donar les gràcies, efectivament, a totes les ponents que hem estat treballant en aquesta legislatura que hem culminat el procés de la passada legislatura, però també vull donar les gràcies a les ponents que hi van ser la passada legislatura. Crec que és important també tenir present, doncs, a la Jenn Díaz, a la Basha Change, a l'ara consellera Sílvia Paneque o a l'Ester Vallès, amb les quals vam treballar tota una primera part de la llei que ha sigut la base que ens ha portat fins aquí.

Evidentment, donar les gràcies també al Ferran, a la Mercè, a la Marta, a l'Agustí, a la Lara, a la Cristina i a totes les persones dels equips tècnics que ens han acompanyat. És una llei feta amb moltes mans, però és una llei que, malgrat totes aquestes mans, el que ha donat és un resultat coherent. Creiem que és un resultat sòlid i creiem que és un resultat que avança.

És una llei que recull moltes de les conclusions que ja vam treballar en la passada legislatura amb el Grup de Treball sobre l'LGTBI-fòbia, que va ser una iniciativa que va presentar en el seu moment l'Observatori contra l'LGTBI-fòbia després de l'assassinat del Samuel. Vam estar molt de temps treballant, vam estar molt de temps escoltant-vos i vam arribar a unes conclusions que, ja en el seu moment ho vam dir i ho tornem a dir, han de ser el full de ruta per a les polítiques de garantia dels drets de les persones LGTBI a Catalunya.

Una de les grans conclusions, i ja s'ha comentat abans també, és que hem de deixar de tractar l'LGTBI-fòbia com una suma d'agressions o atacs o insults individuals que li passen a una persona que, mira, es troba en una mala situació. No, no és això. L'LGTBI-fòbia és estructural, deriva de que visquem en un sistema cisheteropatriarcal. I, com s'ha dit, això no és només una paraula. Vol dir que vivim en un sistema social en el qual les dones, les persones LGTBI, les persones d'origen divers i les persones que tenen una diversitat del que es considera la norma cisheteropatriarcal pateixen vulneracions, pateixen agressions i no tenen tots els drets garantits.

I si volem canviar aquest sistema el que necessitem són polítiques estructurals. Necessitem polítiques que acompanyin les víctimes, evidentment. Necessitem que hi hagin protocols. Necessitem que hi hagi aquesta diligència deguda en tots els treballadors i les treballadores públiques. Necessitem que aquesta perspectiva de les polítiques LGTBI estigui integrada en totes les polítiques que executa aquest Govern.

Però necessitem que facin polítiques transformadores, i sabem que totes aquestes polítiques transformadores passen sobretot per l'educació. Passen per l'educació sexoafectiva a escoles i instituts; passen per parlar amb els nostres nens, amb les nostres nenes, amb la nostra gent jove, de què és el respecte per la diversitat, de què és viure plenament la llibertat –aquells que sempre tenen la llibertat a la boca i que després no respecten la llibertat d'aquells que són diferents...–; passen perquè tinguem unes polítiques realment efectives d'educació sexoafectiva a tota la nostra escola. I això tampoc està passant, i ho hem de poder dir.

Això ja ho deia la Llei 11/2014, això ja ho deia la 19/2020. Això ho torna a dir aquesta llei, però això torna a no passar. Per tant, hi han molts reptes pendents encara, que, a més a més, passen sobretot per tenir recursos, per tenir realment aquesta voluntat política.

Perquè l'11/2014 va ser un gran avenç, però jo crec que també coincidim en que va haver-hi moltes coses que no es van desenvolupar i que no es van aplicar com s'havien de fer. I hem de poder dir que durant molt de temps no va haver-hi una equitat territorial en els serveis; que durant molt de temps les entitats que ens venien de Girona, que ens venien de Lleida, que ens venien de Tarragona ens deien: «És que nosaltres volem tenir el mateix que tenen les persones que viuen a Barcelona», i això no estava passant.

Per tant, aquesta llei avui l'aprovem, aquesta llei avui la celebrarem, però aquesta llei, per part del Govern, que segurament també sortirà a celebrar-la, s'ha de traduir després en unes partides pressupostàries i en un treball seriós amb tots els departaments de la Generalitat de Catalunya per fer-la realitat, per desplegar-la, perquè no sigui un brindis al sol, perquè d'aquí deu anys no ens tornem a trobar que hem de revisar una altra vegada la llei perquè encara no s'ha aplicat això, perquè encara no s'ha fet allò, perquè encara no hi han recursos per a allò.

Per tant, si sortim endavant amb una llei pionera una vegada més és perquè ara el Govern li doni sentit, li doni els recursos que calen, perquè escolti les entitats, perquè des del Departament de Salut es reuneixi amb les associacions de les famílies de les infàncies trans que estan demanant una reunió i no els hi estan donant. Necessitem que hi hagi una voluntat.

I, finalment, és una llei davant els discursos d'odi. És una llei que demana posar fre al blanquejament que s'està fent dels discursos que són excoents, discriminatoris i que condemnen moltes persones a haver de lluitar per defensar la seva identitat i les col·loca en una situació de vulnerabilitat.

Aquesta llei té un títol, és el títol «lleï dels drets de les persones LGBTI i per a l'erradicació de l'LGTBI-fòbia», però aquesta llei és la llei per a totes les persones que vivim a Catalunya, perquè avançar en la garantia dels drets de les persones LGBTI és avançar en la garantia dels drets de tothom, perquè amb aquesta llei l'amor venç l'odi.

I a partir d'ara, senyores i senyors diputats, tenim un repte, i és defensar aquesta llei, que és la llei de les persones LGBTI i dels seus col·lectius, però de tota la ciutadania de Catalunya.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí, gràcies de nou. Avui aquest Parlament aprova una llei important, no només pel seu contingut jurídic, sinó també pel moment polític en el que arriba i pel que representa per a milers de persones que volen viure amb drets, amb seguretat i amb dignitat.

Aquesta llei és una eina per protegir vides, per posar límits a l'odi, per dir que la diversitat sexual, afectiva i de gènere no és un problema a gestionar, sinó una realitat a garantir. I en un context de creixement de discursos reaccionaris, d'atacs constants contra el col·lectiu LGBTI i de banalització de la violència, aprovar una llei com aquesta també és una presa de posició política.

Aquest text, ja ho he dit abans, és fruit d'amplis consensos entre grups parlamentaris, i celebrem tot el que gràcies a això hem aconseguit. Aquesta llei parteix d'un reconeixement fonamental: que les persones LGBTI han patit històricament persecució, estigmatització, invisibilització, violències socials i institucionals en el marc del cisheteropatriarcat, i que, per tant, no n'hi ha prou amb proclamar igualtats formals. Cal una acció pública activa, diligent, sostinguda, per prevenir, per protegir, per reparar i per garantir la no repetició. Això és el que fa aquesta llei: situa els drets de les persones LGBTI dins del marc dels drets humans i converteix la llibertat, la igualtat, la dignitat en mandats concrets per als serveis públics.

El text que avui votarem reconeix el dret a viure plenament la pròpia orientació sexual, identitat i expressió de gènere i les característiques sexuals sense tuteles, sense patologitzacions i sense violències. La llei prohibeix de manera expressa teràpies de conversió, perquè cap identitat necessita ser corregida, i estableix que qual-

sevol forma de discriminació, directa o indirecta, és una vulneració de drets que exigeix resposta institucional.

És una llei que entén que els drets no són abstractes; que es juguen a l'escola, a la feina, a l'habitatge, a l'esport, a la salut, als serveis bàsics, a l'accés als serveis, als espais d'oci, també als equipaments públics. I per això baixa els drets a la vida quotidiana, especialment en els contextos de vulnerabilitat on l'LGTBI-fòbia es manifesta amb més cruesa.

Volem subratllar de manera rellevant el reconeixement ampli de drets de les persones trans amb l'autodeterminació com a principi estructural, la no patologització com a mandat transversal i el dret a ser tractades d'acord amb la pròpia identitat en tots els àmbits de la vida. D'altra banda, la visibilització del moviment lesbofeminista, reconeixent la seva experiència específica de discriminació i violència, incorporant-la de manera explícita en les polítiques de prevenció, l'educació, la cultura i en la memòria democràtica. Reparar també vol dir fer visibles les absències.

La llei incorpora, a més, una mirada interseccional imprescindible. Reconeix que la discriminació no actua mai de manera aïllada, i que factors com l'origen, la classe social, la situació administrativa, l'edat o la discapacitat poden agreujar l'exclusió. I aquesta mirada no és només un principi: té efectes jurídics i obliga a una resposta reforçada.

També hem tingut dissensos. El dissens no acceptat creiem que no ha de desaparèixer. S'ha de deixar constància política i pública de per què aquell acord ens sembla insuficient, injust o conservador. Creiem que sense memòria del conflicte no hi ha possibilitat de canvi, i per això hem mantingut algunes esmenes vives que ara defensarem.

Les majories conservadores en el debat, en aquest cas del PSC i de Junts, sumant els seus vots, han imposat alguns acords. Aquí el nostre disseny juga un paper jo crec que estratègic. No ho hem bloquejat, però tampoc ho legitimem. No acompanyem amb entusiasme alguns acords, però tampoc esvaïm la diferència.

Breument. En primer lloc, sobre la gestió i el finançament de la xarxa de serveis d'atenció integral LGTBI. Una xarxa que, tal com diu la llei, ha de ser de gestió i titularitat cent per cent públiques, perquè necessitem que siguin serveis estructurals de les administracions locals i, per tant, volíem un servei de gestió i titularitat cent per cent públiques, però no hi apareix que les treballadores hagin de ser personal funcionari o laboral de l'Administració ni que la xarxa hagi de ser finançada íntegrament pel Govern de la Generalitat.

En segon lloc, sobre la documentació administrativa i la comunicació de la identitat de gènere. Hem acordat un text més restrictiu del que ens hauria agradat. Tot i això, és un acord que reconeix el dret de les persones trans a disposar de documentació administrativa adequada mentre no es formalitzi la modificació registral. I també afegeix que pot ser utilitzada en totes les excepcions que no és possible aquest canvi registral –pot ser utilitzada. Creiem que no és un mal acord. No, no és un mal acord.

El tercer dissens per nosaltres sí que és una pèrdua. Després d'un acord transaccionat que detallava el mecanisme per a la reserva de places per a persones trans en l'ocupació pública –la quota trans–, PSC i Junts no accepten aquest article. No tenim, doncs, quota trans a la nostra llei. Cal entendre que moltes conquestes que avui semblen consensuades van néixer exactament així, com dissensos incòmodes o minoritaris.

Els nostres desacords –aquests tres que he explicat, però d'altres que hem tingut– apunten a ampliar drets o a enfortir estructures públiques. Per tant, el criteri de defensar-los no ha de ser si avui els guanyem o si els vots conservadors els tomben, sinó si aquestes idees són capaces de resistir en el temps, d'arrelar socialment i de tornar més fortes quan la correlació de forces canviï.

Abans d'acabar, sí que m'agradaria fer una advertència: les lleis de drets només són efectives si es despleguen. Aquesta llei necessita pressupost, necessita formació, necessita avaluació i necessita voluntat política. Necessita administracions compromeses i una societat vigilant.

Des de la CUP –i amb això ja sí que acabo– votem a favor d'aquesta llei amb orgull col·lectiu i amb responsabilitat. Orgull pel que s'ha fet per avançar i responsabilitat per defensar-ne l'aplicació, per impedir retrocessos i per continuar ampliant drets. Perquè viure amb dignitat no hauria de ser un acte de resistència i perquè avui fem un pas més perquè sigui, senzillament, un dret garantit.

Moltes gràcies.

El president

Per defensar les esmenes reservades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Maria Belén Pajares Ribas.

M. Belén Pajares Ribas

Gràcies, senyor president. Primer de tot, saludaré les entitats que avui ens acompanyen en aquest plenari. Avui els grups de l'esquerra, juntament amb Junts –mai millor dit–, ens presenten un text que ha estat qualificat com una nova llei, no? El projecte inicial que vostès ens van presentar ha deixat de ser una simple modificació –text amb el que vam ser en el seu moment, el mes de febrer, molt crítics, no?– i s'ha configurat com una nova llei que és hereva de la anterior. Això no és veritat. Això ho posa al preàmbul, però no és cert: la substitueix *de facto*.

Una proposició de llei on les definicions no són neutres i on passen a generar obligacions i sancions amb una forta càrrega ideològica que intensifica l'enfocament conceptual i teòric de la ideologia de gènere. No és un tema de matisos, senyories, és un tema de model, i l'objectiu no és altre que introduir la ideologia trans en la proposició.

Com tots vostès ja saben, el Partit Popular va votar en contra de la llei quan es va presentar al Congrés dels Diputats i al Senat, per molts motius. Jo només els n'hi diré alguns: perquè contravé el fet biològic que ens fa dones o homes i, per tant, la lluita històrica per la igualtat entre homes i dones; perquè esborra les dones, i sobretot les mares, i perquè suposa una desprotecció dels menors davant de tractaments hormonals que els creen una dependència farmacològica de per vida i intervencions quirúrgiques que són irreversibles i que poden acabar arruïnant la vida de molts adolescents i joves.

L'autodeterminació de gènere és un dels punts més preocupants, perquè vostès estenen la falsa creença que el sexe no és un fet biològic i que és un fet sentit. Per acabar de construir aquest relat, vostès creen això que anomenen la «comunicació d'identitat de gènere» a través d'un document acreditatiu que no respon a altra cosa que a crear una estructura paral·lela als registres civils, que és competència exclusiva de l'Estat, i fan tramples per superar l'exclusivitat. A més, el document acreditatiu es converteix en un document d'identificació.

Senyories, sobretot les del PSC, no s'adonen que a través d'aquest document es pot eludir la responsabilitat penal, per exemple, en un cas de violència masclista, o que un home empresonat acabi en un mòdul de dones? On estan les feministes d'esquerres per aturar aquest despropòsit? (*Alguns aplaudiments.*) Les del PSC, ja ho sabem, estan amagades darrere els casos menyspreables i fastigosos que estem coneixent aquests dies. Mirin, ja els hi dic que valorarem presentar recurs al Tribunal Constitucional d'aquests articles, i potser d'algun més.

Per altra banda, i no és menys important, països del nostre entorn, com Suècia, Finlàndia, el Regne Unit, ja comencen a retractar-se de les seves lleis trans. I mentre això passa al món, els grups d'Esquerra Republicana, Comuns i la CUP defensen una esmena per tal que es reservi un «cupó» a l'Administració pública per a les persones trans. L'Administració pública, senyories, ha de regir-se per la capacitat i el mèrit, de manera neutra, sense entrar a valorar cap altra circumstància. L'objectivi-

tat i la neutralitat són fonamentals. I una cosa és vetllar per la no-discriminació, que hi podem estar d'acord, i una altra és afavorir un determinat col·lectiu de persones, perquè això suposa un greuge comparatiu respecte a altres col·lectius.

I, escoltin, si s'aproves –i apello a la responsabilitat del Partit Socialistes i a Junts–, per una banda, es trencaria amb la neutralitat i equitat en l'accés a l'Administració i, per l'altra, es vulneraria el dret a la intimitat i a la llibertat de les persones de decidir si volen fer pública la seva condició sexual. (*Alguns aplaudiments.*)

I passa exactament lo mateix amb l'accés a l'ocupació pública. Escoltin, s'han d'aprovar –i ho pregunto, eh?– plans d'igualtat que tinguin en compte la diversitat sexual i de gènere? Ho pregunto perquè és que a ningú se li escapa que, per posar en marxa els plans, el departament, organisme o consorci –lo que sigui– hauran de conèixer la condició i l'orientació sexual de les persones que hi treballen. Per què han de fer-ho? Per què han de dir-ho? On queda el dret a la intimitat i a decidir amb llibertat si volen fer-ho o no? La ingerència en la vida de les persones que impregna aquesta llei és inadmissible, senyories. Ho resumeixo: el dictamen final de la proposició no tan sols no millora el text, sinó que l'empitjora.

Segueixo respecte als articles referits a educació, un tema cabdal. Miri, ningú pot imposar un programa educatiu sense el consens dels pares, perquè seria anar en contra de la llibertat i la dignitat de les famílies en escollir quin tipus d'educació volen per als seus fills. I és fonamental que la ideologia quedi sempre fora de les escoles. I «imposar» significa fer un adoctrinament des de les institucions, una cosa sens dubte inacceptable en una democràcia.

I vostès s'atreveixen fins i tot a obligar que els continguts escolars, educatius i formatius donin a conèixer la lluita pels drets del col·lectiu LGTBI. I, mentrestant, resulta que som la comunitat autònoma amb pitjors resultats educatius a Espanya –estem a la cua–, però, vostès, preocupant-se de les matemàtiques amb perspectiva de gènere. (*Alguns aplaudiments.*) Tenen les prioritats equivocades, tots vostès. Tan equivocades com que els alumnes de cinquè de primària, nens de deu, onze anys, hagin de respondre enquestes amb preguntes totalment esbiaixades i adreçades a la ideologia trans. Escoltin, aquestes preguntes poden generar dubtes en nens de deu, onze anys, que estan en una etapa primerenca de desenvolupament afectiu i cognitiu i són especialment influenciables i vulnerables.

Vostès ens obliguen a incorporar la perspectiva LGTBI en tots els àmbits de la vida: a les persones, a les empreses, en lo públic, en lo privat. En les contractacions públiques, els ajuts, beques, subvencions, també s'ha d'incorporar la perspectiva LGTBI, una més entre les de gènere, les de família, LGTBI... I últimament algun grup polític parla de la «perspectiva de classe». Creuen que alguna empresa podrà presentar-se a algun concurs o a una subvenció, amb tanta perspectiva per complir? O que algun particular podrà rebre alguna beca? Mirin, apliquin la perspectiva de família i ens anirà a tots molt millor. (*Alguns aplaudiments.*)

No tinc temps d'entrar en altres qüestions, però..., un apunt, el clàssic de l'esquerra: la hipocresia de parlar de cooperació internacional, però no s'atreveix a condemnar que a Gaza es castiga l'homosexualitat. I d'això no s'ha escoltat res a cap de vostès, ni que a altres territoris i països al segle XXI està prohibida l'homosexualitat. D'això no diuen res.

Senyor president, vaig acabant. El Grup Popular hem presentat quaranta-dos esmenes, responsables i necessàries, que sotmetrem a la seva consideració, que configuren un marc d'equilibri entre el reconeixement dels drets i llibertats individuals, que entenem que seran rebutjades. I, per tant, votarem en contra, en la seva totalitat, de la proposició, primer, perquè és intervencionista, trenca amb el principi d'igualtat, amb el mèrit i la capacitació, trenca amb el dret a la intimitat i a la llibertat individual i trenca amb l'obligació de tots de protegir els menors. En definitiva, perquè imposa un pensament únic, excloent, que vulnera els valors de la societat occidental.

Gràcies, senyor president.

El president

Ara és el torn perquè els grups parlamentaris que no hi tenen esmenes reservades puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Laura Martínez Portell.

Laura Martínez Portell

Gràcies, president. Bona tarda, consellera, diputades, diputats. Vull començar amb una salutació molt especial a les entitats LGBTI, a les activistes i a les persones expertes i a totes les convidades que avui ens acompanyen des de la tribuna, així com a la ciutadania que ens segueix i que avui celebrarà l'aprovació d'aquesta llei. La vostra presència en aquest Parlament és imprescindible, perquè aquesta llei no s'explica sense la vostra veu ni sense la vostra lluita sostinguda en el temps.

Permeteu-me també un agraïment sincer als serveis tècnics de la cambra, sobretot als lletrats, als lingüistes i als assessors i assessores de tots els grups polítics per la seva feina rigorosa i també per la seva paciència.

I també el meu agraïment a la resta de ponents dels grups parlamentaris dels cinc grups que portem a aprovació aquesta llei. Aquesta ha estat una tramitació llarga i exigent, però marcada per una voluntat clara de diàleg i de consens. Així que gràcies també, companyes d'altres grups parlamentaris que heu participat en aquesta ponència. Hi ha esmenes vives, és cert, però fins i tot en aquests punts en què tenim esmenes vives s'ha pactat un text alternatiu que és fruit del consens.

Vull fer un reconeixement explícit també, permeteu-m'ho, a una diputada del meu grup, la Maria Àngels Planas, perquè va liderar el treball del nostre grup a l'inici de la legislatura, que jo m'hi he incorporat tot just fa tres mesos, i, per tant, molta de la feina de fons, del diàleg amb les entitats i de l'impuls polític inicial arrenca d'aquella etapa.

Com s'ha dit, Catalunya va ser pionera en la defensa dels drets LGTBI amb l'aprovació de la Llei 11/2014. Aquella llei va situar el nostre país en l'avantguarda i va marcar un abans i un després. I avui és just reconèixer la feina dels ponents d'aquell moment, però sobretot de les entitats que van empènyer i que van lluitar incansablement perquè aquesta llei fos una realitat.

Però una societat que avança no pot quedar-se quieta normativament. Les realitats canvien, les vulneracions adopten noves formes, i els drets s'han de garantir de manera efectiva en cada moment. I en el tema que avui ens ocupa la realitat no és la de l'any 2014, i no ho és per coses molt positives, perquè la Llei 11/2014 ha començat a donar els seus fruits i s'ha aconseguit normalitzar i naturalitzar moltíssim la diversitat sexual i d'identitat de gènere. S'ha avançat a nivell social, a nivell de marc mental, però també a nivell normatiu, i des de llavors s'han aprovat lleis a tots els estaments, nacionals i internacionals, que avancen i que protegeixen aquesta diversitat.

Però quan s'avança augmenta també la resistència i retornen els discursos reaccionaris, i això també ho tenim a la Catalunya d'avui. Defensar els drets LGBTI és defensar els drets humans, és garantir la dignitat, la llibertat i la igualtat de totes les persones sense excepcions, i aquest Parlament té l'obligació d'estar a l'altura, quan aquests drets són qüestionats. Per això avui al final no modifiquem la Llei 11/2014, sinó que aprovem una llei nova, una llei que incorpora canvis profunds i estructurals i que respon a una visió integral dels drets de les persones LGBTI.

El camí fins aquí no ha estat fàcil. A la legislatura passada es va iniciar el treball, i quan ja estava gairebé a punt es van convocar eleccions i es va haver de tornar a començar. I en aquesta legislatura s'ha reprès tota aquella feina amb responsabilitat i amb rigor, i el resultat és un text àmpliament consensuat presentat conjuntament per cinc grups parlamentaris. En el context polític actual, aquest consens és un valor democràtic molt important.

Vull agrair molt especialment a les entitats i a les persones expertes totes les compareixences fetes durant tot el procés. Han estat moltes i han contribuït a mi-

llorar el text aportant coneixement, experiència i també la veu de qui pateix encara avui la discriminació.

Aquesta llei té elements que cal destacar. En primer lloc, la integració de la llei trans en aquest marc legal, quan inicialment s'havia plantejat com una norma separada. Aquesta decisió respon a una visió clara: els drets trans són drets LGBTI, són drets humans i han de quedar protegits dins d'un marc comú coherent i fort.

En segon lloc, l'enfortiment i el desplegament del règim sancionador, que considero un element fonamental. Les lleis no poden ser només una declaració d'intencions. Han de tenir mecanismes efectius –i ho recalco, efectius– per prevenir i per sancionar i per reparar les vulneracions de drets. Aquesta és una eina imprescindible perquè la llei es compleixi.

En tercer lloc, parlem d'una llei que travessa tots els àmbits de la vida: l'educació, la salut, els serveis socials, el món laboral, l'oci, l'esport, la cultura, els mitjans de comunicació, perquè la discriminació no passa en un sol espai i la protecció tampoc pot ser parcial. Aquesta llei aborda àmpliament les interseccionalitats que travessen les discriminacions de gènere. I aquí permeteu-me destacar especialment un aspecte que és especialment rellevant per nosaltres: la protecció de la gent gran LGBTI. Massa sovint, quan aquestes persones arriben a una residència o a un recurs d'atenció per a gent gran, es veuen obligades a retornar a l'armari, a amagar qui són, després d'una vida sencera de lluita i d'haver aconseguit viure la seva sexualitat, el seu cos, el seu gènere, d'una manera absolutament normal. No pot ser que al final de la vida haguem de tornar enrere.

I, en darrer lloc, perquè aquesta llei estableix mandats, obligacions clares i també conseqüències per a les administracions públiques, que han de fer polítiques de prevenció, de protecció i d'atenció, de reparació, i actuar sempre amb la diligència deguda. Tot això pren encara més sentit en el context actual, en què veiem com l'extrema dreta utilitza discursos d'odi i atacs directes contra les polítiques d'igualtat de gènere. Davant d'això, la resposta democràtica no pot ser la resignació, sinó el reforç de drets i de les institucions que els garanteixen.

Aquesta llei no ho solucionarà tot, però és una eina poderosa per prevenir, protegir i reparar, i per enviar un missatge clar a la societat: a Catalunya la diversitat es respecta i els drets humans no es qüestionen. Aquest és el país que volem, un país on ningú hagi de tornar a l'armari, on els drets no depenguin de qui ets i on la llibertat sigui un compromís col·lectiu.

I ja em sap greu haver de parlar després del discurs que m'acaba de precedir, però, davant d'això, simplement democràcia. I aquesta és una llei que té el vuitanta per cent del suport de la cambra.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora Júlia Calvet i Puig.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, president. Bé, aquesta modificació de la Llei 11/2014 no busca resoldre ni posar al centre els veritables problemes dels catalans. Al contrari, busca imposar un model oficial d'identitat que vulnera la igualtat i la llibertat ideològica i imposa obligacions als particulars, a les empreses, als serveis sanitaris, als serveis educatius, a les famílies i un llarg etcètera.

Però anem per parts. En primer lloc, el text final altera completament la norma; de fet, és que només en conserva dos dels articles. I això vulnera clarament el principi de congruència legislativa, perquè el que s'exigeix en aquest principi és coherència entre la proposició i el resultat normatiu. Per tant, el que s'hauria d'haver fet és una nova proposició de llei, però, com sempre, per penjar-se la medalleta i tenir llei

a final d'any, doncs, es passen pel forro els seus propis principis reglamentaris. Per tot això, doncs, també votem en contra de l'esmena tècnica.

Però, dit això, anem al contingut de la modificació, perquè la veritat és que no té pèrdua. L'article 1 diu literalment que aquesta llei «pretén fer efectiu el dret a la lliure autodeterminació de la identitat i expressió de gènere i garantir-lo en tots els àmbits de la vida, públics i privats». Clar, a veure, quan vostès parlen d'autodeterminació, identitat sexual, característiques sexuals, expressió de gènere i pretenen que tot això sigui reconegut legalment sense cap mena d'informe mèdic o psicològic, el que estan demostrant és que són vostès uns negacionistes de la ciència i de la biologia. (*Alguns aplaudiments.*)

I per molt que s'hi entestin..., tampoc els vull descobrir Amèrica, però és que només existeixen dos sexes, els homes i les dones. (*Alguns aplaudiments.*) I totes aquestes imaginacions seves no són res més que un negoci que es diu «ideologia de gènere», que els dona molts diners i que pretén substituir la realitat biològica del sexe per sentiments canviants elevats a la categoria legal. Resulta també especialment paradoxal que aquells que diuen defensar les dones siguin precisament els que hagin reduït el concepte de «dona» a una simple autopercepció, a un sentiment, buidant-lo completament de contingut biològic i real, i tot i així ho continuen anomenant «progrés».

Però bé, si continuem avançant en la llei, veiem que les conseqüències de la llei són clares. Per exemple, en el cas de l'esport, aquesta llei el que fa és discriminar directament les dones, perquè es permet que els homes competeixin en categories femenines. En sanitat, parlen de crear serveis LGTBI específics a cada regió sanitària. En ajudes socials, s'introdueixen privilegis ideològics a la renda garantida de ciutadania, atorgant-la a aquells que al·leguin discriminació per orientació sexual, identitat o expressió de gènere. Llavors, jo els pregunto: amb quins criteris objectius es determinarà això, quan tot això es basa en percepcions subjectives? Ho dic perquè tothom pujarà al carro –tothom hi pujarà, al carro.

Però és que, a més a més, si amb tot això no n'hi hagués prou, resulta que inverteixen la càrrega de la prova i bombardegen la seguretat jurídica i la presumpció d'innocència. I, a més a més, imposen un règim sancionador completament desproporcionat. Per tant, com poden veure, és tot una farsa legal.

Però, com sempre, mai s'obliden de l'educació i imposen l'educació afectivosexual en totes les etapes educatives. I jo no em cansaré de repetir-los-ho, però és que això no és educació, això és adoctrinament de la infància (*alguns aplaudiments*) i una vulneració als drets de la llibertat dels pares a educar els seus fills com ho estimin oportú.

Però és que *seguimos para bingo*, perquè un dels altres grans disbarats d'aquesta llei eren les imposicions en la contractació pública i privada, i especialment greu era aquella esmena de la CUP i companyia, no?, que també s'ha mencionat, d'obligar la Generalitat a reservar almenys un u per cent dels llocs de treballs a persones trans, tant en personal funcionari com en personal laboral. I a mi ja em perdonaran, eh?, però això no és igualtat d'oportunitats, això és un privilegi per llei que el que fa és imposar criteris ideològics en la selecció de personal i en el principi de capacitat i de mèrit. (*Alguns aplaudiments.*)

Però és que continuem. També mereix una especial atenció tot allò relatiu al tema dels ens locals, perquè exigeixen que la Generalitat complementi el finançament dels municipis de menys de vint mil habitants per promoure les polítiques d'aquesta llei, les polítiques LGTBI. Clar, jo els hi dic sincerament, això és una burla. I és una burla precisament a les persones que viuen a la Catalunya més rural, a aquests municipis on en molts casos no hi ha ni tan sols una botiga, ni un ambulatori, o, per exemple, ni un banc. Per tant, no es burlin tant d'aquesta gent i comencin per garantir-los els serveis bàsics, abans de començar amb totes aquestes bajanades i ximpleries. (*Alguns aplaudiments.*)

I, per acabar, no hi podia faltar la cirereta del pastís, més malbaratament: més diners a la xarxa SAI, més diners al Consell Nacional LGTBI, etcètera, etcètera, etcètera. I després la gent es pregunta: ostres, com és que paguem més impostos que mai i tenim els serveis públics pitjors de la història? Home, doncs, senyor i senyora, perquè els seus diners no van ni cap a sanitat ni cap a educació, els seus diners van destinats a aquests deliris ideològics que es presenten, per exemple, avui (*alguns aplaudiments*), però bé.

Però enfront de tot això, de tot aquest deliri, doncs, hi ha VOX. (*Remor de veus.*) Des de VOX ja fa molt de temps que vam presentar una proposició, precisament... (*Persisteix la remor de veus.*) Riguin el que vulguin.

El president

Silenci, si us plau.

Júlia Calvet Puig

Des de VOX, precisament, vam presentar una proposició de llei per derogar aquesta llei. I bé, no cal que els digui..., ara riuen molt, però quan governem, doncs, precisament derogarem aquesta llei. (*Alguns aplaudiments.*)

I la derogarem perquè ja tenim moltes lleis que protegeixen les persones independentment de la seva condició sexual. Perquè, davant de la seva perspectiva LGTBI, nosaltres defensem una perspectiva de família, perquè protegeixi de veritat el nucli essencial de la nostra societat. I perquè, miri, si de veritat volen acabar amb la violència contra les persones homosexuals, tanquin fronteres i deportin massivament, i veuran que ràpid s'acaba la «tonteria». (*Alguns aplaudiments.*)

En definitiva, amb la que està caient fora d'aquestes quatre parets, qualsevol polític responsable hauria de tenir els seus cinc sentits posats a resoldre els problemes reals dels catalans, que no són més que la seguretat, l'habitatge, la sanitat i l'educació. Així que posin-se a treballar pels veritables abandonats i menyspreats d'aquesta regió, que són els treballadors catalans, les famílies que no poden arribar a final de mes i els joves sense futur.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Aliança Catalana defensa i defensarà sempre els drets de totes les persones i col·lectius als que fa referència aquesta llei, sense excepció. Rebutgem, condemnem i perseguirem qualsevol forma de discriminació basada en l'orientació sexual o la identitat de gènere, i aquí no admitem interpretacions esbiaixades ni interessades, però el que no podem fer veure és que aquesta proposició de llei no conté problemes conceptuals, jurídics i pràctics. No podem acceptar que la ingerència institucional que proposen i el control ideològic de la societat que vindiquen es normalitzin disfressats de mera ampliació de drets, perquè una cosa és garantir drets individuals, objectiu que compartim plenament, i una altra de ben diferent és imposar obligacions col·lectives, comportaments socials dirigits i polítiques que converteixen la vida privada dels catalans en criteri d'intervenció pública.

I això és exactament el que ens proposen aquí. Amb frases inconcretes com «l'Administració ha de garantir la participació de les persones LGTBI en tots els àmbits de la vida social», què volen dir exactament? Que les persones LGTBI, pel fet de ser LGTBI, no gaudeixen de manera natural i inherent dels mateixos drets que la resta? Aquest és el missatge que volem enviar a la societat? Amb aquest paternalisme insistent contribueixen a assenyalar i diferenciar un col·lectiu en comptes de normalitzar-lo plenament i incloure'l com pertocaria dins el conjunt de la societat.

A més a més, participar en tots els àmbits de la vida social no és un dret que pugui fabricar-se per decret. La participació depèn de la voluntat i llibertat de cadascú, independentment de l'orientació sexual. Voler convertir l'Administració en una mena de direcció social que decideixi quines identitats o orientacions són suficientment visibles, adequadament representades o activament promocionades és una ingerència institucional a parer nostre inadmissible. La llibertat no es garanteix imposant comportaments ni fent experiments d'enginyeria social. Els drets dels col·lectius als que fa referència aquesta proposició de llei consisteixen exactament en els mateixos que gaudeix el conjunt de la ciutadania, ni més ni menys.

Quan parlen de contribuir a la visibilitat, no podem sinó preguntar-nos per què la nació ha d'intervenir en una qüestió privada, per què visibilitzar ha de ser una obligació institucional. L'orientació sexual forma part de la vida privada, de la intimitat de cadascú; no és matèria d'estat, no és una categoria o un mèrit que l'Administració hagi de promocionar o premiar. Els drets no depenen de la visibilitat, com vostès volen insinuar; depenen de la igualtat davant de la llei. Qualsevol altra interpretació és activisme institucional, paternalisme o cosmètica.

I la inclusió de clàusules socials LGTBI en la contractació pública? Què és aquesta barbaritat administrativa? De debò que proposen que l'Administració pública contracti en funció de l'orientació sexual i no en base a la formació, el talent i l'experiència? De debò que creuen que els homosexuals necessiten aquest tipus de mesures per accedir a un lloc de feina dins de l'Administració? Llavors potser el problema són vostès, que, increïblement, no els perceben com a ciutadans iguals i indistingibles de la resta. Aquest article obre la porta a un despropòsit jurídic i a una inseguretat contractual manifesta. No defensa drets: crea obstacles, desigualtats, re-cels i burocràcies innecessàries.

Sense parlar de l'adoctrinament a les aules que proposen convertint l'orientació sexual en principi rector del sistema educatiu i imposant l'educació afectivosexual al currículum. L'escola ha de transmetre coneixements, valors democràtics, respecte entre persones, no introduir amb calçador criteris ideològics ni pressions dogmàtiques. Deixin de convertir les aules en un camp d'experimentació de polítiques *woke* i centrin el model educatiu en l'esforç i la formació.

I l'article 16 de la llei, que parla de vetllar pel tractament respectuós de les persones LGTBI? Home, s'ha de vetllar pel tractament respectuós d'absolutament tothom, diria jo, no? Altre cop juguen a assenyalar aquest col·lectiu i a diferenciar-lo de la resta de la ciutadania. A nosaltres, que no diferenciem els ciutadans en funció de la seva orientació sexual, ens sobta aquesta voluntat contínua de marcar i remarcar aquest suposat fet diferencial.

I, home, no és un pèl cínic, això de proclamar o reclamar respecte per llei i no practicar-lo ni tan sols vers els representants electes de formacions polítiques adverses? Potser haurem de presentar una proposta de llei que vetlli també pel tractament respectuós dels qui no compartim els postulats de l'extrema esquerra.

Votarem en contra d'aquesta proposició perquè, a part de totes les raons que ja hem fet avinents, el text es dedica a criminalitzar el Cos de Mossos d'Esquadra insinuant que hi ha identificacions policials basades en perfils ètnics i racials, acusacions injustes, no fonamentades i estigmatitzadores contra un cos que no actua per prejudicis, sinó amb protocols homologats basats en criteris operatius.

Deixin d'atacar l'única estructura d'estat real que tenim i que sempre ha demostrat professionalitat. Si realment volen protegir drets, comencin per no difamar a qui ens els garanteix.

El president

I, finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Elena Díaz Torrevejano.

Elena Díaz Torrevejano

Molt bona tarda. Gràcies, president. Diputats, diputades, consellera Menor, secretària d'Igualtats, Gina Pol, director general de Polítiques LGBTI+, Alberto Lacasta... Bé, primer de tot volia donar la benvinguda a totes les entitats que avui ens acompanyen, així com també a totes les persones que avui, doncs, no poden ser presents aquí però que estan seguint aquest debat amb molt d'interès, perquè saben que el que avui aprovem tindrà un impacte molt directe en la seva vida quotidiana, en la seva seguretat, en el seu dret a viure, ser i estimar amb llibertat i sense por. Avui és un d'aquells dies en els que aquest Parlament fa un pas endavant, un pas endavant en dignitat, en reconeixement i en llibertat.

I, abans d'entrar en el propi contingut de la llei, crec que és de justícia fer uns petits agraïments. Primer de tot, a les entitats, per la feina que feu cada dia, per descomptat, però sobretot per haver estat motor d'aquesta llei. Gràcies per la paciència, perquè som molt conscients de que porteu molt de temps esperant aquest moment.

Vull també fer un agraïment i un reconeixement explícit i molt sincer a totes les persones, entitats, activistes i responsables polítics que fa més d'una dècada van treballar intensament per fer possible l'aprovació de la Llei 11/2014. Aquesta llei, ja s'ha dit, va ser pionera, va ser valenta i va ser necessària, i va posar el nostre país al capdavant de la defensa dels drets civils.

Avui, amb aquesta mateixa generositat democràtica, moltes d'aquestes veus entenen que els temps canvien i que les lleis han d'evolucionar. Aquesta nova norma no esborra aquell camí, sinó que el continua, l'amplia i l'enforteix. L'esperit, la voluntat i els valors de la llei anterior són plenament presents, adaptats a una realitat que ens interpella amb noves formes de discriminació i nous desafiaments.

També vull aprofitar per agrair la tasca de les companyes dels altres grups parlamentaris que han participat en la ponència d'aquesta llei, a les que també hi van participar durant la passada legislatura, però sobretot a les que hem estat pràcticament durant tot un any treballant en aquest nou text. Malgrat les nostres diferències legítimes, que formen part de qualsevol debat democràtic, hem estat capaces de fer un exercici de responsabilitat col·lectiva, de diàleg i de voluntat d'entesa, buscant sempre els punts en comú, per posar al centre la defensa dels drets i la dignitat de les persones. Aquest treball compartit dignifica aquesta cambra i demostra que quan parlem de drets fonamentals el Parlament de Catalunya sap estar a l'alçada.

També vull agrair la feina dels juristes i dels lingüistes del Parlament que han participat en l'elaboració d'aquesta llei. El seu treball rigorós i sempre molt discret ha estat clau per garantir una norma sòlida jurídicament, coherent amb l'ordenament vigent i curosa amb l'ús del llenguatge.

I, ja per últim, i no per això menys important, vull fer un agraïment personal, un agraïment personal al jurista del meu grup parlamentari, el company Marc Rojas, amb qui he compartit moltes hores de treball i moltes reflexions al llarg de tot aquest procés. Moltes gràcies, Marc, per la teva paciència –soc molt conscient de la paciència que has hagut de tenir– i sobretot per la teva professionalitat.

Bé, avui debatем la modificació de la llei per garantir els drets de les persones LGBTI, i cal dir-ho amb claredat, no estem davant d'un debat identitari ni ideològic, sinó davant d'un debat profundament democràtic. Els drets humans no són una opció ni una concessió, són una obligació de les institucions.

Vivim un moment complex: a Catalunya, a Espanya, a Europa, assistim a un augment preocupant dels discursos d'odi, especialment contra col·lectius que ja han estat històricament vulnerabilitzats. Crec que tots i totes els hem escoltat fa un moment. Discursos que qüestionen drets conquerits, que banalitzen la discriminació i que intenten normalitzar l'odi com si fos una opinió més.

I aquests discursos no es queden només en paraules: les dades oficials mostren un increment sostingut dels delictes d'odi, i una part molt significativa tenen com a objectiu el col·lectiu LGBTI. Mossos d'Esquadra alerten que moltes agressions no es

denuncien especialment per por, per cansament o per desconfiança. Això vol dir que darrere de les xifres oficials hi ha una realitat encara molt més difícil.

Per tant, quan reforcem aquesta llei no legislem en abstracte, legislem pensant en persones que encara avui modifiquen la seva manera de viure, es veuen obligades a amagar la seva manera d'estimar o canvien la manera de mostrar-se en públic per evitar, així, una agressió. Aquesta modificació no crea privilegis; el que fa és reforçar mecanismes de prevenció, de protecció i de reparació, dota de més eines l'Administració i envia un missatge clar a la societat: a Catalunya la dignitat humana és una qüestió primària. *(Aplaudiments.)*

Aquesta proposta de modificació que portem avui a debat introdueix canvis significatius en la terminologia, en l'estructura i en el règim sancionador. Definim amb molta claredat l'amenaça: l'LGBTI-fòbia és ara un concepte general que abasta qualsevol prejudici, actitud hostil o odi contra les persones del col·lectiu. A més, reconeixem la discriminació interseccional quan es produeix..., quan ser LGBTI s'agreuja per altres factors, incrementant la vulnerabilitat de la víctima. També es detalla l'abast de la violència LGTBI-fòbica, incloent-hi la violència física, psicològica, sexual, estructural, estructural i en els àmbits mediàtic i digital.

Un dels pilars fonamentals de la modificació és el reforçament dels drets de les persones trans i intersexuals. Aquesta llei promou la despatologització, garanteix el dret al lliure desenvolupament de la personalitat, i per assegurar la igualtat efectiva la llei reforça la garantia institucional. Es consolida l'estructura de la xarxa SAI per oferir respostes coordinades i properes a les persones que pateixen discriminació.

La part més contundent la trobem en el règim sancionador. Tipifica i escala de forma clara les infraccions, i les sancions les equipara amb el règim sancionador de la Llei 19/2020.

En termes generals, el que estem fent és una llei més forta, més robusta jurídicament, perquè pugui aplicar-se amb determinació i sense ambigüitats. Una llei forta té valor jurídic, però sobretot té un valor simbòlic enorme. Envia un missatge clar d'acompanyament a les víctimes i d'intolerància als agressors. I, al conjunt de la societat, envia el missatge de que la diversitat és un valor democràtic, no pas una amenaça. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Acabo ja, president.

Aquest Parlament té una responsabilitat històrica: protegir drets quan són qüestionats, reforçar-los quan són atacats i ampliar-los quan la realitat ens ho exigeix. I això és exactament el que fem avui per a totes les persones que ens miren des de les entitats, que ens miren des de casa, des dels centres educatius, des dels espais de feina, esperant que les institucions estiguem a l'alçada per a les que hi són i per a les que ja no hi són, per a les que han lluitat abans i per a totes aquelles que continuaran lluitant en el futur.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, procedim a votar el dictamen de la Comissió d'Igualtat i Feminisme sobre la proposició de llei de modificació de la Llei 11/2014, de 10 d'octubre, per a garantir els drets de lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i intersexuals i per a erradicar l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia.

En primer lloc, votarem les esmenes reservades dels grups parlamentaris. Votem ara les esmenes reservades pels grups parlamentaris d'Esquerra Republicana de Catalunya, dels Comuns i de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra.

La primera votació correspon a l'esmena reservada número 31.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 101 vots en contra, 30 vots a favor i cap abstenció.

Votem, en segon lloc, l'esmena reservada número 79.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 101 vots en contra, 30 vots a favor i cap abstenció.

Votem, en tercer lloc, l'esmena reservada número 83.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 101 vots en contra, 30 vots a favor i cap abstenció.

A continuació, votem ara les esmenes reservades del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Ateses les peticions de votació separada que ens han fet arribar, votem en primer lloc les esmenes reservades números 17, 19, 70, 97, 102, 106, 113, 116, 132, 149, 150 i 161.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 107 vots en contra, 22 vots a favor i 2 abstencions.

I ara votem, en segon lloc, les esmenes número 2, 5, 8, 13, 16, 23, 27, 32, 37, 43, 45, 48, 51, 53, 59, 65, 69, 74, 77, 82, 84, 108, 111, 120, 122, 125, 128, 131, 160 i 163.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 117 vots en contra, 12 vots a favor i 2 abstencions.

Tot seguit votem l'esmena tècnica presentada a la lletra *d* de l'article 66 del dictamen. On hi diu, en el punt *d*, «garantir que les persones trans internes en centres penitenciaris o de justícia juvenil rebin un tracte i una protecció i tinguin unes condicions de vida que corresponguin al gènere amb què s'identifiquen», hi ha de dir «garantir que les persones trans internes en centres penitenciaris o de justícia juvenil rebin un tracte i tinguin una estada adequats a les unitats o mòduls que s'han de correspondre al gènere amb què s'identifiquen.»

Comença la votació.

Aquesta esmena tècnica ha estat aprovada per 107 vots a favor, 24 vots en contra i cap abstenció.

A continuació votem el text del dictamen.

En primer lloc, votarem l'article 35.2 del text del dictamen.

Comença la votació.

L'article 35.2 ha estat aprovat per unanimitat.

A continuació votem l'incís final... Ah, perdona. (*Rialles.*) Ja pensava: «Carai!» (*El president riu.*) El món exultava, ara. (*El president riu.*) Hem avançat el Nadal abans d'hora. (*Rialles.*) Aquest article 35.2 ha estat rebutjat per 131 vots en contra, cap vot a favor i cap abstenció. Disculpin-me.

A continuació votem l'incís final de l'article 17.7 del text del dictamen, que té naturalesa electoral i ha de ser votat pel Ple amb una majoria de dues terceres parts –per tant, noranta vots–, d'acord amb l'article 56.2 de l'Estatut de Catalunya.

Comença la votació.

Aquest article ha estat aprovat per 109 vots a favor, 22 vots en contra i cap abstenció, i obté la majoria requerida per l'article 56.2 de l'Estatut de Catalunya.

Finalment, votem ara la resta del text del dictamen.

Comença la votació.

El text de la proposició de llei dels drets de les persones LGBTI i l'erradicació de la LGBTI-fòbia queda aprovat per 107 vots a favor, 24 vots en contra i cap abstenció. (*Aplaudiments forts i perllongats.*)

Procediment per a elegir el director o directora de l'Oficina Antifrau de Catalunya

284-00017/15

El setè punt de l'ordre del dia és el procediment per elegir el director o directora de l'Oficina Antifrau de Catalunya. (*Remor de veus.*) D'acord amb allò que estableix... Silenci, si us plau. D'acord amb allò que estableix l'article 9.2 de la Llei 14/2008, de 5 de novembre, de l'Oficina Antifrau de Catalunya, a proposta del president de la Generalitat ha estat presentada la candidatura del senyor Josep Tomàs Salas Darrocha al càrrec de director de l'Oficina Antifrau de Catalunya. Així mateix, el passat dijous 11 de desembre, la Comissió d'Afers Institucionals va substanciar la compareixença del candidat proposat.

Un cop acomplerts els tràmits que estableixen la llei i el Reglament del Parlament, i abans d'iniciar la votació, intervindran els representants dels grups parlamentaris per un temps màxim de cinc minuts, tal com es va acordar a la darrera Junta de Portaveus.

Té la paraula, en primera instància, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, la diputada senyora Glòria Freixa i Vilardell.

Glòria Freixa i Vilardell

Bé; gràcies, president. Consellers, diputats... Jo crec que avui, amb aquest nomenament, és un dia d'aquells que ens convida a tots a la reflexió, perquè el nomenament d'avui del director de l'Oficina Antifrau de Catalunya hauria hagut de ser fruit d'un procés serè, treballat, on s'hagi buscat el consens de les forces polítiques que representen els ciutadans de Catalunya.

L'Oficina Antifrau es va crear justament per lluitar contra la corrupció, per garantir el funcionament transparent de les nostres institucions i aconseguir la confiança dels catalans en la classe política especialment. Perquè l'Administració ha de ser una caixa de vidre: tot aquell esforç que han posat els ciutadans amb la seva feina, amb el pagament dels seus impostos, tot això ho han de poder veure reflectit en les actuacions de les administracions, i això és el que crea aquesta confiança.

Per tant, l'Oficina Antifrau, per dir-ho d'una manera clara i senzilla, doncs, és el garant d'aquesta confiança dels ciutadans en l'Administració. Per tant, el nomenament del seu director ha de tenir totes les garanties, i això vol dir que les formes són extremadament importants.

I així es va fer sota la presidència de Junts pel Sí, sota la presidència de Carles Puigdemont. Tot i que el moment polític era complex i d'alta intensitat, el 28 de juliol de l'any 2016 (*remor de veus*) va ser escollit el darrer...

El president

Silenci, si us plau.

Glòria Freixa i Vilardell

...va ser escollit el darrer director de l'Oficina Antifrau de Catalunya, amb 98 vots a favor i 34 abstencions. Això vol dir que, tot i les dificultats d'aquell moment, es va arribar a un consens per nomenar el director d'una institució tan rellevant per a aquest país.

L'Oficina Antifrau no és una institució més. És una institució estatutària, i això ja és la mostra de la importància que ha de tenir per a aquest país. L'ampli consens del 2016 va permetre que fos escollit en primera votació pels partits independentistes, unionistes, d'esquerra, de dreta... Tothom hi va trobar un consens. I això en un moment on hi havia una àmplia majoria independentista, però tot i així es va buscar el consens. No es van buscar només els seixanta-vuit diputats de la majoria absoluta, sinó una majoria que signifiqui la confiança de tots en aquesta institució.

I avui, tristament, no ha estat així. Que tècnicament és el Govern qui proposa? D'acord. Que ja compta amb la majoria necessària per triar el director? D'acord. Però és així com vostès volen fer les coses?

Els partits, fa pocs dies, vam rebre una proposta que gairebé era per dir «per al seu coneixement», adjuntada amb el currículum del candidat i una modificació sobtada en l'ordre del dia de la comissió perquè precipitadament vingués el candidat, el senyor Josep Tomàs Salas Darrocha, a presentar la seva candidatura, i, en menys d'una setmana, votació al Ple.

La presidenta del nostre grup, Mònica Sales, va enviar una carta al president de la Generalitat, Salvador Illa, demanant aquests mínims institucionals i polítics que calia preservar en una decisió com aquesta, i el president ha contestat que «les coses s'han fet segons el procediment legalment establert». Però no és això, i ho saben. No és això. Estem davant d'un òrgan estatutari de control. No és un càrrec qualsevol, és el màxim responsable de vetllar per la integritat de les institucions catalanes.

Per això mateix, el seu nomenament hauria d'haver estat exemplar en les formes, en el respecte al Parlament i en la voluntat de construir majories, però ha estat opac, unilateral i amb menyspreu a l'oposició. I això no és un problema de Junts per Catalunya, és un problema de salut democràtica.

L'Observatori Ciutadà contra la Corrupció, que és portaveu de vuitanta-dues entitats signants pel pacte social contra la corrupció –un pacte del qual el Partit Socialista, a més a més, en forma part–, ha manifestat la seva rotunda queixa per l'absoluta manca de contacte amb la societat civil organitzada, i assenyalen en una carta que han rebut tots els diputats d'aquest plenari i els mitjans de comunicació que la persona que ocupi aquest lloc és de vital importància per construir una cultura d'integritat i lluitar contra la corrupció. Sembla ser que ni els Comuns ni Esquerra Republicana escoltaran la demanda de la societat.

Junts per Catalunya representa la segona força política del país i el principal partit de l'oposició, i sempre hem actuat amb sentit de responsabilitat davant de les decisions que afecten els òrgans institucionals d'aquest país, i ho saben. Crec que no és la millor manera, senyors del Partit Socialista, de buscar la centralitat d'aquest país, de la que tanta bandera n'han fet vostès. És, una vegada més, seguir fent a qualsevol preu i sempre de la mà dels extrems, en aquest cas dels extrems més esquerres.

I això és prendre decisions fugint de la centralitat, del consens, del diàleg i deixant fora una àmplia part de la ciutadania de Catalunya. Crec que cal que reflexionin i que ho facin seriosament, perquè quan la ciutadania se sent exclosa i estirada cap a un extrem, pot tenir tendència a marxar cap a l'altre extrem, i això ja ho estem veient a Europa. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

I acabo, president. Crec, sincerament, que avui vostès no han actuat amb el sentit de la responsabilitat que els hi correspon, i que avui no tenim un bon dia per a la democràcia d'aquest país, de Catalunya.

Bon dia a tots.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Bé, molt bon dia. Gràcies, president. Membres del Govern, conselleres, consellers, diputades i diputats, director de l'Oficina Antifrau, il·lustríssim senyor Miguel Ángel Gimeno, adjunta i candidat a l'Oficina Antifrau... Avui aquest Parlament compleix amb la seva responsabilitat: sotmetre a votació la proposta del nou director de l'Oficina Antifrau de Catalunya. Vaja, que el que fem és complir la llei.

Com ens deia el dilluns el molt honorable president del Parlament, el Parlament de Catalunya té una ambició molt per sobre dels seus recursos. Dotats d'una estructura

molt petita, tenim la capacitat de fer el mateix que fan parlaments de països que són estats. Una virtut que és practicable del conjunt de les administracions de Catalunya; en aquest cas, de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, una administració que atén a la legalitat de l'Estat espanyol, que ens imposa en clau autonòmica, però que té l'ambició d'un estat, perquè els seus servidors públics tenen voluntat de ser-ho.

I en aquesta Administració, que és la pròpia del país, hi trobem institucions pròpies que van més enllà dels seus recursos gràcies a la vocació de servei públic, que ens permet comparar-nos a qualsevol altre país que garanteix íntegrament els drets i les llibertats de la seva ciutadania, i a vegades fins i tot podem ser pioners a l'hora de desenvolupar polítiques públiques.

I pel que fa al meu partit, Esquerra Republicana de Catalunya, saben que sempre hem estat garantia d'aquesta ambició de país, ambició de país que vam tenir quan el 2008 es va fer que fos possible l'Oficina Antifrau de Catalunya –per tant, duu la petjada d'Esquerra Republicana.

La creació i l'impuls de l'Oficina Antifrau de Catalunya han tingut moments bons i moments molt dolents. La mort sobtada del seu primer director, el fiscal David Martínez Madero, va dur al nomenament del senyor Daniel de Alfonso, que va ser escollit amb els vots de Convergència i Unió, PSC, PP i Ciudadanos, que per motius de tots coneguts –que no cal que m'hi estengui–, doncs, va ser remogut i va tenir..., en tot cas, va ser destituït. Després va venir el nomenament del senyor Miguel Ángel Gimeno.

I aquí, en cada nomenament, hi han participat, doncs, els diferents presidents de la Generalitat. Primer de tot va ser el president Montilla, que va proposar el senyor Martínez Madero. El president Mas va proposar el senyor De Alfonso. El president Puigdemont va proposar el senyor Gimeno. I el que toca analitzar ara no és el procediment, que pot agradar més o menys però és el que la llei estableix, sinó si el candidat proposat, en aquest cas l'illustríssim senyor Josep Tomàs Salas Darrocha, és idoni per al càrrec i reuneix els requisits que exigeix la llei.

Esquerra Republicana no jugarà la carta del bloqueig, perquè el que toca és garantir la continuïtat de les institucions. I, evidentment, pel que fa a l'Oficina Antifrau de Catalunya, el compromís, que ha de ser indestruïble del que estem fent avui mateix, no és un altre que la lluita contra la corrupció, que no tinc cap dubte que el conjunt de la cambra, que el conjunt de les diputades i els diputats, doncs, ho tenen com a prioritat.

El candidat, l'illustríssim senyor Josep Tomàs Salas Darrocha, és idoni per al càrrec. En la seva compareixença davant de la CAI, cap dels grups parlamentaris presents va fer cap objecció al respecte. Les objeccions eren, com deia, pel procediment emprat i no pel candidat. Amb relació al procediment, segur que cal millorar-lo i hem de trobar, doncs, els consensos necessaris per tal de que les coses es facin diferent. En tot cas, no era la responsabilitat d'Esquerra Republicana.

El candidat a director de l'Oficina Antifrau té una trajectòria acadèmica i professional que és destacable. Coneix bé l'Administració de justícia, en profunditat. Diria que és un picapedrer del tema, perquè va començar com a auxiliar judicial i en aquests moments exerceix de magistrat, passant per ser advocat en exercici i també, en tot cas, exercir la docència, mèrits i capacitats que exigeix la direcció de l'oficina. Va compartir i desgranar amb el conjunt de diputats i diputades presents el seu pla de treball, seguint objectius que Esquerra Republicana comparteix: la salvaguarda de la institucionalitat de l'Oficina Antifrau de Catalunya, la necessitat d'orientar-la cap al món local o millorar la transparència en el funcionament de l'oficina, entre altres objectius.

I el futur immediat passa de forma urgent per tenir una llei catalana d'alertadors per garantir l'èxit de la lluita contra la corrupció. I és evident que caldrà adaptar la llei (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –vaig

acabant, president– de l'Oficina Antifrau de Catalunya als nous temps, l'hem de posar al dia. Per fer-ho possible, evidentment, cal renovar també la seva direcció.

I acabo. Acabo desitjant al candidat, en cas de ser escollit, tota la sort i els encerts, perquè seran els encerts i la sort del nostre país; compromís ferm en la lluita contra la corrupció, que és la millor recepta per tenir institucions democràtiques fortes. Les nostres institucions han de tenir parets de vidre –no per fràgils, sinó per transparents– i servidors públics que treballin pel bé comú. El candidat es deu a la ciutadania de Catalunya, i Esquerra Republicana li demanem, doncs, que sigui digne del país al que ha de servir.

Moltíssimes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies, president. Aprofito també, doncs, per sumar-me a aquestes salutacions als membres de l'Oficina Antifrau que avui ens acompanyen: el senyor Gimeno, la seva adjunta i també el candidat avui proposat per ocupar aquest càrrec al davant de l'Oficina Antifrau.

Jo vull començar aquesta intervenció deixant clara una qüestió que és essencial, i és que el nostre posicionament no és, ni ha de ser tampoc, un judici personal sobre la figura proposada. El senyor Tomàs Salas compta amb una trajectòria professional que mereix respecte, i des del nostre grup, evidentment, li desitgem encerts i èxits en l'acompliment de les seves funcions, perquè, doncs, el seu encert també serà el de tots nosaltres.

Dit això, la nostra responsabilitat ens obliga a anar més enllà del nom propi i a reflexionar sobre el marc institucional en què es produeix aquest nomenament. I és aquí on sorgeixen preocupacions legítimes que no podem deixar de banda.

L'Oficina Antifrau va néixer amb una vocació clara: la de ser un instrument independent, fort i creïble en la lluita contra la corrupció i les males pràctiques en l'Administració pública. El seu valor rau precisament en la confiança que la ciutadania diposita en la seva autonomia i en la seva capacitat també d'actuar sense interferències o ingerències polítiques. Quan aquesta independència es percep com a debilitada, ja sigui pel procediment de nomenament o per aquesta percepció, doncs, que respon a acords parlamentaris entre forces que sostenen l'acció de govern com el que avui ens ha portat aquí, no només se'n ressent la institució, sinó també la confiança de la ciutadania en el sistema.

I és veritat, doncs, que aquest nomenament ha mancat d'aquest consens o d'aquesta negociació prèvia entre els partits. La senyora Capella deia que avui no estem aquí per parlar del procediment, però jo crec que sí, que en podem parlar, també, i manifestar com s'ha fet aquesta proposta d'avui, independentment del resultat de la votació posterior. No es tracta, hi insisteixo, de qüestionar intencions, sinó d'analitzar estructures: una oficina antifrau que, tot i dependre, hi insisteixo, sobre el paper, del Parlament, és percebuda com a resultat d'un acord polític entre partits que governen o que donen suport al Govern, pot veure compromesa realment o aparentment la seva capacitat d'actuació, especialment quan les seves investigacions afecten l'Administració pública. I, com vostès saben, en democràcia la percepció és gairebé tan important com la realitat.

Per això creiem que aquest debat hauria de servir per obrir una reflexió serena però profunda sobre com reforçar la veritable independència de l'Oficina Antifrau, i no per debilitar-la, hi insisteixo, no per instrumentalitzar-la políticament, sinó per blindar-la davant qualsevol sospita de subordinació o condicionament: més mitjans, més garanties, més transparència i, sobretot, una separació clara entre qui governa i

qui ha de fiscalitzar aquesta acció de govern. La lluita contra la corrupció no pot dependre d'equilibris conjunturals ni de majories circunstancials.

Notícies recents com, per exemple, l'obertura d'investigacions en l'àmbit de la DGAIA arran de la denúncia d'un treballador, posen de manifest fins a quin punt l'Oficina Antifrau és una eina imprescindible per al control de la corrupció. Aquest tipus d'actuacions expliquen per què és essencial que la ciutadania i també aquest Parlament puguin confiar que l'oficina actua amb plena autonomia, sense pressions i amb capacitat real per investigar allà on calgui.

Quan l'Oficina Antifrau funciona, quan detecta irregularitats i les eleva a aquells òrgans corresponents, no només es depuren responsabilitats, sinó que es reforça la credibilitat de les institucions i es protegeix, així, l'interès general. També és vital que es generi confiança per tal que els possibles denunciants de corrupció sàpiguen que poden comptar amb el suport i la protecció de l'oficina, tal com ha ocorregut, hi insisteixo, en aquest cas de la DGAIA.

Per això insistim que garantir la seva independència no és, doncs, una qüestió teòrica, sinó una necessitat pràctica per assegurar la transparència i la bona governança. I, com deia a l'inici, esperem que el nou director de l'oficina continuï amb aquesta feina feta fins ara, tant en aquest cas que hem posat com a exemple de la DGAIA com en aquells que es puguin detectar en el futur.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. Consellers, diputats... Bien, hoy los señores de Junts, de Esquerra, del PSC se van a poner de acuerdo para nombrar al futuro director de la «oficina fraude de Cataluña». Y digo «fraude» porque suena de chiste que aquellos que tienen numerosos casos de corrupción, como son los socialistas, los del tres *per cent*, los de la DGAIA de Esquerra y los de los Comunes, se pongan de acuerdo para elegir a una persona que representa que tiene que velar por buscar y combatir el fraude en Cataluña.

Pues bien, mire, nosotros vamos a votar en contra de su nombramiento, señor Salas, no por usted, porque no vamos a entrar en el candidato, sino por cinco motivos que para mí y para nuestro grupo creo que son fundamentales.

El primero es el modo de elección, el proceso de selección. Es decir, en vez de venir a este Parlamento, intentar debatir, intentar presentar propuestas, intentar mejorar lo que debería ser una oficina para buscar el fraude..., teléfono de los socialistas de Illa con los Comunes, con Junts, en fin, sin luces, sin taquígrafos y por la puerta de atrás. Por tanto, esto ya emana en que no hay una gran transparencia en el proceso de selección, que nosotros ya..., vamos muy mal.

Segunda cuestión, que creo que es donde recae el tema fundamental. El candidato Salas ha dicho que va a ser continuista en el proyecto de Gimeno, y aquí es donde recae el motivo principal por el cual nosotros vamos a votar en contra. Miren, en VOX estamos completamente..., bateando de manera constante, y por eso rechazamos contundentemente la corrupción de todos los partidos. Y la rechazamos, y lo estamos demostrando, personándonos en todas las acusaciones de todos los casos de corrupción de la banda criminal socialista de manera reiterada. (*Alguns aplaudiments.*) Y, claro, cuando lo que vemos es que...

El president

Senyor diputat... Senyor diputat, està fent una afirmació que és absolutament inadequada i contravé radicalment el Reglament d'aquesta cambra, que és titllar un grup parlamentari de «criminal» amb caràcter general. Pot continuar, senyor diputat.

Javier Ramírez Gutiérrez

Disculpe, señor presidente, pero me ha restado el tiempo. Y lo que he dicho es la realidad, la puñetera realidad. Y es que nos estamos personando en todos y cada uno de los casos de la banda criminal socialista, que nos están robando a todos los españoles. (*Alguns aplaudiments.*) Mire, señor Rull...

El president

Senyor diputat, no em faci cridar-lo a l'ordre una segona vegada. Senyor diputat, si us plau. Continui.

Javier Ramírez Gutiérrez

Bueno, yo quiero, evidentemente... Entiendo la situación, señor Rull. Entiendo, señor Rull, que esto duele y escuece, pero es la realidad. La realidad es que ustedes, en vez de hacer bandera de la protección a los denunciantes, de la protección a los alertadores, lo que han hecho es que los han desamparado, los han dejado en manos de alcaldes corruptos de Esquerra, de Junts y del PSC.

Y explicaré esto, señor Rull, que quizás le molesta, pero lo debo explicar. Mire, hay casos muy concretos en personas que han denunciado corrupción en Cataluña, que han denunciado cuestiones muy complejas, muy difíciles, en los que, ¿cuál ha sido el funcionamiento de la Oficina Antifraude? Declarar en un papel «persona protegida». Y, bueno, alguno preguntará: «Muy bien. Y a esas personas, ¿qué se les ha aportado? ¿Qué sistema de protección se les ha dado? ¿Qué medidas ejecutivas se les han dado para intentar no poder tener represalias?» Ninguna, absolutamente ninguna. ¿Y cuál ha sido la consecuencia? Que hemos visto casos concretos en los que ayuntamientos de alcaldes corruptos socialistas, de Junts y de Esquerra han hecho lo siguiente, y es que han tenido represalias contra esos funcionarios que honran su función pública y que presentaban denuncias ante la fiscalía o ante la Oficina Antifraude. ¿Y qué ha pasado? Que ha habido alcaldes que lo que han hecho es represaliar contra esos funcionarios.

Pues bien, hay un tema que creo que es fundamental, que es el tercer punto por el cual nosotros no podemos dar apoyo a esto, y es lo siguiente. Y es que ustedes tienen una ley que les ampara, la 2/2023, con la que pueden sancionar a esos ayuntamientos que han cometido represalias contra los funcionarios honrados y legítimos. ¿Y qué han hecho? No aplicarla en absoluto, no la han aplicado. Es más, usted, señor Gimeno, en la comisión y en las conversaciones que hemos tenido en privado –usted lo sabe, que se lo he dicho y se lo he repetido, se lo he reiterado–..., porque usted ha admitido públicamente que no aplica la ley porque en otros lugares de España no se aplica la ley. Pues bien, si usted admite perfectamente que no compra el marco jurídico para aplicar esas sanciones que le da y emanan de este Parlamento, la solución es muy sencilla: disolvamos la Oficina Antifraude, disolvamos la Oficina Antifraude de Cataluña, y destinemos esos más de 7 millones de euros que nos cuesta la oficina y los más de 160.000 euros que nos cuesta su sueldo a la UCO y a la fiscalía anticorrupción para que puedan seguir investigando los delitos de Junts, de Esquerra y del PSC. (*Alguns aplaudiments.*)

Y por eso, como usted puede comprender, porque no ha protegido a los alertadores, porque no ha protegido a los funcionarios, porque no persigue la corrupción y porque el sobre coste de esta oficina, evidentemente, para lo único que sirve es para recibir casi dos mil denuncias que hacen de parapeto a lo que realmente funciona, que es la fiscalía, nosotros votaremos en contra.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Bona tarda a totes, conselleres, diputats, diputades, director, directora adjunta, senyoria, directora i presidenta de l'Observatori Ciutadà contra la Corrupció. Bé, parlar de l'Oficina Antifrau no és parlar d'un organisme qualsevol. És parlar d'allò que fa que la política sigui digna de confiança, que el poder públic tingui límits reals, que les decisions no es prenguin en l'ombra, que els diners públics es gestionin amb integritat i que, quan hi ha indicis de frau, conflicte d'interès o corrupció, les institucions actuïn amb rigor i amb garanties.

Perquè la integritat no és una idea abstracta. Diu Victòria Camps que l'ètica és indissociable de la responsabilitat, entesa com un imperatiu individual i social al mateix temps. Per tant, diríem que quan falla la integritat no només falla una norma: falla la igualtat i es deteriora la confiança democràtica.

Avui aquest debat es produeix en un context marcat per casos de corrupció i per una desafecció que sovint s'expressa amb una frase tan simple com perillosa, «tots –i totes– són iguals». Però no, no tothom som iguals, i dir-ho no és arrogància, és una obligació democràtica. Acceptar aquest relat és regalar la política a qui la vol degradar. No tots i totes som iguals, perquè hi ha qui entén la política com un servei públic i hi ha qui l'entén com un espai de privilegis. I no tots som iguals, perquè hi ha una diferència essencial entre una política que tem el control i una política que viu del control.

Nosaltres no tenim por de la fiscalització, la reclamem. No tenim por de la traçabilitat, dels criteris, dels expedients, de la llum, perquè la transparència no és un càstig, és el que protegeix la gent honesta i dificulta les males pràctiques.

I també ho hem de dir clar, aquest «tots són iguals» és combustible, com hem vist, per al populisme fanàtic de l'extrema dreta. És el relat que converteix la indignació en odi, que ataca les institucions i que vol desmuntar precisament els mecanismes de control que eviten la corrupció. Per això la resposta no pot ser mai el cinisme. Ha de ser més integritat, més transparència i institucions independents que funcionin.

En aquest sentit, l'Oficina Antifrau és una peça clau de l'arquitectura democràtica, una institució que ha de garantir que l'interès general sigui una obligació real, i no només una consigna. Amb l'entrada en vigor de la Llei 2/2023, Antifrau ha assumit les funcions d'autoritat independent de protecció de les persones alertadores. I això és rellevant. I aquí la democràcia es juga una cosa molt concreta: garantir que alertar no sigui un acte de risc, sinó que sigui un acte cívic efectivament protegit. Protegir les alertadores ha de ser una prioritat de l'oficina.

I, abans d'entrar en el relleu, vull reconèixer la feina del director sortint, el senyor Miguel Ángel Gimeno, en una etapa exigent, amb canvis normatius profunds i una forta exposició pública. Reconèixer la feina feta no és incompatible amb la voluntat de millora, és una qüestió de justícia institucional.

I, sobre el candidat, a l'audiència –que és com es diu en català «*hearing*»– a la Comissió d'Afers Institucionals el senyor Josep Tomàs Salas Darrocha va defensar un perfil discret i una aposta pel treball rigorós que va resumir en una frase: «Més oficina i menys director, menys personalisme i menys institució, menys titular i més mètode, menys protagonisme i més resultats.» I ho compartim.

Ara bé, «discreció» no pot voler dir «opacitat», «neutralitat» no pot ser «inhibició» i «institucionalitat» no pot voler dir «distància». En l'etapa que comença, cal reforçar governança, publicitat activa, criteris clars i capacitat operativa, i cal deixar molt clara una línia vermella: l'Oficina Antifrau no pot ser mai instrumentalitzada políticament.

I permetin-me acabar amb una qüestió clau per blindar el futur de l'oficina. Cal millorar la llei mitjançant una reforma exprés, especialment pel que fa al procediment d'elecció de la direcció. No és un detall tècnic, és una qüestió de legitimitat democràtica. La independència no depèn només de la professionalitat de la persona

escollida, sinó també de com s'hi arriba. Un procediment percebut com feble condemna la institució a arrossegar sospites injustes i alimenta el descrèdit.

El nostre grup votarà favorablement, però aquest «sí» no és un xec en blanc, és un suport exigent. Per això demanem al nou director, exigim al nou director que el primer que faci sigui reunir-se amb l'Observatori Ciutadà contra la Corrupció per escoltar les seves propostes en relació amb el funcionament de l'oficina i les necessitats que tenim a Catalunya –no m'hi estendré.

I també fem un prec a la resta dels grups parlamentaris per tal que impulsem conjuntament una reforma urgent de la llei de l'Oficina Antifrau, especialment pel que fa al procediment de l'acció i del control parlamentari: més transparència, més participació i més rendició de comptes.

Perquè la lluita contra la corrupció –i acabo, president– no pot dependre de la fe de la ciutadania o de la bonhomia de les alertadores; ha de dependre de garanties, de mètode i d'institucions fortes. Això és el que la ciutadania espera, i vol ser escoltada. I això és el que aquest Parlament té l'obligació de garantir.

Salut i bon treball per a tothom.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Conselleres, consellers, diputats, diputades, públic assistent i entitats, benvingudes. Quina pena... Quina diferència... Avui mirava què va passar el 2016 –ja fa uns quants anys, d'això–, i es va aprovar el director amb una majoria molt clara, noranta-quatre vots a favor i trenta-quatre abstencions, ningú en contra. Avui saben perfectament que això no passarà. Que segurament hauran d'anar a segona votació per aconseguir que el nou director sigui escollit. Alguna cosa crec que el Govern hauria de reconèixer que ha fet malament, i els grups que li donen suport. I més tenint en compte que és una institució molt rellevant per al nostre país, que nosaltres hi creiem i que pensem que s'hauria d'haver arribat a un consens, però no només amb els partits majoritaris, etcètera, no, no, no, amb tots els partits polítics i amb la societat civil organitzada.

Per això ens sap greu que l'Observatori Ciutadà contra la Corrupció, que avui els tenim aquí, ens fes arribar el seu escrit, que el compartim plenament, on diuen que, com a portaveu de vuitanta-dos entitats signants del pacte social contra la corrupció, es van assabentar *per la premsa* de la proposta de nou director per a l'OAC. I, evidentment, com a cosa no normal, van manifestar la seva queixa per l'absoluta manca de contacte amb la societat civil organitzada, cosa que demostra la necessitat d'una immediata reforma de la llei de l'OAC. I ho compartim, perquè: com pot ser que la societat civil organitzada se n'assabenti per la premsa, igual que uns quants partits polítics que estem aquí asseguts? Això és falta de transparència i de participació.

Evidentment que l'article 9 de la pròpia llei de l'OAC..., sí que és veritat, com diu el president, que deixa molt clar que l'elecció va per..., la decideix el Govern i la presenta el president, però això no vol dir que s'hagi de fer així, es podria haver buscat el màxim consens amb tothom. Per tant, nosaltres sí que compartim amb l'observatori que cal un canvi en aquesta llei per garantir un director que sigui triat amb uns criteris i un comitè d'experts independents que garanteixin que aquest lloc el cobrirà una persona que cregui en una cultura d'integritat i de lluita contra la corrupció.

Per tant, nosaltres ja vam avançar que no li donàriem suport, no pel seu currículum, no perquè qüestionem la proposta del director, sinó per com s'han fet les coses, per aquest procediment que no compartim. Altres entitats també ens han fet arribar la seva queixa com a entitats que lluiten per la igualtat de tracte i d'oportunitats, que també ens han dit el mateix, que com pot ser que el nou director es triï

d'aquesta forma, amb una única candidatura, amb aparent urgència i sense un debat obert amb la ciutadania. Així anem.

I quan no hi ha debat ni amb els altres partits ni amb la ciutadania, què passa? Que en la percepció de la majoria de la població va pujant que en aquest país hi ha corrupció. Tot i la contradicció de destinar-hi més diners, a aquesta oficina, la percepció és que anem a pitjor, i així ens ho indiquen els diferents baròmetres. I això és un problema. I més quan, per exemple, veiem a la premsa que surt que el segon director de l'OAC és condemnat a retornar més de 82.000 euros perquè els va cobrar indegudament. Tot això tampoc no ajuda ni a l'oficina ni a que la gent cregui que realment estem lluitant, els partits i la societat civil, contra la corrupció.

Per tant, tenim un greu problema, perquè, alhora que posem diners per a aquesta oficina, els resultats no són els esperats. Per això nosaltres creiem que calia una candidatura trencadora, triada de manera consensuada per ara, mentre no canviem la llei, i que estigui disposada a fer un salt endavant per donar resposta al que necessita el país i començar a canviar aquestes percepcions socials que hi han sobre la corrupció.

Però, clar, després també veiem TV3 –clar, és que això no pot ser–, que hi surten persones alertadores –ni una ni dos, unes quantes més–, protegides per la mateixa oficina, dient que aquesta no funciona, que han patit represàlies, i que la part denunciada, tot i tenir expedients sancionadors aprovats, no se'ls hi han aplicat i qui han rebut represàlies són els propis alertadors. Per tant, estem molt d'acord que aquí s'ha de millorar molt, que cal reformar la llei, fer la nova llei que suposadament protegirà les persones alertadores.

Però no n'hi ha prou amb fer lleis, i ho demostra tot el que estem parlant ara; cal desplegar-les, aplicar-les, perquè, si no, tornarà a passar el mateix que estem patint avui aquí: descrèdit de la ciutadania cap a la manera de fer i d'actuar, cap als procediments per triar el nou director i cap a l'oficina en si.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

L'Oficina Antifrau, aquella institució que amuntega tensions internes, denúncies de mala praxi i pèrdua progressiva de reputació. I no és una sensació ciutadana: hi ha documents interns filtrats que ho acrediten, testimonis de professionals que ho descriuen i pràctiques a bastament qüestionades. La finalització del mandat del senyor Gimeno representa una oportunitat real de reformular el rumb de la institució, la possibilitat de reconstruir confiança, recuperar la moral interna i garantir que l'oficina actuï amb la solidesa i contundència que els catalans esperen i necessiten.

La nova candidatura és continuïsta d'un model que ja s'ha mostrat fallit, ineficax i inviable, atès que l'encapçala qui ha set la mà drete de l'actual director i, per tant, peça central del model de gestió actual. I, llavors, la pregunta inevitable és: s'està optant per cronificar la deixadesa i ineficàcia o es vol impulsar un canvi real?

Una oficina que ha d'investigar fraus i corrupteles no pot basar la seva direcció en simpaties personals ni expectatives generades. Per dotar-se de credibilitat i funcionar amb eficàcia, una oficina antifrau hauria de procurar una direcció tècnica independent, mecanismes interns de control i una auditoria que permeti revertir la desconfiança generada envers els ciutadans. Escollint un perfil intern es garanteix la continuïtat administrativa i la reincidència en un model que s'ha evidenciat caduc i inservible.

L'Oficina Antifrau, igual que la DGAIA, no necessita un simple canvi de nom, sinó deslliurar-se de les inèrcies creades i introduir criteris nous, revisar protocols,

millorar aspectes interns i de transparència. Convé no arrossegar relacions ni dependències prèvies.

És un bon dia per recordar que exdirectors d'aquesta oficina, que teòricament hauria de vetllar per descobrir i investigar frauds i corrupcions, han set condemnats pel Tribunal de Comptes per haver cobrat triennis de manera indeguda i que només el quatre per cent de les denúncies que reben generen l'obertura d'una investigació, mostra clara que el model no funciona.

Altra cosa és la intenció o voluntat política real de gaudir d'una oficina antifrau potent i efectiva. La setmana passada assistíem, atònits, a la Comissió d'Afers Institucionals defensant la proposta de resolució d'Aliança per protegir els drets dels alertadors i incentivar que més treballadors públics s'atreveixin a denunciar episodis de frau o corrupció dins l'Administració quan els descobreixin: Junts, Esquerra, CUP, PSC i Comuns hi van votar en contra. Cosetes a amagar?

Juraria que a moltes de les formacions polítiques d'aquesta cambra els és més convenient una oficina antifrau de fireta com la que tenim ara que no pas una de competent. M'equivoco?

Nosaltres, que volem combatre de debò el frau i la corrupció política i institucional, no votarem a favor d'aquesta proposta continuista i de mínims.

El president

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Ivana Martínez Valverde.

Ivana Martínez Valverde

Gràcies, president. Diputats, diputades, consellers i conselleres, president... Primer de tot, volia saludar els membres de l'Observatori contra la Corrupció que avui ens acompanyen al públic, la directora general de Govern Obert de la Generalitat i tot l'equip de l'Oficina Antifrau que avui ens acompanya també aquí al públic, entre ells, el director sortint, el senyor Gimeno, i, si surt a favor, el candidat Salàs, que també ens acompanya.

Parlar avui de l'Oficina Antifrau de Catalunya és parlar d'una eina clau per a la qualitat democràtica del nostre país, una eina que no pertany a cap partit ni a cap govern, sinó a la ciutadania. I des del nostre grup fem una valoració serena, rigorosa i constructiva de la seva tasca, reconèixer la feina feta, i, alhora, definir amb claredat què n'hem d'esperar del futur.

Per això vull parlar, en primer lloc, de la feina feta. Vull deixar palès el nostre agraïment al director sortint, el senyor Gimeno, per la seva dedicació tots aquests anys. L'Oficina Antifrau ha contribuït de manera decisiva a situar la lluita contra la corrupció al centre de l'agenda pública. Ho ha fet investigant, prevenint i formulant recomanacions que han permès millorar procediments, reforçar controls interns i augmentar la cultura de la integritat dins les administracions públiques.

Cal reconèixer especialment la tasca en l'àmbit de la prevenció, on l'oficina no és només –ni ho ha de ser– un instrument reactiu davant d'irregularitats; ha de ser –i és– sobretot una eina pedagògica que ajuda a anticipar riscos, a formar servidors públics i a establir protocols més transparents i eficients. Aquesta mirada preventiva és una de les aportacions més valuoses de l'oficina.

També és important destacar el paper de l'oficina en la protecció de les persones alertadores. Sense canals segurs i fiables per denunciar, la corrupció resta amagada. Avançar en garanties, confidencialitat i protecció efectiva és essencial per generar confiança i afavorir que aflori la informació rellevant. Però tots i totes som coneixedors que tenim un gran repte per davant, molt important, que serà la futura llei d'alertadors. Aquí haurem de trobar els màxims consensos, escoltar a tots els moviments socials i arribar a grans acords. El país necessita una llei d'alertadors a l'alçada. És el que esperen i el que mereixen de nosaltres els ciutadans i ciutadanes.

Dit això, des del PSC també volem ser clars: la credibilitat de l'Oficina Antifrau depèn per sobre de tot de la seva independència, del seu rigor tècnic i de la seva utilitat real per millorar el funcionament de les institucions. No pot ser una eina de confrontació política. La lluita contra la corrupció no pot ser patrimoni de ningú ni arma partidista. I aquí és on entra el futur i el paper del director, que, si avui surt escollit, estarà al capdavant de l'oficina els pròxims anys, el senyor Salàs –«Salàs», no «Salas». *(L'oradorariu.)*

I ara els hi diré què hem d'esperar de l'Oficina Antifrau els propers anys. En primer lloc, continuar amb la transparència i rendició de comptes. Cal que l'oficina continuï explicant bé què fa, com ho fa i amb quins resultats, amb les memòries anuals, amb indicadors clars d'impacte i amb una comunicació entenedora per a la ciutadania.

En segon lloc, recursos adequats. No podem exigir excel·lència si no garantim mitjans humans i materials suficients. Reforçar l'oficina és reforçar la democràcia, i això implica inversió, estabilitat i professionalització.

En tercer lloc, cooperació institucional. La lluita contra el frau i la corrupció requereixen un treball en xarxa: amb altres òrgans de control, amb el món local, amb el sistema judicial, amb agències estatals i europees. «Coordinació» no vol dir «subordinació», vol dir «eficàcia». Hem d'esperar d'una oficina antifrau que estigui orientada a la millora contínua de les polítiques públiques i que no es quedi només en la detecció dels errors, sinó que ajudi a corregir-los, que sigui part de la solució proposant canvis normatius, simplificacions administratives i bones pràctiques.

En definitiva, des del PSC defensem una oficina antifrau forta, independent i útil. Una oficina que generi confiança, no soroll; que reforci les institucions, que no les debiliti, i que treballi amb un únic objectiu: garantir que cada euro públic i cada decisió pública estiguin al servei de l'interès general.

Això és el que hem fet fins ara i això és el que hem de seguir exigint en el futur. Per això el nostre grup, com no podíem..., esperar d'una altra manera, recolzarem el nom proposat pel president, el senyor Salàs.

Gràcies.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, un cop acabades les intervencions dels grups parlamentaris, procedirem a l'elecció.

D'acord amb l'article 9.3 de la llei de l'Oficina Antifrau de Catalunya, es requereix el vot favorable d'una majoria de tres cinquenes parts dels membres de la cambra, vuitanta-un vots. Si no s'obté la majoria requerida, s'ha de sotmetre a una segona votació, en què es requereix el vot favorable de la majoria absoluta dels membres de la cambra, seixanta-vuit vots.

El nom del candidat proposat com a director de l'Oficina Antifrau de Catalunya per part del president de la Generalitat és el senyor Josep Tomàs Salàs i Darrocha.

D'acord amb l'article 9.3 del Reglament, la votació es farà electrònica i secreta. Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 68 vots a favor, 51 vots en contra i 15 abstencions.

Atès que en primera votació no s'ha assolit la majoria requerida, procedim a fer una segona votació.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 68 vots a favor, 51 vots en contra i 15 abstencions.

Havent-se assolit la majoria requerida, queda designat el senyor Josep Tomàs Salàs Darrocha com a director de l'Oficina Antifrau. Li vull expressar l'enhorabona

en nom de tota la cambra. Ja s'hi han referit diversos grups parlamentaris, l'Oficina Antifrau és una institució molt rellevant en el sistema institucional de la Generalitat de Catalunya i és una de les peces fonamentals per poder acreditar i garantir la qualitat democràtica d'aquest país. Li desitjo molts encerts i, sobretot, la capacitat de servir el país amb el màxim nivell de dignitat.

I també vull adreçar unes paraules al senyor Miquel Àngel Gimeno, ara en aquests moments ja director sortint, agraint-li la bona feina que ha dut a terme. I que la mateixa dignitat amb què el senyor Gimeno ha servit aquesta institució la tingui també vostè, senyor Salàs.

I també aprofito per agrair la presència en aquest debat a la senyora Olinda Anía Lafuente, directora adjunta de l'Oficina Antifrau; a la senyora Lara Torres, directora general de Govern Obert, i a la senyora Itziar González, presidenta de l'Observatori Ciutadà contra la Corrupció.

(Aplaudiments.)

Interpellació al Govern sobre les mesures per a afrontar la crisi demogràfica a Catalunya

300-00218/15

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern... *(Remor de veus.)* Vagin sortint en silenci, si us plau. Interpellació al Govern sobre les mesures per afrontar la crisi demogràfica a Catalunya. És presentada pel Grup Parlamentari Mixt i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

La crisi demogràfica que assola el país amenaça de desnacionalitzar Catalunya, però també d'incivilitzar-la. La caiguda de la natalitat autòctona, sumada a l'entrada massiva invasiva d'immigrants del Magreb, de l'Àfrica subsahariana i de l'Amèrica llatina, han abocat la nostra nació a un grau de substitució cultural i demogràfica sense precedents. L'estat del benestar que havíem abastat amb esforç i sacrificis s'esfondra i col·lapsa davant la càrrega econòmica i social que suposa dotar de serveis i prestacions no contributives la immigració il·legal. Mentre es destinen recursos il·limitats a multiculturalitzar el país, no es destina ni un euro a fomentar la natalitat autòctona, avui situada en 0,87 fills per dona; la taxa més baixa d'Europa, gairebé només ens guanya Corea del Sud.

El 2024 només el 9,4 per cent dels nadons nascuts aquí tenien mare i pare del país, el noranta per cent restant tenien almenys un progenitor nascut a l'estranger. Unes dades escandaloses que projecten un futur magre per a la nostra nacionalitat, però també per als valors occidentals i sistemes democràtics que tant ens han costat de consolidar.

Segons el propi Idescat, els catalans autòctons serem minoria al nostre propi país el 2040, i el 2050 representarem amb prou feines un terç de la població. Això no és immigració ni multiculturalitat; això és substitució demogràfica i etnocidi progressiu.

Què entenem per substitució demogràfica? Doncs és aquell procés pel qual un grup humà assentat històricament en un territori concret on era majoritari i dominant és substituït en un període de temps relativament curt per persones provinents d'altres indrets, amb o sense ús de la força. No sé si els cops de matxet que ens propinen alguns immigrants poden ser entesos com a ús de la força o no. Però, en qualsevol cas, és evident que ens encaminem a un escenari grotesc de minorització i residualització del nostre poble.

La llengua que va sobreviure a tres-cents anys de prohibició i persecució, avui agonitza als carrers i mor als patis d'escola. A Salt, a l'Hospitalet, a Badalona hi ha centres educatius a on no se sent ni un borboll de català. Mentre vostès pregonen les

virtuts i riqueses de la diversitat, la nostra llengua deixa de ser la dominant, majoritària i comuna.

Quan un poble no es reproduceix, no pot transmetre la seva llengua als fills ni perpetuar el llegat heretat de generacions passades. Les esquerres ens han fet creure que defensar la continuïtat cultural del nostre poble és una vergonya, un deix supremacista. Voler promoure, facilitar i bonificar que els catalans procreïn no és supremacisme; és supervivència. Defensar la vehicularitat i oficialitat única de la nostra llengua no és xenofòbia; és prosseguir sense ingerències amb la normalitat històrica que ens pertocaria.

Si l'Administració no comença a promoure polítiques de natalitat valentes, si no s'aprova una moratòria en immigració i es comencen a prioritzar els catalans en l'accés a prestacions i ajudes, d'aquí a trenta anys, aquesta cambra parlarà en una altra llengua i legislarà contra les dones.

En aquest hemicicle hem fet referència de manera recurrent a la crisi energètica, a la crisi habitacional, a la crisi sanitària, a la crisi educativa, però fins ara mai cap grup parlamentari s'havia atrevit a parlar de la crisi demogràfica i existencial que patim: la mare dels ous. Un debat incòmode que Aliança Catalana posa ara al cim de la taula, tal i com ja hem fet amb d'altres temes tabú: els empadronaments fraudulents, el col·lapse immigratori, la inseguretat creixent o la insostenibilitat de l'actual sistema de pensions.

Sense la valentia política de la formació que encapçalo, avui no hi hauria ajuntament de tots els colors fiscalitzant el padró, ni declaracions de diferents líders rebutjant la Catalunya dels 10 milions. Junts, Esquerra, la CUP, PSOE i Comuns han tingut responsabilitats de govern en un moment o altre, i són, per tant, corresponsables de la decadència demogràfica i parasitisme institucional que avui denunciem.

Vostès han optat deliberadament per facilitar i potenciar el creixement demogràfic via immigració. Nosaltres apostem pel foment de la natalitat autòctona. Per això reclamem polítiques socials que facin costat als catalans que volen tenir fills, incloent facilitats en l'accés a l'habitatge, conciliació laboral real i suport econòmic permanent de les institucions.

En una nació sense estat com la nostra, la sobirania demogràfica és tan important com l'energètica o l'alimentària, i, en canvi, vostès han optat reincidentment per externalitzar la continuïtat nacional confiant en una immigració que s'ha acreditat a bastament, que ni s'integra a la nostra llengua i cultura, ni s'integra al nostre mercat laboral, ni s'integra als nostres costums i valors occidentals.

Necessitem declarar l'emergència demogràfica i combatre activament el discurs antinatalista que circula per mitjans i institucions, i necessitem també, i sobretot, re-dirigir cap als nostres joves els fons públics que ara destinen a fomentar i subsidiar la immigració il·legal.

Si no aturem en sec l'entrada de població estrangera, aviat haurem de congelar l'ingrés mínim vital i la renda garantida de ciutadania que tant reivindiquen i que de bon principi hauria d'haver-se limitat als ciutadans que han contribuït a les arques públiques i que poden justificar un mínim de divuit anys de residència. Si volem recuperar l'estat del benestar i afermar-lo, no podem dotar de serveis públics gratuïts i il·limitats la immigració il·legal; és inviable.

El dia 12 d'aquest mes, el Departament de Salut enviava una circular interna als CAPs admetent el frau en l'obtenció de targetes sanitàries, un fenomen del que nosaltres fa anys que alertem i que ens ha valgut denúncies, amenaces, insults i el sobrenom de racistes. Els hem de començar a dir racistes a vostès ara també? Orriolegen la resta de diputats d'aquesta cambra?

Celebrem que totes les formacions polítiques de l'arc parlamentari s'apropin, encara que sigui en grau de temptativa, als posicionaments i postulats d'Aliança Catalana. Quin greu que ho facin per mers càlculs electorals i no pas per voluntat real de revertir el desgavell que pateix Catalunya.

A veure si amb tant copia i enganxa es distreuen i acaben fent-se un cordó sanitari en pròpia porteria.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Mònica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mònica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, president. Diputats, diputades... Senyora Orriols, vull començar per agrair-li aquesta interpellació, perquè em dona una oportunitat des d'aquesta tribuna de respondre-li sobre moltes qüestions que les hi he sentit diverses vegades.

Posa sobre la taula una qüestió important, que hem d'abordar des del rigor i des de l'evidència, que és el repte demogràfic; una qüestió, com deia, molt important. I, miri, senyora Orriols, vostè es queixa moltes vegades que hi ha un cordó sanitari i que no es debaten les seves propostes. Jo, avui, intentaré fer alguna cosa diferent. Jo avui vull que parlem de les seves propostes; però vull que en parlem amb detall, per veure no la primera part, no quedar-nos en el titular, sinó veure què impliquen les seves propostes, i preguntar-li, doncs, com les aplicaria. Perquè, realment, jo tinc moltes preguntes per a vostè.

Primer, vostè avui ens ha parlat de substitució demogràfica, amb tot el seu relat, que no repetiré. I, miri, primer de tot li vull fer una pregunta molt clara, per veure si ens ho aclareix –potser ja ho ha aclarit en alguns espais, però jo no l'hi he sentit–: posicionar-se amb relació també no al fenomen migratori actual, sinó a fenòmens migratoris anteriors. Ahir, justament, fèiem l'acte de cloure la celebració dels cent anys del naixement de l'escriptor Paco Candel, que va escriure *Els altres catalans*.

Avui, vostè parla de substitució demogràfica, però voldria que ho concretés una mica més, perquè avui, a Catalunya, del setanta per cent de la població, un dels seus progenitors no ha nascut a Catalunya. Llavors, si aquestes persones que tenen un progenitor que no ha nascut a Catalunya tenen fills, això és substitució demogràfica o no és substitució demogràfica? O sigui, si jo tinc fills és substitució o no? Potser convindria que comencéssim a posar fil a l'agulla i aclaríssim aquestes qüestions, que semblen detalls, però jo crec que són fonamentals.

I com deia, diputada, jo estic d'acord que el repte demogràfic no és menor i requereix, doncs, una anàlisi, un rigor, i no ens ho prenem a la lleugera. A Catalunya, com en molts altres països de l'entorn d'economies avançades, hi ha hagut una davallada de la taxa de natalitat: s'ha reduït fins a 1,08 fills per dona. I aquesta realitat té conseqüències molt clares.

Des de l'any 2018, Catalunya té un creixement natural negatiu; és a dir, hi ha més defuncions que naixements. Davant d'aquesta realitat també val la pena parar un segon i preguntar-se quin és el problema. I, també, si és realment un problema.

Perquè la resposta, des del meu punt de vista, és que depèn. Des del meu punt de vista és un problema en tant que hi ha moltes persones que desitjarien tenir més fills i no poden. I això és el que ens trobem que és un problema i trobem que necessita una solució. Perquè, de fet, el nombre mitjà de fills desitjats per dona és 1,85 –molt per sota de la taxa de fecunditat real–, i és aquest desajust que ens preocupa, perquè està molt relacionat amb les mancances econòmiques. Per tant, al repte demogràfic, la manca de natalitat és també una conseqüència de la desigualtat, i això s'ha d'abordar.

I què estem fent? Vostè, senyora Orriols, ha dit que no hi estem dedicant ni un euro. Res més lluny de la realitat. Hi ha tot un conjunt de polítiques que s'empenyen des de diferents administracions públiques, i molt en concret des de la Generalitat, que estan basades en les millors pràctiques a nivell internacional i amb el que diu l'evidència científica sobre què funciona per fomentar la natalitat.

I què és el que funciona? Es va recollir recentment en un article del *The Economist* que puc compartir. Què és el que funciona? Prestacions econòmiques, presta-

cions familiars i d'infància. Hem posat sobre la marxa el redisseny de la renda garantida amb una mirada d'infància, proposant un complement d'infància, accelerant el traspàs de l'ingrés mínim vital, que té un complement d'infància que arribaria a les classes mitjanes treballadores i donaria una cobertura, un impuls per poder fer front als costos de la criança.

Hem situat l'habitatge en el centre de les polítiques públiques de la Generalitat, reprenent i reconstruint el parc públic d'habitatge, perquè és una peça clau per a l'emancipació i la construcció de famílies, i també, doncs, donar una oportunitat a aquelles famílies que volen tenir fills i no s'ho poden permetre.

I fem passes cap a la conciliació familiar i la corresponsabilitat, augmentant els permisos de maternitat i paternitat fins a les setze setmanes, mesura presa pel Govern d'Espanya, un govern de progrés –PSOE i Sumar– que ha fet un dels avenços més importants en l'àmbit de la conciliació familiar i el foment dels permisos de paternitat.

Això és el que ens marca l'evidència i això és el que estem fent: actuar per garantir que tothom que vulgui tenir fills ho pugui fer amb llibertat, ho pugui fer perquè s'ho pot permetre, però també des del màxim respecte per a aquelles famílies o aquelles persones que no volen tenir fills.

I miri, senyora Orriols, també li puc dir què és el que sabem que no funciona per fomentar la natalitat i abordar el repte demogràfic, que és criminalitzar l'emigració. Bé, no resol el repte demogràfic i no contribueix a enfortir la nostra societat i no contribueix a res.

Miri, tenim la sort que el saldo migratori ha compensat amb escreix la reducció de la natalitat i el 2024 va haver-hi un augment de la població catalana de cent mil persones. Sense aquesta aportació, avui estaríem davant d'una pèrdua de població, envelliment accelerat, menys capacitat de sostenir el model social, econòmic, i, en poques paraules, davant d'una crisi econòmica de primer ordre.

I amb aquesta tònica, també, d'entrar al detall de les polítiques públiques... Perquè vostè, doncs, què proposa per fomentar la natalitat? Bé, ha parlat –ho celebrot de la renda garantida i l'ingrés mínim vital, i així com altres polítiques que poden donar prestacions a la natalitat. Jo li voldria preguntar com les implementaria vostè. Ho dic perquè les famílies d'origen migrant acostumen a tenir més fills. La taxa de fecunditat de les dones d'origen migrant és 1,29 fills per dona, mentre que les de nacionalitat espanyola és 1,04 fills per dona.

Per la meua part, jo no hi veig cap problema, però donada la seva insistència en contra de la població migrada i d'excloure-la de l'estat del benestar, m'agradaria que ens digués com implementaria aquesta política pública per construir el seu apartheid de l'estat del benestar. Què demanaria, que hagin cotitzat? Perquè li recordo que tres de cada quatre llocs de treball creats des del 2019 estan ocupats per persones d'origen migrades. És a dir, que les persones migrades cotitzen i, miri, potser més, inclús, més recentment, que les persones de nacionalitat espanyola. Llavors, no serà suficient. Què implementarà per a aquest apartheid de l'estat del benestar, un carnet de cognoms catalans? Quants en demanarem? Sis, vuit? I els cognoms castellans comptaran per a aquest carnet, com els meus, o aquests no compten?

Com li dic, jo tinc moltes preguntes. A veure si avui, doncs, posem fil a l'agulla, perquè jo crec que està bé anar concretant.

Senyora Orriols, jo li demano que deixem d'enganyar la població i comencem a explicar la història sencera i sortim de l'eslògan.

Miri, vol un exemple de com seria un país sense natalitat i sense immigració? Perquè tenim l'exemple de Japó. Japó, un país que ha passat de 128 milions de persones el 2010 a 124 milions de persones. Quin impacte té això? L'estancament de l'economia: 0,4 per cent de creixement anual en vint anys. Una economia totalment estancada, un país amb una soledat no desitjada, on fins i tot hi ha un fenomen de persones grans que moren en soledat, que es diu *kodokushi*.

Sap on ens portarien les seves polítiques? A una Catalunya buidada. I també podem mirar en l'entorn de la despoblació. A l'Alt Pirineu, a la Terra Alta, altres indrets de Catalunya tenien pobles on fins fa poc tenien milers d'habitants i ara estan buits, amb les places i els parcs públics buits.

És aquest el futur que vostè veu per a Catalunya? Perquè, senyora Orriols, com li ha dit moltes vegades el president Illa, el seu projecte fracassarà. I fracassarà perquè la Catalunya que vostè anhela ni existeix ni existirà mai, i perquè les seves polítiques, que en el seu ideari avançarien cap a aquesta Catalunya que vostè anhela, no les vol realment ningú, perquè si les pensem mig segon, ens adonarem que són polítiques totalment contraproductives, que només condemnaran Catalunya a la irrellevància, a l'exclusió, a la por i a la pobresa.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé, diu «com ho faríem?» Doncs guaiti, política pública lligada a un mínim de residència de divuit anys. Bé que quan els hi convé apliquen discriminacions positives, oi? També podem fer-ho per potenciar la natalitat autòctona i aturar aquesta substitució demogràfica i cultural que estem patint.

La cohesió social és un dels valors més preuats del nostre país, i l'hem mantingut fins ara. Avui la convivència es veu emmetzinada per la presència de contracomunitats estrangeres que no comparteixen el nostre model de vida ni accepten les lleis civils per les que ens regim. En la majoria de casos no parlem d'individus que hagin vingut aquí a guanyar-se la vida amb humilitat i gratitud, sinó de comunitats hermètiques que se saben la lletra petita de cada subsidi, ajut i bonificació i que es proveeixen de les seves pròpies botigues de roba, barberies, carnisseries, teteries, locutoris, supermercats, per no interactuar amb la resta de la societat i poder-ne continuar vivint al marge.

Aquest desastrós retrat demogràfic que fa dècades que s'entreveu i es perfila, i que vostès han obviat o fins i tot aplaudit, ens explotarà als dits qualsevol dia en forma de xoc de civilitzacions. I creguin-me que l'oratòria i parlamentarisme que ens caracteritza a nosaltres no té res a fer contra l'edat mitjana que prediquen ells.

Apostar obertament per la substitució demogràfica i no per incentivar la pròpia natalitat té conseqüències desastroses a tots nivells i condiona fatalment el futur de les noves generacions catalanes. Als problemes de seguretat, afegim-hi els riscos que suposa la pèrdua del domini cultural, ètic i polític del país. En el nostre sistema democràtic, on fins ara participaven partits d'ideologies diverses, bé podrien infiltrar-s'hi formacions polítiques que, més enllà de defensar cap eix ideològic —el tradicional esquerra-dreta—, vindiquessin privilegis d'una comunitat concreta.

Si les eleccions es conceben a partir d'ara en clau comunitària i no ideològica, és evident que la contracomunitat que tingui més pes demogràfic s'imposarà a les urnes i podrà fer lleis a mida dels seus deliris culturals o religiosos. Som conscients del perill que això suposa? De la indefensió en la que es mourien els nostres descendents directes? De debò que volen assumir aquest risc innecessari?

Som a temps de reconduir-ho. Només cal valentia política per declarar l'emergència demogràfica i començar a redreçar el destí i el futur del nostre poble.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Gràcies, president. Gràcies, diputada. A veure, la seva proposta, «divuit anys»; però, l'hi recordo, no m'ha contestat. Amb aquests divuit anys no resoldríem el tema de la seva suposada substitució demogràfica, perquè li recordo que el setanta per

cent de la població té un pare o una mare que ha nascut fora de Catalunya. Aquests, llavors, accepta que són catalans de ple dret? O sigui, a mi m'encantaria escoltar-la dient això, perquè jo crec que és un punt que encara no ens ha aclarit. Això, per una banda.

Per una altra banda, divuit anys de residència. O sigui, vol dir que algú pot estar treballant, vivint, contribuint a la societat durant disset anys i encara està segregat de l'estat del benestar? Vostè creu que, hipotèticament, seria mínimament just que una persona, després de disset anys de treballar i conviure, no tingués accés a l'estat del benestar? Bé..., està bé, vull dir, jo... Bé, no ho arribo a entendre; però, com a mínim, una mica de claredat estem aconseguint. Llavors, n'estic satisfeta.

Un altre tema, senyora Orriols, que jo crec que hauria..., que m'agradaria també concretar o saber què en pensa o què faria, que és el tema de les deportacions. Perquè, vull dir, vostè ve aquí a fer grans proclames, que sonen..., a algunes persones els poden sonar bé, però voldria també que entréssim als detalls. I, a més, en aquest món tan convuls, on l'extrema dreta, tristament, ja està arribant a molts llocs, comencem a veure què implica tenir un govern d'extrema dreta i el tipus de polítiques públiques que promouen des d'una narrativa que potser a algú li sona bé, però que té conseqüències molt pràctiques.

Senyora Orriols, què opina de les deportacions que està duent a terme el president Trump a Estats Units? Voldria fer el mateix? Som conscients del que implica? Som conscients de com seria una Catalunya amb unes deportacions massives? Sabem que hi ha nens..., i hi han estudis, ja, que acrediten que, per les deportacions, està creixent l'absentisme escolar dels nens i nenes llatinoamericans, en situació regular o irregular. Hi ha molts nens i nenes que no van a l'escola perquè tenen por, que tenen por que els seus pares surtin de casa, en situació regular o irregular; no va d'això. Aquesta és la Catalunya que volem, on volem arribar? Una Catalunya d'un estat policial, on els nens i nenes de Catalunya..., que, com vostè ha dit, el quaranta per cent són de pares que han nascut fora de Catalunya. Volem realment una Catalunya on els nens i nenes, el quaranta per cent dels nostres nens i nenes, visquin amb por? Perquè això és el que impliquen les polítiques que jo crec que vostè té en ment. Llavors, concreti: faria aquestes deportacions? Vostè aprova o desaprova les deportacions que està fent el senyor Trump?

Miri, i al tema de la migració regular o irregular..., també estaria bé, doncs, que expliqués la seva postura sobre la política migratòria, perquè la política migratòria del Govern d'Espanya està aconseguint una davallada molt substancial de les entrades de la migració irregular: s'han reduït un trenta per cent només en un any i un setanta per cent les arribades irregulars de la ruta migratòria. I això és gràcies a una gestió migratòria real i a una política de fomentar la migració ordenada per vies d'accés regulars i ordenades, com ho ha fet el nou reglament d'estrangeria; que des de la Generalitat estem fomentant que aquest reglament es desplegui amb tot el seu potencial i hi hagin vies de migració regular i ordenada.

Miri, senyora Orriols, i diputats i diputades, tenim tres camins cap a on podem dirigir la Catalunya del futur. Està el primer camí, que és el camí de l'extrema dreta, que ens condemnaria a un país tancat, a aixecar murs, a un país on els nens i nenes viuen amb por; un país construït un apartheid en comptes d'un estat del benestar, que generaria més pobresa, més desigualtats i condemnaria Catalunya a la irrellevància. Està el segon model, un model de migració concebuda des d'un model neoliberal, una font de mà d'obra barata i una prosperitat generada per a uns quants. I després està el tercer camí, el camí que impulsa el president Illa, que és el camí que defensem des d'aquest Govern, que és un camí cap a una prosperitat compartida, una aposta per una Catalunya oberta al món, per un creixement econòmic, innovació, cohesió social, però per a tots i per a totes.

Totes les persones que venen a millorar Catalunya són catalans, i totes aquestes persones necessiten un estat del benestar fort i no un apartheid com el que vostè vol-

dria construir, una societat que redueixi les desigualtats i tingui un bon ascensor social per a tothom. I aquesta és la Catalunya cap a la que estem transitant.

Moltes gràcies.

El president

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques socials.

Interpellació al Govern sobre les polítiques socials

300-00229/15

És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Isaac Padrós i Suarez.

Isaac Padrós i Suarez

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Bon dia. Consellera, avui li voldria parlar amb la serenor que exigeix un àmbit tan sensible i també amb la fermesa que requereix la realitat del país. Li prego, si us plau, que no m'escolti des del prisma de la tramitació i gestió administrativa; escolti'm, si us plau, des del prisma que representa la política quan pren sentit i també quan adquireix compromís amb la dignitat de les persones. I abans de començar, i per tal que el punt d'inici sigui el mateix per a nosaltres dos, fa una estona, el president Illa ha dit que els consellers són els responsables polítics del seu departament. Per tant, vostè, al meu entendre, com a consellera de Drets Socials i Inclusió, és la màxima responsable i garant de l'efectivitat dels drets de les persones més vulnerables de Catalunya. Hi estem d'acord? *(Pausa.)* Vull entendre que sí. Com que no veig si assenteix o no, vull entendre que sí. *(Veus de fons.)* Gràcies.

En tot cas, el nostre sistema d'atenció a la discapacitat i a la dependència s'ha enquistat en una lògica rígida, construïda al voltant de places i dispositius més que no pas al voltant de projectes de vida. Aquest model, que potser va ser útil en altres temps, avui mostra tots els seus límits, i els mostra perquè ja no respon a les necessitats reals de les persones; respon a l'estructura que el mateix sistema ha anat construint. No és casualitat que el model de vida independent que a Europa ja es considera un estàndard de qualitat democràtica, a Catalunya encara sigui una realitat testimonial, fràgil i massa sovint inabastable. I això té conseqüències molt serioses –molt serioses.

Avui, gairebé 68.000 persones esperen una resolució de reconeixement del seu grau de dependència. Tres anys enrere, n'eren 24.000. L'increment és del cent vuitanta per cent. Cap país pot considerar normal un creixement d'aquesta magnitud; cap govern s'ho podria permetre sense, com a mínim, reconèixer que el sistema necessita una revisió profunda. I si no n'hi hagués prou amb aquesta dada, n'hi ha una altra que encara és més contundent: cada cinquanta-cinc minuts mor una persona a Catalunya que espera la resolució –cada cinquanta-cinc minuts mor una persona a Catalunya que espera la resolució. Francament, se'm fa difícil imaginar una vulneració de drets més evident. I no són dades nostres: són dades de l'Observatori per a la Dependència.

La pressió sobre el sistema no és només quantitativa, és qualitativa. En deu anys, la població amb dependència reconeguda ha crescut un cent catorze per cent, i la dependència severa, la del grau III, ho ha fet en un setanta-vuit per cent. No estem parlant només de més persones, sinó de més necessitats i més complexes. Això demana un model més flexible, més proper i més adaptat. I, tanmateix, continuem atrapats en un esquema que no respon més a la inèrcia que a la realitat.

A més, aquesta pressió no està distribuïda de manera uniforme. Hi ha territoris, com el meu, que acumulen una càrrega especialment elevada. Girona, el meu ter-

ritori, és l'exemple més extrem: una de cada set persones vinculades al sistema de dependència està en llista d'espera –una de cada set–, una situació que no només és ineficient, sinó que accentua les desigualtats territorials. És cert que el departament ha impulsat mesures administratives per simplificar tràmits, però la realitat és tossuda: la llista d'espera continua creixent de manera accelerada. La senzillesa en la tramitació sempre és benvinguda, consellera, però quan el sistema s'enfonsa per excés de demanda i manca de capacitat, no n'hi ha prou amb millores marginals.

Tampoc podem ignorar el context financer. La dependència a Catalunya és una altra víctima del seu finançament estructural, que es repeteix any rere any: transferències estatals, del seu Estat espanyol, que tampoc compleixen amb els acords –la clau és «tampoc»–; execucions pressupostàries estatals que sovint no arriben ni al quaranta-cinc per cent, i un dèficit fiscal de més de 22.000 milions d'euros anuals que condiciona tot l'estat del benestar dels catalans.

Ara bé, seria injust atribuir-ho tot al Govern espanyol. També hi ha decisions internes que han empitjorat la situació i que el seu departament no pot ignorar. Consellera, parlo, per exemple, de la retallada de les subvencions dels equips multidisciplinaris de suport dels centres especials de treball per envelliment prematur. El pressupost ha passat de 8 milions l'any 2022 a 2,7 milions el 2025. És una reducció del seixanta-sis per cent. I com vostè sap perfectament, aquests centres –aquests centres– són espais de treball i dignitat per a milers de persones.

Consellera, repassi amb el conseller Sàmper les noves bases des de l'òptica d'un treballador amb discapacitat i del responsable d'un centre especial de treball. Perquè, quan un govern retalla en aquestes línies, el missatge és inevitablement contradictori amb qualsevol discurs –amb qualsevol discurs– en defensa dels drets de les persones amb discapacitat.

Però sap què passa? Que no acaba aquí. El mateix passa amb la decisió d'eliminar els descomptes de mobilitat –i li parlo dels Ferrocarrils Catalans i de l'ATM. Han eliminat els descomptes de mobilitat per a les persones amb discapacitat i dependència. Substituir-los per criteris de renda és assumir que la discapacitat o la dependència desapareixen per factors econòmics. És una mesura que ni millora la mobilitat ni reforça la igualtat, simplement ens exclou. Aquesta és la seva prosperitat compartida?

També l'educació mereix un apunt. El decret de l'escola inclusiva és una declaració de bones intencions que el país va celebrar en el seu moment –jo personalment també– però que no es pot ni es podrà complir mai sense recursos. I els recursos –SIEI, vetlladores, especialistes, intèrprets, accessibilitat– no estan arribant. Vostè, sense fer res, està permetent, per exemple –només un exemple, eh?–, que alumnes que necessiten un intèrpret de llengua de signes a jornada completa i que no el té, no puguin seguir les classes amb el mateix ritme que la resta dels companys. Consellera, dit això, ara surti aquí i torni a dir-nos a tots que el seu Govern de tothom no deixa ningú enrere. (*Alguns aplaudiments.*) Les escoles no poden continuar fent miracles, perquè els miracles en política pública sempre acaben recaient sobre les famílies i els professionals.

Consellera, hi ha un altre camí. I no és un camí teòric, és un camí real, provat, que funciona i que ja ha demostrat bons resultats a Flandes, Escòcia i també en les experiències pilot a casa nostra. Li estic parlant dels pressupostos personals. Quan una persona rep un pressupost ajustat al seu nivell de necessitat i té el suport d'un gestor de cas, augmenta l'autonomia, disminueix la institucionalització i millora la seva qualitat de vida. A Flandes ho han demostrat amb una reducció del vint-i-u per cent de les institucionalitzacions; a Escòcia, amb increments clars en satisfacció i benestar, i a Catalunya, els pilots ja han evidenciat un cinquanta-cinc per cent més d'autonomia, i costos, un divuit per cent per sota, inferiors. Quan un model funciona s'ha d'estendre, no s'ha de guardar en un calaix.

Per això li adreço quatre preguntes molt concretes. La primera: quan desplegarà el model de pressupostos personals amb calendari i recursos, per descomptat? La segona: creu que és viable unificar –fixi-s’hi, eh?– les valoracions de dependència i discapacitat? Li pregunto (*sona el senyal acústic que indica que s’ha exhaurit el temps d’intervenció*) perquè –acabo, president– la persona és la mateixa i les necessitats són les mateixes i el que avui tenim és un doble circuit que allarga les llistes d’espera i, a més a més, genera contradiccions tècniques.

La tercera: quan es reformarà el barem i quan es convocaran les ajudes PUA? Consellera, el dia que li vaig preguntar per les ajudes PUA, em va fer la sensació que no sabia ni de què li estava parlant. Des del 2023 que no es convoquen. No podem demanar a les persones i a les famílies que esperin anys, que esperin anys per a productes bàsics, que el que ens donen és autonomia personal, consellera. I la més directa –li parlo del retorn dels equips multidisciplinaris de suport, dels recursos per a l’escola inclusiva, de la mobilitat accessible–: té previst demanar a tots els consellers que estan prenent mesures que van en contra del seu departament, dels drets de les persones amb discapacitat i vulnerables, que rectifiquin?

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Ara és el torn de resposta de la consellera i té la paraula l’honorable consellera de Drets Socials i Inclusió, la senyora Mònica Martínez Bravo.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mònica Martínez Bravo)

Molt bé. Gràcies, diputat, per aquesta intervenció i per posar sobre la taula un tema tan fonamental com és l’atenció a les persones amb discapacitat. El temps no s’està...

Com deia, el nostre Govern està totalment compromès amb l’àmbit de la discapacitat. Som plenament conscients que queda molt per fer, que és un àmbit on històricament no hi han hagut els avenços necessaris i posa de manifest, diputat –i ho comparteixo en gran mesura–, que alguns països europeus han fet avenços importants, on Catalunya també ha estat referent, impulsant-ho des d’una òptica de pilotatge, però esperem que hi hagi passos definits que puguem prendre durant aquesta legislatura, per avançar i passar dels pilots a realment polítiques públiques efectives que arribin a tothom.

Des del nostre punt de vista, un dels principals..., de les principals estratègies per fer aquest pas decisiu –i estic segur, diputat, que ho deu compartir–, ens ho dona aquesta capacitat d’avançar cap a una veritable integració entre serveis socials i Salut. Perquè dins del marc d’aquesta Agència Integrada Social i Sanitària, hi han aquests àmbits de gestors de cas, de referents individuals que puguin atendre les persones amb tota la seva complexitat i amb l’enfocament multidisciplinari que necessiten per realment respondre en tota la seva situació.

Amb aquests gestors de casos, doncs, avançarem, com deia també el diputat, de moure’ns d’un paradigma de tràmits, de processos, cap a un paradigma de l’atenció, de tenir un referent que et pugui guiar en totes les necessitats que puguis tenir des de l’àmbit sanitari, des de l’àmbit social, en aquest sentit. Hem d’avançar cap a l’autonomia, cap a un model d’autonomia. I és veritat que hi han espais i pilotatges, en l’àmbit de pressupostos personals, que trobem molt interessants i que, com deia, aspirem a que durant aquesta legislatura puguem fer passes decidides en aquesta direcció.

Però el nostre compromís, també, en l’àmbit de la discapacitat és ple, i així ho hem demostrat també accelerant algunes qüestions que estaven trigant massa temps a veure la llum, com és el pacte nacional pels drets de les persones amb discapacitat, que vam aconseguir aprovar amb un ampli consens i que portava molts anys per veure la llum i molts anys per ser una realitat.

Un dels altres avenços que hem fet ja, hem aconseguit durant aquest primer any i pocs mesos de legislatura, és l’augment de places residencials en l’àmbit de la gent

gran, però també en l'àmbit de la discapacitat. Teníem el compromís de generar sis mil places residencials durant aquesta legislatura i en només un any hem assolit un terç d'aquest objectiu de tota la legislatura amb la creació de dos mil places, moltes d'elles en l'àmbit de la discapacitat, perquè el sector de la discapacitat és el que ens està demanant.

En l'àmbit de les valoracions de dependència i discapacitat, som conscients que aquí tenim un repte molt gran que hem entomat des del primer dia, però que també li reconec, diputat, que el ritme d'assoliment d'objectius no és l'ideal. Nedem contracorrent en un entorn on hi ha un augment substancial de les sol·licituds de valoració, tant de dependència com de discapacitat, que augmenten any rere any de manera molt sostinguda, i perquè ens hem trobat un sistema extremadament fràgil per fer valoracions de dependència i discapacitat, amb una pràcticament absència d'un plantejament tecnològic coherent, una absència de dispositius i de *software* que donin una bàsica interconnexió de sistemes informàtics i que estem redreçant per construir tot aquest sistema, però amb una dificultat d'implementar aquest canvi, perquè es necessita una gestió del canvi molt perfilada, molt de bisturí fi, perquè són diferents administracions públiques que intervenen en aquest espai: des dels ens locals, diferents direccions generals, serveis, també, externalitzats per fer les valoracions.

I per això, doncs, hem estat abordant-ho des de diferents òptiques. I també li reconec, diputat, que molt en la línia del que del que vostè deia, estem també avançant cap a intentar fer un canvi de paradigma: repensar tot el procés. D'una banda, ho estem fent de la mà de Salut, amb l'impuls del CSIR, dels nous CAPs que són espais d'innovació. I aquí, de la mà de Salut, estem pilotant, estem fent dos pilots, a Vic i Castelldefels, per fer les valoracions de dependència d'una manera molt més centrada en la persona i que també ens permetran abordar no només l'àmbit de les valoracions de dependència, sinó també l'àmbit de les valoracions de discapacitat.

Hem posat en marxa un nou decret de valoracions que ens ha de permetre fer aquest salt qualitatiu en l'àmbit de les valoracions, tant de dependència com de discapacitat. Què ens ha de permetre aquest decret? Que ha estat sotmès a consulta pública i, llavors, està a disposició de tothom per veure'l. Però, bàsicament, el que estem intentant amb aquest decret és establir..., primer de tot, permetre o tenir un marc normatiu perquè les valoracions de dependència i del PIA es puguin fer en un sol acte, un sol acte centrat en la persona i reduint els tràmits de manera substancial, i ens ha de permetre aquesta valoració única que escurçaria els terminis de manera molt substancial.

I en l'àmbit de la discapacitat, estem impulsant flexibilitzacions de l'equip de professionals que ha de fer aquesta valoració, flexibilitzant-ho perquè en casos complexos pugui haver-hi un abordatge i una anàlisi més rica. Però en els casos més obvis, on pels informes mèdics o els expedients mèdics pugui haver una derivació més directa, doncs fer-ho de manera pràcticament automàtica. I també amb passarelles i unificacions entre la valoració de dependència i la valoració de discapacitat. Per tant, responc a la seva segona pregunta: Sí, estem avançant en aquest decret en una única valoració, que ens permeti aquestes finestres per coordinar de manera molt més efectiva la valoració de dependència i la de discapacitat.

Responent també a la seva primera pregunta sobre el desplegament, estem en plena fase, com deia, de desplegament del pacte nacional pels drets de les persones amb discapacitat, amb avenços en accessibilitat i altres qüestions, i esperem que al marc de 2026 ja puguem avançar i posar fil a l'agulla i augmentar els recursos que es necessiten.

Sobre la seva tercera pregunta, diputat, res més..., o sigui, jo soc plenament conscient del que és la convocatòria dels PUA i lamento si vaig donar aquesta impressió. Evidentment que sé què és la convocatòria del PUA. La meua resposta era –l'hi dic amb tota la sinceritat– no saber en quin moment estava, en quin punt estava encaïllada la tramitació d'aquesta convocatòria tan important; que vam convocar-la l'any

passat; o sigui, el 2024 vam convocar aquesta convocatòria i la vam resoldre. Però és veritat que encara falten alguns tràmits interns. Malauradament, la màquina administrativa té els seus tempos, però confiem que el mes de gener ja es pugui obrir aquesta convocatòria tan important i tan necessària.

I sobre l'abordatge de la discapacitat en els diferents àmbits de drets de la Generalitat i de drets socials, jo crec que el conseller Sàmper en va donar les explicacions. Es van donar les explicacions al Parlament. Va haver-hi un canvi de convocatòria per millorar-la i per poder fer una convocatòria més efectiva, i això ha provocat un endarreriment i s'han buscat les maneres de solucionar aquesta situació.

Malauradament ens hem trobat una maquinària administrativa, el Govern de la Generalitat, que haguéssim volgut que estigués dissenyada d'una manera més àgil, i per això el Govern ha prioritzat la transformació de l'Administració com un dels principals objectius, perquè som conscients que, moltes vegades, convocatòries, resolucions o atencions a la ciutadania no van al ritme al qual, doncs, voldríem que anés. I moltes vegades, doncs, tristament, l'Administració no està, en termes d'eficiència, de gestió i d'agilitat, al nivell que considerariem necessari o adient per a un país avançat com és Catalunya.

Però en aquesta legislatura donarem la volta a això, avançarem cap a la transformació amb les millors tecnologies i les millors pràctiques, i estic convençuda que es veuran clarament els progressos en agilitat de l'Administració –subvencions, tramitacions–, perquè, al final, és el que els ciutadans veuen, i el que volen és que els seus problemes, doncs, es resolguin i tinguin algú que els pugui respondre i ajudar amb les seves circumstàncies vitals. I així ho farem.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. Ara, per fer la rèplica té la paraula, per un torn de cinc minuts, el diputat Isaac Padrós i Suarez.

Isaac Padrós i Suarez

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, si em parla del pacte i de més places, em sap greu, però em fa la sensació que no m'he explicat prou bé, per no dir una altra cosa. De fet, cada cop que l'escolto aquí i jo estic allà, ni s'imagina com m'agradaria acompanyar-la a Madrid a reclamar els nostres diners per invertir-los en el nostre sistema social de Catalunya –ni s'ho imagina. (*Aplaudiments.*)

I, de fet, era previsible, eh?, que no em respondria exactament el que jo li demanava, vull dir, és molt bona sortint amb evasives, la veritat és que s'ha de reconèixer. Però fixi's en un altre detall, eh? El 9 de desembre de 2024, el seu departament a la plana web va fer públiques deu mesures que suposadament s'aplicarien al departament. I la veritat és que va ser il·lusionant, eh?, llegir aquella pàgina web. Però és que de les deu, revisat d'aquest dematí, es podria dir que només dues se n'han aplicat. Jo no sé vostès l'edat que tenen ni de quin curs són. Jo soc de BUP i COU. I quan jo feia BUP i COU i treies un 2, això estava per sota l'insuficient.

En tot cas, com que sembla que no li ha quedat prou clar, una mica, allò que li estic demanant, li exposo un altre exemple de la mala gestió del seu Govern, decisions que es prenen des de diferents departaments que vulneren els drets de les persones més vulnerables. I vostè com si res. Miri, crec que fa dos dilluns es va entregar la setena edició dels premis de l'esport incliusiu de Catalunya. Jo vaig anar-hi il·lusionat, perquè no només em vaig trobar molts companys de moltes entitats d'arreu de Catalunya, sinó que a més a més hi anava el conseller. I vaig pensar: «Aviam quin discurs...»

La sorpresa va ser que va fer un discurs donant suport a l'assistent personal de l'esport. Sap quantes persones amb discapacitat a Catalunya portem anys esperant que algú ens doni un cop de mà per poder practicar esport com qualsevol altre? Va fer un discurs que jo vaig pensar: «Hòstia...!» Ai, perdó! L'hauria aplaudit i tot. Va ser

il·lusionant. Sap quina va ser la decepció? Que el mateix dijous, assegut aquí, vostès s'abstienien davant de la moció de la companya Montse Ortiz. Li vaig preguntar per què s'havia abtingut. Sap què em va dir? «És que la moció posava “amb sis mesos” i amb sis mesos no en tinc prou.» Però com..., de debò, com es pot tenir tanta barra! Què vol dir que en amb sis mesos no en té prou? Doncs presenti una esmena, demani un any.

I nosaltres que portem..., jo personalment sap quants anys porto? Sap quants anys porto? Sap quants anys porten aquestes més de 720.000 persones que hi ha a Catalunya amb alguna dificultat afegida a la vida? Sis mesos, de debò? Aquest és el Govern de tothom? El Govern de qui? De tothom, de què?

N'hi poso un altre, d'exemple, miri, consellera. I, a més a més, la síndica ahir al matí, si no ho recordo malament, encara confirmava més aquest missatge. Ens deia que la renda garantida de ciutadania no arriba a tothom. Sí? Ara imagini per un moment que jo soc una persona que cobra renda garantida de ciutadania, m'adreço al meu tècnic de serveis socials municipals i li pregunto el perquè aquest mes he cobrat uns cent setanta, cent vuitanta euros menys. Caram! I el treballador, ostres, tot cohibit, perquè no té informació, em diu que al febrer van rebre una notificació del seu departament, consellera, i que els hi deien que els plans de treball havien d'estar redactats i penjats a la plana web, que és el que estableix la llei. I això fins aquí està perfecte. Però, atenció (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, vicepresidenta–, atenció, resulta que per a tots aquells –clar, serveis socials municipals estan com estan– plans de treball que no es van poder redactar i presentar en temps i forma es va cancel·lar el pagament. O sigui, gent vulnerable, per a famílies vulnerables, se'ls hi retalla el suport que tenen. Però és que el més greu és que quan aquesta persona, aquests tècnics municipals truquen al departament per saber com anirà això i de quina situació..., com gestionaran això. Els hi diuen: «Som quatre per gestionar totes les incidències a Catalunya, estem saturats i no sabem quan es reactivarà el pagament i ni tan sols si serà retroactiu.» De debò que això és una manera de gestionar les coses? A mi em sobta, eh? que facin les coses d'aquesta manera. A vostè potser no, eh? Però els que estem acostumats a seguir una certa metodologia en el treball quedem francament sorpresos.

En tot cas (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) –i acabaré, vicepresidenta–, consellera, si us plau, defensi els drets de les persones més vulnerables d'una forma activa, corregeixi i rectifiqui, activi els pagaments, i el més important de tot: si us plau, faci rectificar a tots els seus consellers que estan prenent decisions que vulneren els nostres drets dia rere dia.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Ara és el torn de rèplica de la consellera Mònica Martínez Bravo.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mònica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, vicepresidenta. Diputat, miri, jo li agraeixo la seva predisposició a venir amb mi a Madrid a defensar, doncs, l'àmbit de la discapacitat i la dependència. Però potser no cal, vull dir que també es poden fer altres coses, no?, com, per exemple, deixar de posar pals a les rodes a la nova llei de dependència i discapacitat que impulsa el Govern d'Espanya. Una llei que suposa un salt qualitatiu, amb més finançament, més recursos i més capacitats, i que, doncs, no estaria malament que això es pogués desencallar i acompanyar, com en moltes altres lleis positives per a Catalunya que estan aturades per falta d'un compromís polític també en certs entorns.

Un govern d'Espanya que, per cert, ha augmentat de manera dramàtica els recursos que es destinen per a l'àmbit de la dependència, deixant enrere una part de retallades en l'àmbit de la dependència, cap a un model d'increment de manera substancial de la inversió a les comunitats autònomes per un finançament. Estem d'acord que no n'hi

ha prou –que no n’hi ha prou–, i jo mateixa, a les diferents conferències sectorials, he demanat que han de venir més recursos per a la dependència i la discapacitat a les comunitats autònomes. Però també hem de reconèixer quan s’han fet esforços, que s’estan fent des d’un govern de coalició de progrés que està afavorint de manera molt substancial la realitat de les nostres persones vulnerables en situació de dependència i discapacitat.

I sobre la gestió de la renda garantida, doncs, diputat, aquí sap que toca també un àmbit que jo estic seguint també de molt a prop. És veritat que aquest tema dels plans de treball s’ha començat a complir. S’ha començat a complir, perquè no pot ser que gestionem prestacions i no es doni compliment a la normativa i a les lleis.

Els plans d’inclusió s’han de fer i s’ha posat en marxa. Però no s’ha fet de qualsevol manera; s’ha fet tot un acompanyament al món local per dir: «Escolta, aquests plans d’inclusió s’han de fer, s’han de notificar», i intentant redreçar tota la situació.

És possible que pagaments s’hagin suspès si no hi havien aquests plans de treball, i ho abordarem, ho revisarem de la millor manera possible. Però també és veritat, i l’hi reconec, que en certs àmbits pot ser que hi hagin dos circumstàncies on tenim pocs..., en situacions o en àmbits on les gestions no són interoperables i requereixen tràmits manuals, és possible que hi hagin colls d’ampolla i hi hagi congestió per fer certs tràmits.

Aquesta, malauradament, és la situació que jo he reivindicat moltes vegades. Ho he denunciat moltes vegades, que si s’intenten gestionar prestacions que arriben a centenars de milers de persones amb tràmits manuals, amb qualsevol petit canvi es genera un coll d’ampolla substancial.

Això per què està així? Doncs perquè s’han construït prestacions públiques i s’ha construït, molt especialment i malauradament, tot un departament de drets socials i inclusió fonamental per al nostre país, sense recursos tècnics i sense els recursos humans que Catalunya, com una societat avançada, mereixeria. I això és una cosa que ens hem trobat. I s’hauria de fer una reflexió molt profunda de per què el Departament de Drets Socials no està a l’alçada d’una societat avançada com Catalunya, perquè potser ens adonarem que durant molts anys no s’ha prioritzat aquest espai.

Però no pateixin que a això li donarem la volta, com he dit, aquesta legislatura, amb prestacions ben dissenyades, amb uns equips redimensionats i amb una atenció, doncs, centrada en les persones, per atendre-les i transformar l’Administració, donant el millor de nosaltres per atendre a tothom i molt especialment les persones amb discapacitat i en situació de dependència.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre la producció i el consum agroalimentaris

300-00233/15

Tot seguit passem al catorzè punt de l’ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre la producció i el consum agroalimentaris, en aquest cas, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d’Unitat Popular - Defensem la Terra. I per exposar-la, té la paraula, per un temps de deu minuts, la diputada Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, bona tarda. Conseller, la radiografia de l’alimentació que produïm és la següent: ara mateix les famílies han de dedicar quasi un quart dels seus ingressos a l’alimentació i, a la vegada, la realitat dels pagesos és que només retenen al voltant d’un deu per cent del valor de la cadena alimentària, mentre que el restant s’està dis-

tribuïnt a intermediaris que actuen en fases posteriors a la producció i que no assumeixen el mateix grau de riscos que sí que han d'assumir els productors.

Com han analitzat a l'institut Idra, productes essencials com la carn, la llet o la mantega han pujat en molt poc temps entre un trenta i un cinquanta per cent respecte als nivells prepandèmia; aliments com el cafè, l'oli d'oliva i el cacau s'han encarat fins a un vuitanta per cent o més. Els productes més barats han pujat, en només tres anys, un trenta-set per cent, i, en canvi, els de gamma alta només un vint-i-tres.

Entre 2021 i 2022, els moments més àlgids de la inflació, les cinc grans multinacionals que dominen la cadena de valor agrícola han registrat beneficis rècord, amb increments d'entre el setanta-cinc i el tres-cents per cent.

Quan mirem la distribució minorista, liderada per cadenes com Mercadona, Carrefour i Lidl, també va registrar guanys històrics el 2024, amb una rendibilitat de gairebé 7.500 milions d'euros.

Pel que fa al sector porcí, la CUP n'hem parlat a bastament, especialment el meu company Bernat Lavaquiol, que em penso que ja el coneix bé. Tanmateix, les dades parlen per si soles: en els últims cinquanta anys Catalunya s'ha especialitzat en la producció del porc, només cinc empreses sumen 10.000 milions d'euros en facturació i més de 500 milions d'euros en beneficis. Han tancat quinze mil finques porcínes, el vuitanta per cent dels ramaders s'han vist obligats a integrar-se a les cinc empreses mencionades.

Tenim un model agroalimentari que no té cap mena de sentit més enllà del màxim benefici d'uns quants. L'agroindústria intensiva degrada l'ecosistema, contamina l'aigua, empobreix els agricultors, explota els treballadors i posa en risc la biodiversitat. L'actual sistema globalitzat de comerç agrari afavoreix precisament aquestes grans corporacions i monopolis, no pas una alimentació saludable.

Des de l'entrada a la Unió Europea, el país ha passat de tenir sobirania alimentària, és a dir, de pràcticament produir tot l'aliment que necessitava, a produir menys del trenta per cent del que mengem. La política agrària, en lloc de beneficiar la petita i mitjana agricultura, ha fet tot el contrari: potenciar grans entramats agroindustrials. Quatre de cada cinc porcs es destinen a l'exportació. Això vol dir que no només exportem carn, sinó que sobre la base del treball precari i la contaminació que assumim entre tots, exportem també un bé tan escàs com és l'aigua.

Però, més enllà de tot això, el que demostra la pesta porcina són dues coses. La primera, la profunda feblesa d'un model de monocultiu per al conjunt de l'economia. La segona, la profunda fortalesa d'un monopoli entre uns quants que ben aviat reben tota l'atenció i l'ajuda econòmica del Govern.

Gràcies a l'Institut Metròpoli, sabem també les diferències d'accés a alimentació saludable que tenen a veure amb renda i que tenen a veure amb el codi postal. El vuitanta-vuit per cent de la població de la metròpoli viu en seccions censals amb quatre o més establiments d'aliments poc saludables en un radi de quatre-cents metres, el que es consideren com a pantans alimentaris. Hi ha barris, però, on la xifra és sagnant: el noranta per cent de la Torrassa i Fondo, i el cent per cent de les persones residents a Ciutat Meridiana, la Ribera i la Mina. Moltes vegades les dades semblaria que no volen dir gaire cosa.

Llavors, ara que s'apropa Nadal i que surt aquest moment en el que pensem què és la justícia i què no és la justícia, voldria que ens preguntéssim què és un preu just.

És un preu just que les patates costin cinquanta cèntims el quilo? Bé, nosaltres diríem que sí que és un preu just. El que passa és que aquest és el preu del 2007. El tenim aquí, perquè no volia portar el catàleg, precisament, de l'empresa que portàvem.

L'oli, més del doble; els ous, per quatre; la dieta mediterrània..., ja un altre dia, i les gambes, que fan Nadal a casa, per poc que sigui, també han multiplicat per tres. Sap què no s'ha multiplicat? Els salaris de la gent.

Per tant, imaginem la següent situació. Imaginem que vas de bòlit, perquè la feina, perquè la Renfe i perquè la vida, i que has d'anar a comprar. De camí, t'has empassat la «publi» de que has de menjar sa i saludable, de proximitat, ja que hi som, perquè la «publi» de que és culpa teva si no menges sa, aquesta sí que arriba a tot arreu.

El que no arriba a tot arreu són les botigues de menjar saludable i poder pagar-lo, perquè, pel que sigui, a l'Hospitalet, el que més trobem són petits comerços de vint-i-quatre hores o botigues d'autoservei, i, en canvi, a Sant Cugat es concentren les cooperatives de consum, les botigues ecològiques i els mercats setmanals.

Però és igual, has de comprar i et trobes que els preus estan pels núvols. Hauràs d'esmorzar. Cafè molt, tres euros i mig; llet, un euro; sucre, dos euros; pa, euro i mig; tomàquet, dos euros; fuet, tres euros; ampolla d'oli, tres euros un de justet. Vint euros per esmorzar a casa un grapat de dies i cuinar.

Hauràs de sopar també. Fem-ho fàcil: una truita de patates. Els ous, quasi tres euros; la patata passa de l'euro el quilo; la ceba, el mateix, i comences a pensar que els dos euros en oli no se'ls salta una llebre. Més de sis euros només en ingredients.

Suma el gas, suma electricitat, suma el temps i suma el cansament, i mentre ho sumes, la truita ja feta es talla davant teu, a poc més de tres euros: la meitat de diners, tot el temps, però el doble de culpa.

Mires la cinta del supermercat i veus com en un moment se t'ha exhaurit la part del salari que havies de destinar al menjar. Què portes el cistell perquè pugi tant? Doncs res, els beneficis dels quatre de sempre, literalment, perquè, com va demostrar un informe fet, precisament, per Comissions Obreres en els moments més àlgids de la inflació, més del vuitanta cinc per cent d'aquesta es devia a beneficis empresarials. I, pel que sigui, del xantatge del sou que no arriba, no en parlem mai. Desencanta tant embrutar la paraula «llibertat»!

Deia que venia Nadal, i Nadal no és igual a totes les cases. Pel que sigui, els Reis i el dret a l'alimentació no arriben igual a Sarrià - Sant Gervasi que a la Ciutat Meridiana.

Per fer una escudella de Nadal, ara mateix està a més de vuitanta euros. En canvi, si comprem brou de Nadal preparat, cada litre són només quatre euros. I a moltes cases, tantíssimes com puguin, intentaran retallar d'on siga per seguir servint un menjar de qualitat.

Però això no treu que no deixa de ser molt vergonyant que estiguem en una situació en la que estiguem dient constantment des de la política a les persones que el fet que tinguin una alimentació saludable o no depèn de les seves eleccions, quan no hi ha llibertat per poder fer-ho.

Perquè jo crec que ja tots som grandets per saber que, si hi ha cases on arriba la Nintendo Switch i trenta jocs, i hi ha cases on no arriba res d'això, no és perquè els nens s'hagin portat millor o pitjor.

Doncs també és hora de saber que el menjar a taula no depèn de que ens haguem portat millor o pitjor, de que ens haguem esforçat molt o poc, perquè crec –i això crec que ho compartim també amb el seu grup parlamentari– que podem dir que especular, per exemple, que dona molts beneficis, no seria precisament una activitat en la que t'hagis d'esforçar moltíssim, i que, en canvi, a cuidar gent, netejar terres o fer de caixa sí que t'hi has d'esforçar bastant més.

No importa –això també l'hi vam dir a l'anterior Govern– quants diners es destina a campanyes de conscienciació dels hàbits de consum individuals entorn de l'alimentació saludable, com si el sobrepès que pateix la meitat de la població fos una decisió conscient, deliberada i lliure.

Mentre les famílies, ofegades per la feina, la falta de temps i el no em dona la vida, no tinguin la dificultat d'arribar a final de mes, es trobin que pa, carn, peix, ous, cereals, fruita, és a dir, el menjar fresc no para de pujar, especialment en les gammes més baixes, i que, en canvi, els processats i ultraprocessats no, la resposta

serà la mateixa, perquè a tots ens agradaria comprar menjar ecològic i de la terra, però amb els preus, tal com estan, moltíssima gent només es pot permetre la truita precuinada del Mercadona. Així de clar i així de cru.

Com no ens coneixem, i, a més, jo crec que no havíem de fer amb vostè la interpellació, però aquí ens trobem. Al final, la política va una mica de tot. Com no ens coneixem, li volia preguntar si vostè ha llegit Dickens, perquè aquests dies pensava que, precisament, el conte de Nadal s'esqueia en aquests dies.

Sobretot, perquè crec que tots coneixem uns quants Scrooges, i que estaria bé que..., no sé, si li haguéssim de donar el premi de l'any. Aquest any, malgrat Florentino Pérez i malgrat Carlos Slim, malgrat molts d'altres, li hauríem de donar a Joan Roig.

Si la vida fos un conte, que, per desgràcia, no ho és, Joan Roig rebria la visita de tres fantasmes. El primer fantasma, el del Nadal passat. El portaria al 2023 a veure un sopar de Nochebuena a Castilla. Aquell any, poques nades, cap bici sota l'arbre de Nadal. La gent intenta estar contenta, però pesa una mica l'amargor, especialment d'un treballador castellà. És normal. Després de setze anys de feina van decidir acomiadar-lo perquè es va menjar una croqueta que costava trenta-sis cèntims i que s'anava a tirar a la brossa. Per sort, encara queda algun jutge bo i s'ha fet justícia.

El segon fantasma, el d'aquest Nadal, el porta a prop de casa, al País Valencià. L'ambient no pot ser festiu: falta algú a la taula. Algú de les 230 morts, responsabilitat del criminal de Mazón. Algú que algun altre empresari tan malvat, precisament, com Joan Roig, va fer treballar enmig de la dana. «Com pot ser que no estiguin contents amb les indemnitzacions?», es pregunta. Bé, doncs, potser aquest Nadal aprendria que les vides no es taxen.

I no hi ha fantasma dels Nadals futurs, perquè la vida no és un conte i perquè la política hauria de deixar de ser-ho. Perquè qui pot decidir què és un preu just en aquest país, els empresaris o el poble? Qui pot decidir què mengem i quant mengem? Qui pot decidir que a l'Hospitalet o a Ciutat Meridiana no es pugui comprar quasi menjar ecològic i a Sant Gervasi i Sant Cugat sí?

D'aquesta resposta depèn ser una oligarquia o una democràcia, perquè si no es decideix en aquest Parlament, si no es decideix per part de la política què es menja, quan es menja, llavors no podem dir que estem en plena llibertat. I els Nadals futurs dependran de si seguim amb la barra lliure d'especular amb el menjar i que cada dia sigui més car omplir la cistella de la compra, i especial i sospitosament al voltant de Nadal, o si no, o si comencem a poder donar respostes.

En el nostre cas, creiem que s'hauria de poder donar una resposta molt clara. Ja la vam posar sobre la taula la legislatura passada; posem-la sobre la taula ara, perquè les lliçons són senzilles: les pujades de preu no tenen res a veure amb els pagesos ni amb els ramaders, sinó que estan controlades per empreses que es reparteixen el monopoli i els beneficis en la fase final del producte.

A més, l'augment de preus es troba concentrat en l'alimentació bàsica, gammes baixes i productes d'alimentació processada. No hi ha un problema camp-ciutat, com intenten molts. No hi ha països que es queixen i gent que no sap menjar. El que hi ha és especulació a palades.

I nosaltres tenim tres propostes. Comencem per algun lloc: al milió d'àpats que es serveixen a Catalunya a escoles, hospitals i altres serveis públics, menjar de qualitat i proximitat. Seguim: control de preus. Un bon jornal per als productors i un preu just per als consumidors. I avancem: una distribuïdora pública. Que els supermercats no concentrin beneficis per ser purs intermediaris. I creiem, honestament, que és bastant més útil per frenar el malestar que dona aire a l'extrema dreta que els discursos airats.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Ara, per respondre, és el torn del conseller, i té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el senyor Òscar Ordeig i Molist.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Gràcies, vicepresidenta. Membres de la Mesa, diputades, diputats... Diputada, doncs, la veritat, gràcies, primer de tot, per recordar-me el Bernat Lavaquiol, el qual..., tinc, a més a més, una excellent relació també amb tota la seva família, i, per tant, una abraçada, i que havíem tingut grans debats sobre aquest i d'altres temes, eh?

Un agraïment, perquè jo crec que està molt bé, i també que la tingui, jo crec, amb el conseller d'Agricultura aquesta reflexió, que a mi em toca, potser, pensar en sistemes alimentaris i en la part de la producció d'aliments, però sí que això no té sentit si no tenim en compte, doncs, aquesta reflexió conjunta amb el consumidor.

Per tant, gràcies per fer aquest debat aquí. A més a més, és un moment molt important –i la convido també que hi puguin participar–: estem treballant en la llei de l'alimentació. I, per tant, la primera pregunta que ens hauríem de fer tots plegats és quin sistema alimentari volem, quin model i quin sistema alimentari volem a Catalunya.

Jo li faria la mateixa pregunta a Europa, ara que s'està debatent la nova PAC: quin sistema alimentari vol Europa? Perquè aquí, també, a la Comissió Europea i a la Unió Europea es fa una reflexió sobre el món primari, però no es fa una reflexió sobre tota la cadena de valor i, sobretot, quin tipus d'aliments, quina qualitat, quina sostenibilitat, quina suficiència alimentària, quina nutrició alimentària, quina proximitat alimentària, que deia.

I, per tant, en uns moments que passen tantes coses, doncs, aviam quin és el model que volem construir. I si baixem el seixanta-cinc per cent dels diners per als fons de pesca, que és lo que s'ha plantejat a partir del 2028, si baixem també un percentatge molt important dels fons agraris, també és lo que s'ha plantejat per al 2028, de la PAC.

I això ho derivem a altres polítiques en les quals nosaltres, home, doncs, això, amb les nostres mancances i amb els nostres deures que hem de fer –i que amb el diputat Cornellà ho hem discutit moltes vegades–..., però, home, dedicar-ho a defensa i treure-ho d'agricultura no sé si això és gaire bon negoci.

Per tant, primer de tot, quin sistema alimentari volem? Volem un sistema alimentari que doni vida al món rural, un sistema alimentari que sigui sostenible i, per tant, que avancem cap a la sostenibilitat perquè arribem... La tecnologia permet i el coneixement permet produir aliments d'una manera sostenible i generant un residu zero o una economia circular. Cap aquí anem. Qui no ho faci no podrà competir. I, evidentment, un sistema alimentari que sigui segur, que sigui suficient, que sigui de qualitat, i que, a més a més, generi prosperitat.

Per tant, hi ha molta gent que es dedica econòmica... És el primer sector de l'economia a Catalunya, amb moltes tensions i amb molts desajustos, i, per tant..., que aquí comparteixo que cal una reflexió, i el president també ho deia avui aquí.

Per tant, defensem el sector agroalimentari, primer sector de l'economia. Per nosaltres, a mi..., jo sempre ho dic, crec que és molt bonic que coneguim, els turistes que ens visiten, però altres parts del món que ens visitin, que ens coneguim per la qualitat dels nostres productes alimentaris i per la professionalitat i innovació dels nostres productes alimentaris. Sempre ho dic: el centre de recerca més gran de Catalunya és l'IRTA, que està relacionat amb el sector agroalimentari. Per tant, jo crec que és un sector que coneixem, que ho fem bé i que competim, i, per tant, que cal potenciar.

Ara, a quins preus? Bona pregunta. Precisament, quan diem: «La PAC per què serveix? Els fons públics de la Generalitat, per a què serveixen?», precisament, no serveixen per subvencionar un agricultor, sinó que serveixen per ser més competitiu i, precisament, perquè els ciutadans tinguin preus assequibles per als aliments.

Reptes de futur que tenim. Doncs, evidentment, reduir les externalitats negatives que pugui produir la indústria, en el seu cas, però també, evidentment, el sector primari. I aquí tenim molts exemples de feines, d'iniciatives que s'estan fent molt bé. Jo crec que també estaria bé, diputada, que també, sobretot, ens referíssim a aquells exemples positius que van en la bona direcció. N'hi poso un que segur que li agrada.

La primera denominació d'origen vitivinícola d'Europa, cent per cent ecològica: la DO Penedès. Per primera vegada tenim una DO del Penedès cent per cent ecològica, i, a més a més, uns preus raonables també, d'acord?, perquè la qualitat s'ho val, i el seixanta per cent de la vinya d'aquest país ho és. Això no passa a cap altre lloc d'Europa, no? Per tant, anem en la bona direcció.

Cal també fer sacrificis. Per tant, economia circular vol dir que aquelles ramaderies puguin tenir les infraestructures per poder fer aquesta gestió sostenible dels seus subproductes. I aquí hi ha un debat també sobre plantes de biogàs sí o no. Jo crec que aquí no és tant sí o no, sinó quin model, quina dimensió, quina xarxa. Jo crec que aquí segurament que ens podríem posar d'acord amb que cal una xarxa, un dimensionament, ics granges s'ajunten per fer una gestió conjunta.

I també un element que jo crec que és molt important: la prosperitat compartida. No serveix de res generar creixement econòmic..., «no serveix»..., hem d'aspirar a generar prosperitat, creixement econòmic, però hi ha d'haver un repartiment equitatiu al llarg de tota la cadena.

I en això estem. Hi ha l'observatori de preus, que està a la llei de l'alimentació... Bé, ara m'hi refereixo. Per tant, que arribi la prosperitat a tota la cadena de valor, que arribi a tots els territoris, que arribi a tots els sectors. Que arribi també als treballadors, evidentment.

Estem ara, com li deia, amb la llei de l'alimentació. Esperem que el primer trimestre del 2026 es pugui aprovar. I aquí diu un element molt important, que jo he volgut també, en aquest any que l'hem estat treballant, emfatitzar-lo i fer-lo gran, que és el dret a l'alimentació.

Què vol dir el dret a l'alimentació? I això ho hem treballat també amb algunes entitats socials que també tenen projectes de reducció del malbaratament, i, per tant, projectes de transformació d'aliments de cuinar-los, i, per tant, que estan treballant molt en aquesta línia. Però cal generar un dret a l'alimentació. L'alimentació, la dieta mediterrània, la cuina catalana... Ara que estàvem... Una alimentació saludable que sigui amb la nutrició desitjable, de proximitat, que hi ha un dret a conèixer les denominacions d'origen, les IGPs, les races autòctones, la cuina catalana, com estava dient.

Per tant, jo crec que aquí és molt important que els nostres pobles, ciutats i totes les persones, independentment de la seva renda, han de tenir accés a una alimentació sana, saludable i la que és nostra, la de la dieta mediterrània, que ara fa quinze anys –aquest any, quinze anys– que és Patrimoni de la Humanitat per la UNESCO, i, per tant, que tant en parlem –tant–, i diuen que és reconeguda com una de les dietes més saludables i sostenibles del planeta; que això també ens porta a que hi hagi una esperança de vida a casa nostra de les més altes del món. Per tant, cap aquí hem d'anar.

La llei de l'alimentació també parlarà de formació alimentària a les escoles. Com pot ser que en un país modern, un país com el nostre, no fem una formació específica alimentària: com es produeixen els aliments; què és la cuina catalana?; què és la gastronomia? Per tant, jo crec que això és molt important.

La compra pública, que ho hem dit moltes vegades. Fomentar la compra pública de proximitat –de proximitat–, d'acord?, i també potenciar els nostres mercats mu-

nicipals, el comerç de proximitat. I aquí tenim forns de pa, tenim peixateries, tenim carnisseries, xarcuteries, que a vegades no tenen el recolzament, el reconeixement o les eines, com ara deia, i, per tant, que els hem d'ajudar més des del punt de vista del consumidor, però també des del punt de vista de l'Administració, que puguin competir.

Com l'hi deia abans, també observatori de preus. Observatori de preus, què vol dir? Què passa amb tots els elements de la cadena de valor de la producció d'aliments i vegem, detectem i sancionem, si és el cas, quan algú compra sota preu de cost, tant en el punt de venda d'un supermercat com els intermediaris entre la cadena. Per tant, cap aquí hem d'anar. Molt complex, això. Fàcil de dir, eh?, perquè... Però cap aquí hem d'anar. I hi ha la llei de la cadena alimentària, que el que hem de fer també és que es compleixi.

Què crec que hem de fer també? Hi ha la part dels consumidors, que jo crec que és molt important, i segur que s'hi referirà després. Hi ha una part de pedagogia cap al consumidor, però també de suport a les 55.000 explotacions que tenim a Catalunya.

L'ajuda al petit agricultor. Aquí hi ha moltes eines, i a vegades també demanem un canvi de mentalitat per utilitzar les eines públiques que tenim. Hi ha diners per fer organitzacions de productors, productors petits que s'ajunten per fer comercialització conjunta. Tenim el pla estratègic de l'alimentació, que té diferents línies per fer etiquetatge intel·ligent, per fer obradors compartits, per fer escorxadors, també, de baixa capacitat. Tenim el pla d'acció de l'oli. Acabem de fer els premis nacionals de l'oli: valoritzar el nostre producte. D'acord? Vam fer el Mercat de l'Oli Nou a la plaça Catalunya. Hem fet la guia dels millors olis. Aviam si els restaurants i els turistes, eh?, entenen d'una vegada quan venen aquí..., doncs, eh?, en fem, de la gastronomia un element central. O també la nova marca de mels catalanes, que jo crec que també era una demanda històrica i que ja hem tirat endavant. O el suport a la nostra ramaderia extensiva, o l'ecològic, com l'hi deia.

Altres elements més estructurals, molt importants –i aquí també els agrairia si ens poguessin donar un cop de mà–: el regadiu –el regadiu. Jo crec que allà on hi ha aigua ben gestionada, sense malgastar-la, doncs, evidentment, hi ha futur. I estem també amb diferents infraestructures i diferents inversions que s'han de fer sí o sí, que, si no, no ens en sortirem. Poden ser les xarxes antipendra, poden ser les inversions que s'han de fer a les explotacions lleteres del nostre país, etcètera, etcètera.

I també un element –per generar una mica de debat, així més...–: les granges de porcí. Jo també voldria dir: escolteu, tenim cinc mil granges de porcí a Catalunya eh?, portades per ramaders, distribuïdes no a l'àrea metropolitana, sinó bàsicament de l'eix Transversal cap amunt. Doncs jo crec que és un sector, també, molt important, que el que hem d'intentar és resoldre a vegades, doncs, que tinguin més eines per competir, però sobretot necessitem que continuïn funcionant. O com, evidentment, la continuïtat dels nostres pescadors, o tots acabarem menjant ja saben quin peix de no sé on, que també ve de lluny, que aquests dies ha estat a l'ordre del dia, i necessitem també garantir que hi hagi continuïtat en l'activitat que fan.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller. Ara, per fer la rèplica, té la paraula la diputada Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé; diputat, com que no ens coneixem, és normal. A mi m'agrada molt que les coses siguin ecològiques, però m'agraden també quan són universals. Llavors, per a mi és conflictiu que ens plantegem tota aquesta qüestió del dret a l'alimentació, en la que estic absolutament d'acord, i que ens hi poden trobar a tot el nostre grup parlamentari, amb la situació que li acabo de descriure.

Si estem parlant de que ara mateix gairebé el setanta per cent del consum el formen aliments processats o ultraprocessats i l'impacte que té això en la salut –un de

cada cinc morts, segons Justícia Alimentària, a Catalunya són conseqüència derivada d'una mala alimentació—, estem parlant de que abans de les transferències socials ens trobem amb una taxa de risc de pobresa del quaranta per cent —la meitat de catalans patim a final de mes—, estem parlant dels joves en edat escolar —quasi un terç presenten símptomes de depressió—, que a Catalunya, abans dels divuit anys, un de cada quatre adolescents s'ha autolesionat, i que, sí, hi ha molts estudis que demostrin que hi ha una vinculació directa amb la renda i, evidentment, també amb l'alimentació. És més, quan els premis Nobel servien d'alguna cosa, el llorejat premi d'Economia Amartya Sen va dir que la variable més determinant de la salut era precisament la renda.

Llavors, no és un problema de males eleccions i no és un problema de falta d'educació. I a mi em sembla genial que vagin a les escoles a ensenyar-li a la gent què és la dieta mediterrània, com si no sabessin que és molt millor menjar un peix al forn amb la seva llimona, etcètera, que la meitat de brossa que hem de menjar moltíssimes vegades. El que passa és que no hi ha llibertat d'elecció quan no hi ha les condicions mínimes per poder fer-ho. I ara mateix, amb el preu dels aliments, no existeixen aquestes condicions. Llavors, si hem d'anar a alguna escola a ensenyar què és el dret a l'alimentació, jo els hi demanaria molt honestament que vagin a les escoles d'elit, que és on es decideixen precisament els preus d'aquests aliments, no a la gran majoria de les escoles dels treballadors. Perquè, la veritat, no ens podem plantejar que aquest *cruce* que hi ha..., que la vida no és només, no?, la creu aquesta de l'oferta i la demanda. No. El *cruce* que hi ha, que sí que està demostrat que existeix, que és entre renda i mala alimentació, no és perquè els treballadors siguin «tontos» i els rics siguin gent llestíssima que van néixer sabent què era la dieta mediterrània. És evident que això té a veure amb una altra cosa, i té a veure amb l'accés. Per tant, jo crec que tots ens podem...

Demà estarem tots molt contents amb una llei que ha «topallat» l'especulació extrema que ens trobem en l'habitatge. Doncs bé, tenir casa, tenir sostre, va exactament al mateix nivell que una alimentació. Llavors, no té gaire sentit que demà ens donem tots cops al pit i diguem «que bé, no?, l'habitatge és un dret, no ens tremolaran les cames; que bé que estem repartint la prosperitat», però que amb el tema de l'alimentació no ens hi atrevim. Llavors, crec que seguir avançant va per aquí. Perquè és la següent qüestió que es plantegen, i que, quan mirem el CEO, també hi ha un tema de control de l'economia. Es pot ser pioners o es pot no ser-ho. Si no se n'és, doncs no passa re, acabarà passant com amb l'habitatge. Perquè, en darrera instància, de la mateixa manera que la gent no s'ha de quedar al carrer, la gent ha de poder menjar, i ha de poder menjar dignament. I, no ho sé, jo diria que és bastant compartida, la idea de que en la nostra gana manem nosaltres. Per tant, cura, perquè podem començar a plantejar-nos això. Que, per cert, també seria bastant més interessant amb els impactes —que sé que vostè hi ha treballat— exògens que tenim.

És a dir, ara mateix, ni volent es podria reabsorbir, si realment segueixen pujant els aranzels, tota la producció porcina d'aquest país. Això no té cap mena de sentit. Ja va passar en altres moments també, durant la pandèmia, durant la covid, va passar a Mallorca, que com que tenien una producció d'un tipus de ceba molt concreta que utilitzaven determinats restaurants, no es podia reabsorbir. Doncs bé, podríem tenir un sistema —si prefereixen aquestes paraules— molt més resilient, on no haguem de patir cada vegada que passi alguna cosa, que cada vegada em passaran més, tipus una apagada, tipus una nova malaltia, tipus que no es pugui comerciar de la mateixa manera perquè no puguem seguir dopant els carburants i els gasoils, etcètera. Llavors, podem anar avançant cap a un model que estigui molt més situat aquí.

Com va ser a l'anterior legislatura, hi torno. Després de l'entrada feixista, el departament que més temps va quedar-se a la Generalitat treballant va ser el Departament d'Economia. Ho va fer plantejant el que era la nova economia catalana. En aquest cas, ho feien sobretot com una forma d'economia de guerra, però no només.

El que plantejaven era: «D'acord, aquí tenim un desori espectacular; tenim petita i mitjana empresa, tenim cooperatives, tenim les collectivitzacions, etcètera. I tot això..., podem respectar un model mixt de propietat, però hi donarem tot un encarament, tota una estratègia de caràcter públic, que sigui, realment, precisament per a aquesta, no sé, prosperitat compartida o mínim de drets universals garantits.» Doncs, bé, jo crec que aquesta és la via en la que hauríem de poder avançar. Si no, el malestar es segueix generant. I si només podem donar respostes molt parcials, no funcionem.

La Unió Europea –que me n'ha parlat– precisament és qui va fer aquest model d'especialització. És a través de Maastricht. Tota la zona mediterrània –no tant nosaltres, com el País Valencià– teníem una producció..., agricultura boníssima. I jo soc joveneta, però, tanmateix, és fàcil recordar què va passar amb els productors de llet. És a dir, hi ha hagut una ingerència del mercat; el que passa és que no va ser una ingerència de cara als petits productors, és una ingerència de cara al monopoli. I això, precisament (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –ja acabo–, als Països Catalans es va pagar especialment.

Llavors, a mi m'ha semblat que estàvem bastant d'acord en moltes coses de les que dèiem, almenys en aparença. Ja li puc avançar de què anirà la moció: una anàlisi detallada de producció, consum i exportació; anàlisi de les indústries auxiliars –conserves, etiquetatge, etcètera–, que vostè també ha mencionat. I, ara bé, tot això respectant models de propietat no monopolistes, és a dir, recuperant molta gent que va perdre el tros o que va perdre la possibilitat de treballar per a ell mateix; que puguem fer realment una proposta que serveixi pel que s'ha dit que eren supermercats públics. Que, per cert, van celebrar tothom –del seu partit– l'entrada de Mamdani a l'alcaldia de Nova York. Doncs bé, era una de les tres propostes que portava, a part de l'habitatge.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Ara és el torn de rèplica del conseller, i té la paraula l'honorable Òscar Ordeig i Molist.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Molt bé. Diputada Vega, gràcies al..., bé, espero, aviam, la moció. Els hi demanaria també que poguéssim fer una reflexió amb els continguts, també, de la llei de l'alimentació i que, per tant, aquí també poguéssim aprofitar per introduir-hi elements, perquè..., etiquetatge intel·ligent, anem cap aquí. Jo crec que és molt important no culpabilitzar, com ha dit vostè, ningú, i és evident que el factor renda és un element essencial. I tant de bo poguéssim pressionar amb diferents polítiques públiques; evidentment, pressionar-lo a l'alça, i llavors els problemes també són relatius. Però jo crec que, en tot cas, la nostra obligació també és: tots aquells elements que incideixen en les opcions de compra alimentària, doncs intentar que beneficiïn al màxim l'estratègia de país que volem.

I faig un matís, perquè crec que és important. Estem d'acord en reduir o tipificar al màxim els ultraprocessats, no els processats. Un embotit, que jo crec que no hi ha res que ens defineixi més –no tots, eh?, però jo crec que el país es coneix pels seus grans embotits–, és un processat. I, per tant, fins i tot ajuda a reduir el malbaratament, a que hi hagi més temps. Per tant, jo crec que aquí també caldria... Determinats processats són saludables i, per tant, els defensem, i molt lligats a lo que som i al nostre territori.

Nosaltres estem treballant en un programa amb el conseller d'Esports. Vostè diu: «Quins factors són els de salut?» Renda –d'acord. Nosaltres estem treballant un programa d'alimentació, activitat física vinculat a la salut, eh? Per tant, jo crec que aquí també són elements que es correlacionen directament. És evident que tots pensem

en això, amb diferents matisos. Però, escolteu, tant de bo poguéssim generar el progrés econòmic que ens portés a una redistribució a través dels impostos, a través dels drets de les persones i a través d'un enfortiment dels serveis públics de l'habitatge, que ara deia, i de tots els serveis públics que impacten directament, també, en la capacitat i els drets de les persones, doncs per augmentar la renda o, evidentment, la capacitat del poder adquisitiu. Però jo crec que, evidentment, no ho resoldrem tot en dos dies, però, evidentment, jo crec que aquí hi ha un posicionament sobre quins impostos, qui més té més paga, generem progrés, que les empreses vagin bé, que l'ocupació vagi bé, però que tothom..., aquest major progrés es reparteixi.

El superàvit comercial. Això, amb el diputat Cornellà també ho hem dit algunes vegades. Jo crec que aquí jo defenso que tenim superàvit comercial. Catalunya tenia, els anys noranta, un setanta per cent de dèficit comercial; ara tenim un cent cinc per cent de superàvit comercial, molt enfocat gràcies també a la carn, que és un sector molt exportador. Vostès diran: «No, és que necessitem reequilibrar això.» Miri, jo també els hi diré una cosa perquè vegin que aquí tothom té deures: no ho hem de fiar tot als mateixos sectors econòmics, però també sapiguem que Catalunya és una de les regions d'Europa, i del món, que té una varietat alimentària més rica, més diversa, i, per tant, el que hem d'intentar és conservar-la, potenciar-la i no perdre-la, i no fiar-ho tot a un sector. Això, jo crec que és així. Com, per exemple, l'horta. D'alguns cultius d'horta hem perdut el setanta per cent; com, per exemple, de tomàquets, de producció de tomàquets, els últims anys. Llavors, jo crec que aquí estem impulsant un pla de promoció de l'horta i també dels hivernacles i, per tant..., que jo crec que va en la bona direcció. També s'ha d'enfortir la posició de l'oví i el cabrum, o també, evidentment, el conill, que també les granges de conill, si s'hi fixen, han quasi desaparegut, i hem d'ajudar-hi.

Què és molt important? Els espais agraris, no perdre espais de cultius. I en aquest món de pressions urbanístiques, de renovables, és molt important, el vint-i-cinc per cent de la superfície agrària de Catalunya que tenim, no perdre-la. I els parcs agraris que tenim a Catalunya –ara hi estem treballant–, presentarem d'aquí a poc amb la Diputació de Barcelona un projecte de preservació, potenciació dels parcs agraris, especialment dels que són periurbans. En tenim un aquí al costat, que és el gran tresor periurbà agrari, que és el Parc Agrari del Baix Llobregat, que és el primer que hauríem de preservar, potenciar i fer que la gent s'hi pugui guanyar la vida. Quin millor projecte hi ha a prop de les nostres escoles, dels consumidors, que el d'aquí al costat. El món va cap aquí –el món va cap aquí–, i, per tant, ho hem de dir, ho hem de defensar. I hi ha una llei d'espais agraris que obliga a protegir-los, i que el Departament d'Agricultura faci informes quan es volen fer algunes infraestructures per conèixer el seu impacte. I, per tant..., i també el que ha dit.

Jo crec –i acabo– que és molt important trobar aquest equilibri entre el petit i el gran –empresa gran, empresa petita; importació, exportació; proximitat, no tanta proximitat–, i no tenir uns desequilibris excessivament grans respecte a una cosa o l'altra. O intentar protegir, evidentment, aquell de la baula més feble. I també convidar-los a participar. Ho ha dit de l'etiquetatge, ho he dit de la xarxa d'escorxadors que tenim, que alguns han tancat i que estem intentant donar-hi ajudes perquè tornin a obrir, o sales de desfer. I, per tant, tots aquests projectes, si us plau, que ens ajudin per tenir una infraestructura resilient que ens doni competitivitat al sector i que faci que els aliments al final siguin, doncs, més saludables, més propers i a bon preu. D'acord?

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre les conseqüències per al sector primari de la sobreprotecció del medi natural

300-00234/15

Encetem ja el quinzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les conseqüències per al sector primari de la sobreprotecció del medi natural; en aquest cas, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i, per exposar-la té la paraula, per un temps de deu minuts, la diputada rapidíssima Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Moltes gràcies, senyora vicepresidenta. És apassionant fer una interpellació en el darrer punt de l'ordre del dia, per això crec que val la pena aprofitar el temps i no fer perdre el temps a ningú. Bé; gràcies, senyora vicepresidenta. Senyor conseller Ordeig, avui tornem a posar sobre la taula un problema que fa massa temps que el seu Govern i també els anteriors, tot i que avui ara pontifiquin i prediquin, però també els governs anteriors arrosseguen, esquiven i maquillen, que és l'absoluta incapacitat per gestionar la fauna cinegètica a Catalunya. I ara, doncs, patim les conseqüències d'aquesta mala gestió amb una crisi terrible per un brot de pesta porcina.

I deixi'm començar, conseller, amb una afirmació molt clara: això de la pesta porcina no és una plaga bíblica, la quantitat de porcs senglars no són una plaga bíblica, no són un problema meteorològic ni són tampoc una desgràcia inevitable. És el resultat directe de la deixadesa, de l'immobilisme i d'una política ideològica que ha llençat per terra dècades d'equilibri entre activitat agrària, bosc i la caça. Catalunya sempre ha tingut fauna salvatge –sempre–, però mai com ara havia estat tan descontrolada i tan absolutament fora de context. I no és cap misteri el perquè, senyor conseller. Quan s'abandonen els camps, quan es deixa morir la vida rural i quan s'alimenta un discurs que criminalitza la caça, quan es governa amb criteris ideològics i sota criteris també de *hooligans* mediambientalistes, com fan les esquerres, com fan els seus socis de govern, doncs el resultat és exactament aquest: sobrepoblació, danys, inseguretat i risc sanitari.

Conseller, vostès han passat anys fent veure que no passava res. Vostès, els socialistes i les esquerres en general a Catalunya. Ens parlaven d'harmonia, de conservació i de compatibilitat. Paraules molt maques, però la realitat és que han abandonat el territori. I ara que la situació ja és insostenible, ara que ja tenim problemes sanitaris reals, com vostè coneix perfectament, ara que el sector agrari està en tensió, doncs vostès surten corrents a anunciar mesures. Doncs l'hi dic clarament: Arriben, senyor conseller, tard i, a més, ho fan malament.

Miri, tenim una llei de caça absolutament obsoleta. Un govern que ha preferit mirar cap a una altra banda en lloc de fer una nova llei de caça. Parlem clar: tenim una llei de caça de 1970, una llei franquista. A vostès que tanta tórria els hi fa tot lo que té a veure amb el dictador Francisco Franco, doncs resulta que estan fent servir una llei franquista del 1970. Per tant, escolti'm, vostès pretenen que resolguem el problema de la caça, dels caçadors, amb una llei que té més de cinquanta-cinc anys? Absolutament incomprendible. Perquè quin altre sector productiu aguantaria més de cinquanta anys sense actualitzar el seu marc normatiu? Només uns governs que no volen afrontar el problema, doncs, poden haver mantingut una llei fossilitzada durant tant de temps.

I arriben, per tant, deia, conseller, en què cal ser... Arriba un moment en què cal ser valent i actuar. El resultat de la seva inacció és clar i evident: caçadors lligats de mans i peus, gestió lenta, caòtica i burocratitzada. I, mentrestant, senglars i cabirols campen amb total impunitat. I el pitjor de tot és que cada dia n'hi han no més, sinó molts més campant. Vostès han convertit la caça i els caçadors en un adversari, quan són part de la solució. L'altre dia l'hi vaig dir també a la comissió: els caçadors no són els enemics, són part de la solució. (*Alguns aplaudiments.*) Si avui... Si avui

tenim una fauna fora de control és també perquè els governs anteriors, donant-hi suport també el Grup Socialistes, han alimentat un relat que assenyala la caça com el problema, en lloc de reconèixer-la com una eina imprescindible. Miri –i deixem-ho clar, d’una vegada–, la caça no és un *hobby* elitista, no és un folklore rural, és un esport, senyor conseller. És gestió del territori. És política agrària. És seguretat alimentària també. I, a més, ho és perquè gràcies als més de seixanta mil caçadors que hi han a Catalunya..., seixanta mil persones que coneixen el territori, que hi dediquen temps, recursos propis i compromís i que col·laboren cada any en tasques de control de fauna, prevenció d’accidents i suport en el món rural.

Aquest seixanta mil caçadors no són el problema; són part de la solució. Aquest matí, Salvador Illa ens deia que a ell no li agradava ni la caça ni els caçadors. Jo no sé si a molta gent li preocupa el que al senyor Salvador Illa li agradi o no. En qualsevol cas, ho repeteixo, els caçadors... (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí. El senyor Salvador Illa aquest dematí ha dit que a ell no li agradava ni la caça ni els caçadors. (*Remor de veus.*) A mi personalment m’importa ben poc lo que al senyor Salvador Illa li agradi. En tot cas, el que ha de fer és posar-se al lloc que li correspon i governar per a tothom. Si sempre diu que governa per a tothom, doncs escolti’m, que busqui solucions a un problema tan greu com tenim en aquests moments.

Miri, el preu de tota aquesta irresponsabilitat no la paga el Govern, no la paguen vostès, no la paga Salvador Illa; la paguen milers de pagesos i ramaders arreu de Catalunya que veuen com cada any pateixen danys creixents en els seus camps i en les seves explotacions. Camps arrasats en qüestió d’hores, collites perdudes, vehicles accidentats, persones accidentades, ramaderia exposada a riscos sanitaris greus derivats de la sobrepoblació i una pressió sanitària que, per molt que vostès diguin que la tenen sota control, és conseqüència directa d’anys d’inacció en el control de la fauna.

Per tant, senyor conseller, cal restituir la caça com a peça central de la gestió del territori. I això passa per tres elements fonamentals que vostè i el seu Govern han estat incapaços d’assumir. En primer lloc, Catalunya necessita una nova llei de caça immediatament. No podem ser l’única comunitat autònoma de tot Espanya que no té encara una llei de caça. Però no calen anuncis, ni taules, ni reunions, ni titulars, ni pancartes; calen mesures, calen articles i cal una llei de caça de debò.

En segon lloc, cal eliminar els obstacles artificials i ideològics que dificulten la caça. I, en tercer lloc, senyor conseller, el Govern ha d’entendre d’una vegada per totes que sense caçadors no hi ha gestió de fauna possible. Miri, vostès han deixat podrir un problema que avui ja no poden camuflar: la sobrepoblació de la fauna no és un imprevist, és el fruit directe del fracàs polític de les polítiques mediambientals de les esquerres, criminalitzant els caçadors. I la caça, li agradi o no a aquest Govern i als seus socis també –als seus socis–, és part indispensable de la solució. El territori, els pagesos i els ramaders necessiten un canvi de rumb immediat.

I ara lligo això que ara li explicaré, conseller, amb una idea inicial. Miri, fa dos anys i mig, en concret el mes de maig del 2023, l’agrupació de caçadors, l’Agrupació de Societats de Caçadors enviaven en aquell moment al president Aragonès una carta on ja advertien. Deien: «Cada cop se’ns posa més traves per a caçar. S’han declarat diverses emergències cinegètiques a Catalunya. No parem de ser focus d’assetjament per part dels nostres governants. Tenir-nos geolocalitzats i senyalats amb armilles reflectants són part dels atacs que rebem constantment per part de les actuals conselleries.» Esquerra Republicana, que ara pontifiquen i prediquen de la solució quina ha de ser, doncs, aquesta carta la tenen des de fa més de dos anys. La va rebre el senyor Pere Aragonès. I, escolti’m, amb Esquerra Republicana, doncs, tot eren traves: per tinença de gossos, per geolocalització...

I vostès què han fet, senyor Ordeig? Perquè no han fet res. No han retirat absolutament res. No han derogat absolutament res. Cap normativa modificada. Per tant, senyor Ordeig, vostès són còmplices i corresponsables de la situació actual que es-

tem patint. I ho saben, el més greu és que ho saben i no prenen mesures al respecte. Per tant, el seguidisme de les seves polítiques, el seguidisme de les polítiques socialistes sobre les polítiques d'Esquerra Republicana té un preu molt elevat, com li deia, i l'estan pagant els nostres pagesos i els nostres ramaders.

Per tant, prengui mesures, senyor conseller, perquè els caçadors, com li deia, no són enemics, sinó que són part de la solució que mereix Catalunya i que mereixem els catalans.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara de l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el senyor Òscar Ordeig i Molist.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Molt bé; gràcies, vicepresidenta. Diputada García; gràcies. Hem tingut també debats amb el diputat Veray, també, molt apassionats. Aquest és un... I, a més, aquest és un gran tema, el de la caça, el de control cinegètic, la sobrepoblació. Vaig cara a barraca perquè no em digui que no li contesto.

Bàsicament, vostè em deia: «Els caçadors són part de la solució.» Evidentment, els caçadors són part de la solució. «Hi ha hagut un perjudici cap a l'activitat de la caça.» És cert. No de tothom. Però sí que és veritat que, a vegades, en comptes de dir quin model de caça volem per als propers anys, ens hem quedat: «No toquem, no fem per no aixafar ulls de poll, no?» I llavors també ha dit una gran veritat: «Hi ha sobrepoblació de fa molts anys, ho sabem.» Jo, escolti, si alguna cosa detesto és l'autocomplaença. Per tant, tenim un problema i un problema gran –tenim un problema i un problema gran. I, per tant –el president ho ha dit aquest matí– nosaltres actuarem. Ja s'havia d'haver fet. D'acord.

Ara li diré moltes coses que hem fet també. Siguem raonables. S'han fet coses? Sí. Els caçadors fan actuacions? Sí. Els Agents Rurals fan actuacions? Sí. S'han fet algunes mesures? Sí, evidentment que s'han fet. Per tant, no partim de zero, perquè, si no, correm el risc de dir «no tenim res en compte del que s'ha fet». I a vegades el que toca és mantenir allò que funciona, potenciar allò que no se li ha donat prou recolzament i fer coses noves per veure aviam si ens en sortim. Amb unes altres paraules, però jo puc coincidir.

Primer de tot, un agraïment a la interpellació, que posi aquest tema sobre la taula. Dos: dies molt complicats. La PPA ens ho ha posat de manifest, no només pels dinou dies que portem; per la importància de la contenció del focus, l'impacte econòmic que ha tingut en els mercats i, evidentment, aquestes investigacions que estem fent sobre l'origen. Però, sobretot, si una cosa queda clara en aquests moments és que necessitem fer una reducció de la sobrepoblació perquè és el vector de transmissió de malalties, de transmissió..., a part de transmissió de malalties, causa nombrosos accidents de trànsit i, a més a més, causa nombrosos danys a la nostra agricultura. I fa anys que ho sabem. Fa anys que ho diem. Intentem anar fent coses, però no acabem de fer una reducció d'aquesta sobrepoblació.

I un altre element molt important que no es diu prou: als boscos tenim masses senglars, però és que tenim senglars a dintre les ciutats menjant de les escombraries. I, per tant, jo crec que aquí els animals han d'estar en el seu hàbitat natural i, per tant, això no beneficia a ningú, ni fins i tot a aquells que defensen, evidentment, altres posicions, però jo crec que hem de fer un canvi substancial.

Ens passa amb senglar, ens passa amb cabirol, ens passa amb conill i ens passa amb qualsevol desequilibri a la biodiversitat que tinguem. I li agradi o no li agradi a qui sigui, el bosc s'ha de gestionar i, per tant, a vegades s'han de tallar arbres, s'ha de fer neteja del sotabosc –i el bosc ha crescut en superfície amb densitat els últims anys, especialment amb el canvi climàtic– i la sobrepoblació de fauna s'ha de gestio-

nar. Això no és una opinió. Els màxims experts i especialistes... Com s'ha de fer? De qualsevol manera? No. Ja hi ha experts que en saben, escoltem-los. Ja hi ha col·lectius que fan aquesta feina, com els caçadors, anem-los a escoltar. Ja hi ha els Agents Rurals, que també els hi hem de donar més eines. Per tant, anem cap aquí.

Per tant, coincidim en això. Sis senglars per quilòmetre quadrat. Hi ha llocs on en tenim dos, un o menys d'un i, per tant, que hi caldrà fer poques actuacions. Hi ha llocs on estem en més del doble d'aquesta densitat de sis animals per quilòmetre quadrat. Ja saben quines són: Girona, Catalunya Central, el Pirineu, una part de Lleida. Per tant, hi haurà uns llocs que s'hi hauran de fer actuacions molt més contundents durant molts més mesos i nosaltres anirem informant puntualment de com van aquestes captures.

Li dic alguna de les coses. Objectiu: reduir al cinquanta per cent la població de senglars els propers anys. Aquest és l'objectiu. I, per tant, direm a quins llocs i amb quina intensitat i amb quines mesures. I que ningú es preocupi. El Govern de la Generalitat ho vol fer amb criteris professionals, científics i amb totes les parts afectades. Tindrem en compte els alcaldes, les entitats, les organitzacions agràries, els caçadors, per descomptat.

Diu: «Quines mesures hem fet?» Escolteu, tenim uns plans de control poblacional que ja va..., una regulació que va preparar l'anterior Govern que estan activats, que diu què s'ha de fer a cada lloc i, per tant, que ja donen, fins i tot, bonificacions a la taxa dels caçadors, precisament, per fer actuacions en aquests llocs. Màxim suport als caçadors. Jo ja ho he dit moltes vegades. Escolti, jo, aquí..., i el Govern no té cap mena de prejudici cap als caçadors, només faltaria! –només faltaria! I, per tant... De fet, li diré més –a algú li sonarà–: crec que soc el conseller dels caçadors i les caçadores d'aquest país, no? Jo ahir estava reunit amb ells. Per tant, escolti, jo soc... Jo estic aquí per defensar una caça del segle XXI, que tinguin les eines, la regulació i que puguin fer la seva feina. El mateix amb els nostres pescadors, el mateix amb els agricultors i amb els ramaders. A mi em toca, doncs, que puguin fer la seva activitat. D'acord?

Què més hem fet? Vam aprovar, dimarts, trenta places noves per al departament per a control cinegètic; hi ha les divuit places de Tragsa, que és l'empresa pública..., també tindrà divuit places que començaran d'aquí a poc, també, el mes de gener, a fer captures arreu de Catalunya; hi haurà un reforçament del grup GECA dels Agents Rurals, que són els que també fan captures, com molt bé sap; hem anunciat lo de la taula del senglar, sobretot, per no deixar-nos a ningú. Aquí hi ha molts col·lectius que estan fent bona feina i, per tant, un espai on decidim, coordinem el pla d'acció de lo que hem de fer. I, per tant, aquí, com dèiem, caçadors amb experts, amb agricultors i amb administracions públiques. Similar..., diferent, però similar a lo que vam fer a Collserola, que també es va fer i que es va reduir també la població de senglars els últims anys.

Com li he dit, farem un mapa de captures, allà on direm quants animals s'han de capturar, de quina manera s'ha de fer i on hem de prioritzar.

Reforçarem, com s'ha vist, els protocols de vigilància que tenim, no només amb els caçadors o amb els punts logístics, però també, evidentment, els protocols de vigilància, també, de diferents malalties, que s'hauran de mantenir i intensificar els propers anys.

Cal fer una llei de caça o altra regulació? Segurament ara és el moment. Bé, ja fa temps, ja anem tard. Llavors, a veure si entre tots som capaços de trobar una majoria suficient per fer una llei de caça en aquest país i realment fer els deures en aquest sentit.

Vàrem aprovar, fa pocs dies, 1 milió d'euros, precisament, per fomentar, potenciar..., de donar fins a trenta euros, per la retirada de porcs senglars, a les societats de caçadors i també per als punts logístics de casa nostra. S'haurà d'augmentar la partida els propers anys? Segur. Es pagarà, a més a més, abans d'acabar l'any, eh?

Cal, com deia, augmentar els punts logístics. Cal seguir potenciant la valorització de la carn de caça –i aquí saben que hem tingut campanyes molt polèmiques també, perquè sempre hi ha aquí diferents visions de valorització de la carn de caça–, i fins i tot amb la regió mundial de la gastronomia hem afegit com una línia molt important, doncs, aquesta valorització, que al final també és molt tradicional a casa nostra i arreu del territori.

L'ordre de protectors, que sortirà, segurament..., no crec que tardi molts dies, segurament serà durant el mes de gener, l'ordre de protectors per als atacs als conills, però també per a la compra de visors nocturns, etcètera. I, per tant..., que aquest era també un acord amb la Taula Agrària i que també està ja a punt.

I després, també, diu: «No s'ha fet.» Si ho recorda, vam tenir un debat aquí amb el decret, el decret que vam aprovar de mesures d'ajuda al sector agroalimentari i des d'algunes de simplificació, i aquí hi havia també les ajudes per a les compensacions i el lucre cessant pels atacs de llop, os i també de tuberculosi, eh?, que es parlava del lucre cessant. Doncs, això també és el que hem portat i és un tema que preocupa molt. Fauna salvatge, fauna cinegètica i, evidentment, com som capaços de compensar els atacs, els danys, les problemàtiques que es generen a les nostres explotacions, als nostres ramaders, al nostre territori.

En definitiva, diputada, ara l'hi diré: tenim clar quin és el problema, definirem i compartirem amb tots vostès, doncs, una bateria de mesures i d'actuacions per reduir aquesta sobrepoblació. I jo crec que vostès, mes a mes, setmana a setmana, podran anar fent un seguiment de veure com va tot això.

I en aquesta línia, que jo crec que és el que li preocupa, nosaltres hem comptat, comptem i comptarem amb el col·lectiu de caçadors, com no pot ser d'una altra manera. D'acord?

Al segon torn d'intervenció, com que segurament que m'introduirà nous temes, doncs, seguirem parlant del tema.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller. És el torn de rèplica ara de la diputada i té la paraula per cinc minuts la diputada Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Gràcies, senyora vicepresidenta. Gràcies, senyor conseller, per les seves paraules. I enviar també una forta abraçada al meu company Jaume Veray, que segurament ens està seguint, com està seguint tota la política, malgrat que estigui amb una baixa mèdica, però que segueix... (*Aplaudiments.*) Moltes gràcies a tothom pel seu aplaudiment.

Senyor conseller, deia vostè que era el conseller de la caça, doncs m'agradaria saber, en aquest cas, si vostè ahir va seure i, doncs..., i diu que és tan pro caça i pro caçadors, si ja ha començat a preparar aquest projecte de llei tan necessari amb aquest sector dels caçadors, si vostè és el conseller de la caça, no?

Perquè diu vostè també, doncs, que... Miri, jo l'he escoltat amb atenció, amb molta atenció, com no pot ser d'una altra manera, però li he de dir que la seva resposta confirma exactament el que hem denunciat, el que hem exposat a la primera intervenció, i és que moltes paraules, molta autocomplaença també –vostè ha fet servir aquesta paraula–, però molt poca autocrítica, senyor conseller. Vostè, que diu també que és el conseller de la caça, ho repeteixo, doncs, va buscar mil eufemismes en una moció que va presentar el seu grup parlamentari fa uns mesos, mil eufemismes per tal de no introduir la paraula «caça» en aquesta moció. Per tant, suposo que és ara pro caça després del problema que tenim a sobre de la taula, però en el seu moment ja es va inventar totes les possibles per evitar aquesta paraula.

Miri, vostè ens ha parlat de plans, d'estudis –també ho ha fet Salvador Illa aquest dematí–, de taules de treball, de bones intencions, però el problema és que el territo-

ri, doncs, no viu de tantes presentacions com vostès anuncien. El territori viu o sobreviu de decisions concretes i de resultats. I els resultats del seu Govern són clars: la fauna continua fora de control i els danys continuen augmentant.

Ara ens diuen que reduiran el cinquanta per cent el nombre de porcs senglars que hi ha, que vostès els xifren en 180.000, però els experts parlen de 300.000. Per tant, si n'han de reduir el cinquanta per cent, doncs, benvinguda sigui aquesta reducció, però quasi que comencin d'una vegada, no?

Vostè ha intentat transmetre també la idea de que ens trobem davant d'una situació una mica sobrevinguda en certa manera i, potser, gairebé fins i tot inevitable, però això no és veritat. Com li deia abans, l'associació de caçadors fa més de dos anys que ja estaven advertint..., pràcticament tres anys que estaven advertint de que això acabaria passant. I, efectivament, al final ha passat. I vostès..., vostès, Esquerra Republicana, eh?, que ara saben tot el que s'ha de fer, doncs, vostès ho saben, que això passaria. I ara ens diuen que activaran plans especials, que reforçaran les captures, que milloraran la coordinació. I tot això ja ho hem sentit, en certa manera, en altres moments, però al final, res de res.

I amb relació a la nova llei de caça, que vostè hi ha fet poca referència, dir-me que ahir es va reunir amb uns quants caçadors; però, escolti'm, ni calendari ni compromís ferm. En la seva resposta ha dit que intentarà buscar una majoria parlamentària. Malament –malament–, senyor conseller, perquè els seus socis de govern, jo crec que fins i tot aquesta interpellació l'estan mirant així de reüll. Per tant, si vostè ha de buscar una majoria parlamentària amb aquesta gent, ho tenim pràcticament, diguem-ne, negre, no?

I per què no agafa les comunitats autònomes del Partit Popular, que ja tenen la feina feta des de fa molts anys, perquè aquí té un exemple perfecte per fer una bona llei de caça. No cal inventar res, Amèrica va ser descoberta ja fa molts anys. Per tant, agafi les comunitats autònomes del Partit Popular, agafi les lleis de caça que tenen aquestes comunitats i, escolti'm, comencin a treballar d'una vegada per totes, i problemes com el que tenim en aquests moments a sobre de la taula probablement els resoldríem molt abans del que el resoldrem.

Ha parlat també de col·laboració amb els caçadors, però la realitat és que els continuen tractant com a sospitosos més que com a aliats. Senyor conseller, seixanta mil caçadors a Catalunya esperen del seu Govern confiança; no desconfiança. Esperen facilitats; no traves. I esperen respecte; no estigmatització. I això digui-ho clar, perquè ara estem sotmesos a una situació absolutament dramàtica, preocupant i fins i tot econòmicament bastant terrible que pot arribar a ser, i ara, doncs, vostè és el conseller de la caça. Escolti'm aquests seixanta mil –ho repeteixo– caçadors, no hi ha gestió de fauna possible i, per tant, això no és una opinió, sinó que és un fet.

Senyor conseller, té l'oportunitat ara d'anunciar compromisos certs i reals, calendaris, compromisos i, sobretot, suport, suport sense condicions al sector de la caça i als seixanta mil caçadors catalans.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. I ara és el torn de rèplica del conseller i té la paraula l'honorable Òscar Ordeig Molist.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.) No, jo no he tocar re. *(Rialles.)*

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Ja votem la llei de caça i ja ha aclarit això.

(Remor de veus i rialles.)

La vicepresidenta primera

Això és urgència extraordinària, eh?

(*Rialles.*)

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Molt bé. Diputada, esperant que vinguin a votar els diputats... Una cosa que m'he descuidat –potser lliga més amb aquesta interpellació que amb la d'abans–: el president aquest matí ha parlat de les indemnitzacions de dermatosi nodular contagiosa. Dir-los que avui, a última hora del matí ja s'han publicat els barems d'indemnització de la dermatosi nodular al diari oficial de la Generalitat, que és el que es va pactar amb el sector, amb el ministeri i amb la Comissió Europea. I, per tant, que, a més a més, conjuntament amb l'aixecament dels focus de Cassà i de Castelló d'Empúries, doncs, ens permetrà també normalitzar la situació, tot i que els focus nous de França ens immobilitzaran algunes zones de Catalunya. Però amb això conjuntament ens permetrà fer el pagament durant els propers dies de les disset granges afectades. D'acord?

Dit això, jo he dit aviam si aquest Parlament... La llei de caça. Jo he dit aviam si aquest Parlament creiem que podem tenir una majoria suficient i, per tant... Jo em puc oferir, però també és una feina dels grups parlamentaris; amb la moció entenc que això ho faran. Jo crec que s'ha de fer una llei de caça a Catalunya, evidentment, eh? I som l'única comunitat autònoma que no en tenim. Anem a veure, diguem-ne, si som capaços de tenir una majoria prou àmplia per poder-ho fer i no per situar-nos a l'extrem de les coses, sinó per generar un gran consens.

Per tant, jo els emplaço a treballar-hi i jo els ofereixo també d'ajudar des del Govern. En la mesura del que puguem, doncs, a veure aviam quines... I conec perfectament que hi ha iniciatives a altres comunitats autònomes que estan molt bé. I, per tant, podem tenir referents per tirar-ho endavant.

Jo li he dit... Diu: «No és autocomplaent...» Escolti, vostè em diu que hi ha sobrepoblació. Jo li dic que sí, ja li he dit que sí. Que s'havia d'haver fet més i que s'havia d'haver actuat abans? Ja li he dit que sí –li he dit que sí. Per tant, li he dit el que hem fet, li he dit lo que volem fer. I li dic: escolti, proposin vostès també. Si hi ha alguna cosa de tot lo que hem dit que creuen que es pot millorar, que s'hi pot afegir –ho faran amb la moció–, ho incorporarem, només faltaria! –només faltaria!

I a més a més..., i alerta, eh?, no serà fàcil això. Al final tampoc hi ha tanta gent per gestionar el territori, per sortir a caçar, o l'Administració pública tampoc ho podrà fer tot... I jo ho he defensat sempre –jo crec que en això també he sigut molt clar–: cal un canvi en la mirada cap a la caça; cal un canvi en la mirada cap als nostres boscos; cal un canvi en la mirada cap als nostres espais agraris, i cal un canvi en la mirada cap a la nostra ramaderia. Jo ho he dit moltes vegades. No només de tenir eines per competir, per poder-se guanyar la vida, també perquè hi ha una part de la societat que s'ha anat allunyant del món rural, de l'activitat agrària, de l'activitat cinegètica..., li podem dir «cinegètica», li podem dir de «caça», perquè també hi ha activitat cinegètica també. I, per tant, jo crec que això no ha beneficiat a ningú, sinó tot al contrari.

I crec que aquí..., home, a mi el que m'agradaria és que féssim una llei de caça, però que hi hagués un ampli consens –no per una majoria simple molt justa; m'agradaria que hi hagués un ampli consens– i que escoltéssim a tothom, i que, per tant, féssim, doncs..., i que tothom fes una mica de concessions per fer una norma, una regulació moderna, avançada i que contempli la part esportiva. La part esportiva, si tenim dones caçadores catalanes que guanyen campionats arreu del món! Bé, ostres, reconeguem-ho, i això és una altra cosa, no? I, en canvi, també, evidentment fan un treball de suport a aquest control cinegètic arreu de Catalunya.

I, també, jo crec que els caçadors també ens diuen..., i ahir vam estar reunits amb les entitats, la federació, amb Agrupcat, amb l'Associació de Gossers de Catalunya. Ja vam repassar tots els temes que no han acabat de funcionar i que hem de fer una feina de pedagogia en aquest país per explicar quina feina fan. Per tant, ja ens hem quedat que ho decidirem. I hem parlat d'aquells temes que potser no han anat prou bé, però sobretot també de tot lo que hem de fer els propers anys.

I, sobretot, al final tenim ara alerta sanitària. Jo crec que si en algun moment dels últims anys ha sigut necessari, urgent, fer aquest canvi de mentalitat i fer aquestes actuacions, destinar-hi recursos, facilitar la regulació, informar d'una manera més..., sense aquests prejudicis, doncs, és ara –és ara. Per tant, escolteu, ara estem en alerta sanitària, ara s'ha de fer sí o sí. I, per tant, intentem no tornar-nos a equivocar i que això ens acabi portant molts problemes en el futur.

Jo sempre ho dic també, eh?, portar les coses a l'extrem ideològic, sigui el que sigui, mai és una bona notícia. Per tant, jo els hi agraeixo, però també els hi demanaria: si us plau, mireu de trobar un espai gran de consens per poder tirar endavant aquesta llei i el que ha de fer Catalunya els propers tres o quatre anys en control cínic; no només amb el senglar, eh?, que saben que també tenim molts problemes a molts altres llocs. D'acord?

Gràcies per tot. «Merci.»

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller. I amb aquesta intervenció se suspèn el Ple, que es reprendrà demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a les vuit del vespre i dotze minuts.